YENİ DÜNYALARDA: 1

Merihten Saldıranlar

Çeviren :
NECATİ KANATSIZ

ÇAĞLAYAN YAYINEVİ

ANKARA CADDESİ - 48 İSTANBUL

"The Puppet Masters"
Robert Heinlein

Çağlayan Yayınevi
Yeni Dünyalarda Serisi
Her 15 günde bir çıkar.
Sayı: 1 7/11/1954

ŞEHİR MATBAASI
Ankara Caddesi 48 — İstanbul

I

Bu dert benim başıma ilk defa 12 Temmuz 2017 tarihinde geldi. Bizim kısımdaki memurların kullandıkları ve her zaman üzerimizde taşıdığımız telsiz telefonun alıcı - verici cihazı gayet ince bir zar şeklinde, hususî ameliyatlarla, sol kulağımızın arka tarafındaki derinin altına yerleştirilmiştir. Benim telefonumun beynimi sarsan sesiyle kendime geldim:

— Çok acele! Hemen şefi görünüz!

— Hemen.

Diye cevap verdikten sonra banyoya koştum ve üzerimdeki sarhoşluğu atabilmek için bir tüp «Gyro» ayıltma ilâcını koluma aşıladıktan sonra ceketimi kapıp dışarı fırladım.

Mak Arthur İstasyonunda, erkeklere mahsus helâda bulunan gizli kapıdan bizim Kısım dairelerine geçtim. Bizim dairelerin telefon numaralarını katalogda bulamazsınız, zira yoktur. Bizim dairelere bir de «Seçme Pul ve Paralar» koleksiyonu dükkânının duvarındaki gizli kapıdan girilir.

Bir devlet reisinin bilmediği birşey varsa o da emniyet teşkilâtının ne derecede randımanlı olduğudur. Birleşik Devletlerin bile mevcudiyetimizden haberi yoktur. Benim de bildiklerim, gördüğüm staj ve şefin beni gönderdiği işlerden ibarettir. Eğer kalenderseniz ve yemek, yatmak gibi mevzular sizce ehemmiyetli değilse bu iş hoşunuza gidebilir. Kafam olsa ben de başka bir iş tutup rahat ederdim.

Ama o zaman da şefle çalışamazdım ki, işte bu benim için çok mühim bir kayıp olurdu.

Yumuşak değildir, fakat birinci sınıf adamdır ve onun için icab etse canımızı veririz.

Şef te lüzum görse hepimizin çekinmeden leşimizi yerlere serer.

Ben odaya girince, yüzünde şeytani bir gülüşle ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Kocaman saçsız başı ve kuvvetli, iri burnu ona ayrı bir hususiyet veriyordu.

— Hoş geldin Sam, dedi, yataktan kaldırdığım için özür dilerim.

— Sözüm ona izinliydim, diye cevap verdim.

— Fakat hâlâ izinlisin. Hattâ kısa bir seyahate bile çıkacağız.

Onun «kısa seyahatlerine» hiç emniyetim yoktu. Şüpheli bir sesle:

— Adım Sam, bari soyadım ne olacak? dedim.

— Simson ve ben senin amcan Çarli'yim. Emekli Çarli M. Simson. Sana ablan Mari'yi tanıştırayım.

Odada birinin daha mevcudiyetinin farkına varmıştım, fakat Şefle konuşurken bütün dikkatinizi ona vermezseniz haliniz yamandır. «Abla» mı baştan aşağı süzdüm, sonra yine baştan aşağı süzdüm. Eh, değerdi hani!

Ayni işte çalışacağımıza göre, bizi kardeş hüviyetine soktuğunu anlar gibi oldum. Ona ablammış gibi muamele etmek gerekiyordu. Kalleşlik değil de nedir bu?

Uzun, güzel bir vücut, dolgun göğüsler, biçimli bacaklar. Bir kadın için biraz geniş sayılacak omuzlar. Ateş gibi, dalgalı kırmızı saçlar ve yüzünün fevkalâde kemik teşekkülâtı. Yüzü güzelden ziyade hoştu.

Zevkten takla atacağım geldi, fakat Şef gözlerimdeki pırıltıyı görmüş olmalı ki:

— Sam, dedi, bu senin biricik ablan ve sen onun için canını fedaya hazır, temiz, cesur bir delikanlısın.

Hâlâ «abla» mı süzerek:

— Eh, ne yapalım, dedim, tabiî senin dediğin olacak. Merhaba ablacığım! Seninle tanışmak benim için şereftir.

Elini uzattı. Benim elim kadar kuvvetliydi. Derinden gelen ve bende tatlı bir ürperme yaratan bir sesle:

— Merhaba aslanım, dedi.

— Sonra ablanı okadar seviyorsun ki, onun için her zaman ölmeğe bile hazırsın, diye Şef sözüne devam etti. Aynı

zamanda şunu da ilâve etmek isterim ki, şu anda bizce senden daha kıymetlidir.

— Anlaşıldı, diye tersledim.

— Kızma Sam!

— O benim sevgili ablam ve onu köpeklere ve yabancı erkeklere karşı muhafazaya mecburum. Ne zaman hareket ediyoruz?

— Evvelâ makyaj kısmına uğrayalım. Senin için yeni bir çehre hazırladılar.

— Bütün başımı değiştirseler daha iyi olur. Şimdilik eyvallah ablacığım!

Şahsî telefonumu başımın arkasında bir yere yerleştirip üzerine takma saç yapıştırdılar. Saçlarımı yeni ablamınkilere uyacak şekilde boyadılar, yüzümdeki kemiklere ve çeneme birşeyler yaptılar. Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Uzun müddet evvel saçlarımın ne renk olduğunu hatırlamağa çalıştım. Acaba ablamın saçları vaktiyle ne renkti?

Şef te epeyce tadilât görmüştü. Çıplak başı şimdi pembe ile beyaz arası renkte kıvırcık saçlarla kaplanmış, onun da yüzüne anlayamadığım birşeyler yapılmıştı. Maamafih görenler hiç tereddüt etmeden her üçümüzün de yakın akraba olduğumuza yemin edebilirlerdi. Şef:

— Haydi yürü Sam, dedi, sana otomobilde vaziyeti izah ederim.

Kara yolu oldukça kalabalık olduğundan hava yolundan gitmeği tercih ettik. Az sonra Yeni Bruklin'in üzerindeki kuzey iniş istasyonuna varmıştık.

Ben otomobili kullanıyordum, Şef konuşuyordu. Şehir hudutlarını aşınca otomobili Detroit, Mişigan istikametinde otomatiğe ayarladıktan sonra yüzümü Mari'ye ve Çarli Amcama döndüm. Bize sahte hüviyetimiz altında nasıl hareket etmemiz gerektiğini izahtan sonra:

— İşte vaziyet böyle, dedi. Neşeli bir aile grubu, gezintiye çıktık. Eğer acaip mevzularla karşılaşırsak meraklı ve her işe burnunu sokan insanlar gibi hareket edeceğiz.

— Fakat esas mevzu ne, yoksa biz mi tahmin edeceğiz?

— Belki.

— Peki. Fakat ölecek olursak niçin öleceğimizi bilmek hakkımızdır, değil mi Mari?

Mari cevap vermedi. Kadın cinsinde bulunması zor meziyetlerden biri Mari'de mevcuttu demek. Söylenecek birşey yoksa cevap vermiyordu. Şef sözüne devam etti:

— Sam, herhalde «Uçan Daireler» hakkında birşeyler işitmişsindir?

— Efendim?

— Numarayı bırak, herhalde tarih okumuşsundur.

— Ha, onlar mı? Yani şu uzun seneler evvelki hayal şeyler mi?

— Hayal mahsulü olduğu belli değil.

— Pek bilmiyorum ama, tahminime göre o zamanın insanlarının hepsi ruhen hasta, kafadan kontak kimselermiş galiba!

— Bugünkü insanların akıllı olduklarını mı iddia ediyorsun?

— Yok, okadar ileri gidecek değilim, fakat fizikçi Digby'nin bu esrarlı vakalar üzerine yapmış olduğu araştırmalarda kurduğu formülün neticesine göre yüzde 93.7 ithimalle «Uçan Daireler» in hayal mahsulü olması gerekiyormuş.

Şef ciddi bir sesle:

— Sözlerimi iyi dinle Sam, dedi. Biz bugün bir «Uçan Daire» yi tetkik etmeğe gidiyoruz. Belki de hakikî turistler gibi bir parçasını kesip hâtıra olarak yanımıza alırız.

II

Şef, parmağındaki yüzük tipi saatine bakarak:

— 17 saat 23 dakika evvel menşei bilinmeyen bir boşluk gemisi Mişigan'da bir yere indi, dedi. Tipi belli değil. Bir diske benziyor ve bir uçtan diğer uca 50 metre kadar. Geldiği yer belli değil, fakat...

— Geldiği yeri ışık şuaları ile tesbit edememişler mi? diye sözünü kestim.

— Hayır. İşte Beta Hava İstasyonu tarafından çekilmiş bir fotoğraf.

Resme baktıktan sonra Mari'ye verdim. Resim 5000 mil mesafeden telsizle çekilmiş fotoğraflar gibi bulanıktı. Ağaçlar yosun gibi... Bir bulutun gölgesi resmin büyük kısmını kapamış... Ve gri bir daire ki, disk şeklinde bir boşluk gemisi olabileceği gibi bir benzin tankı veya su rezervuarı da olabilir.

Mari resmi geri verdi.

— Bir çadıra benziyor, dedim. Başka bildiğimiz ne var?

— Hiçbir şey.

— Hiçbir şey mi? 17 saat sonra da mı? Ajanlarımızın bu âna kadar herşeyi öğrenmiş olması gerekirdi. Onlar ne yapıyorlar?

— Altı kişi gönderdik. Hiçbirinden ses çıkmadı. Ajanlarımı kaybetmeyi sevmem Sam, hele netice de almamış olursam.

Birden herşeyi anlar gibi oldum. Vaziyet okadar ciddiydi ki, Şef bu işi şahsen takibe karar vermişti. Ürperir gibi oldum. Normal olarak bir ajan, vazife esnasında kendi başının çaresine bakar. Halbuki bu vazifede Şef sağ salim geri dönmeliydi, zira bizim kısmın temel direği odur. Sonra Mari de vardı. Demek benim canımın bu işte hiç kıymeti yoktu! Bu hiç hoşuma gitmedi.

— Bir ajanımız yarım bir rapor gönderebildi, diye Şef sözüne devam etti. Meraklı bir seyirci gibi gitti ve telefonla bu acaip şeyin bir boşluk gemisi olabileceğini bildirdi. Sonra geminin bir kapısının yavaş yavaş açıldığını, polis kordonunu aşıp yaklaşmaya uğraşacağını söyledi. En son sözleri: «İşte geliyorlar... Ufacık, insana benzeyen acaip birşeyler...» dedi ve aramızdaki irtibat kesildi.

— Ufak insanlar mı?

— Hayır, «İnsana benzeyen acaip birşeyler» dedi.

— Hava istasyonlarının raporları var mı?

— Çok... Detroit telsiz haber ve resim istasyonu havada çekilmiş resimler gönderdi. Resimde yalnız disk şeklinde bir cisim görülüyor, okadar. İki saat kadar hiçbir haber çıkmadı. Ondan sonra gelen haberler başka türlüydü.

— Nasıldı yani?

— Bütün bu iş bir dalavereden ibaretmiş... «Boşluk Gemisi» iki çiftçi çocuk tarafından evlerinin yakınındaki ormanda yapılmış maden ve plâstikten mamûl sahte bir şeymiş. Radyo spikerlerinden biri bunun iyi bir reklâm olacağı zanniyle çocuklarla anlaşıp bu işe girişmiş... Tabiî spikere bu meseleden dolayı yol vermişler.

— Peki ama bizim altı ajanımıza ne oldu? Biz onları mı arayacağız?

— Hayır, zira bulacağımızı hiç zannetmiyorum... Biz bu resmin verilen raporları tutmamasının ve Detroit radyo istasyonunun neşriyatına bir müddet ara vermesinin sebeplerini araştıracağız.

İlk defa olmak üzere Mari söze karıştı:

— O çiftçi cocuklariyle konuşmayı çok isterdim.

Otomobili Mişigan'a tevcih ettikten sonra isimleri Vinsent ve Corc Leyn olan bu sahtekâr çiftçilerin yerini gösterir bir işaret aramağa başladım. Bulmak ta zor olmadı. Bir yol kavşağında iri harflerle «**Boşluk Gemisine bu yoldan gidilir**» diye bir tabelâyla karşılaştık. Biraz daha ileride yol kenarının yalnız yerde giden ve hem yerde ve hem havada giden otomobillerle dolmuş olduğunu gördük. Şef:

— Burada dur! dedi, bakalım nasıl birşeymiş şu «Boşluk Gemisi?»

— Hay hay, Çarli Amca!

Şef bastonunu sallayarak dışarı çıktı. Arkadan Mari'ye dışarı çıkması için yardım ettim. Koluma sıkıca sarıldıktan sonra gözlerimin içine baktı, tatlı tatlı gülerek alay dolu bir sesle:

— Ne kadar da kuvvetlisin, dedi, tutmasan inemiyecektim.

İçimden kuvvetli bir tokat atmak geldi ama Şefin yanımızda olması beni bu fikrimden hemen caydırdı.

«Çarli Amca» sağa sola koşuyor, birşeyler satın alıyor, polislerle konuşuyordu. Nihayet bize doğru dönerek:

— Polis bu «Boşluk Gemisi» nin sahte olduğunu söylüyor, diye bağırdı. Ne dersiniz, gidip bir bakalım mı?

— Sahte mi?

O sırada yanımıza yaklaşan bir polis:

— Sahte tabii, dedi. İsterseniz şu ilerdeki enayileri takip edin de kendi gözlerinizle görün.

Bir dolarlık ücreti ödedikten sonra giriş kapısından geçtik ve küçük bir koruya doğru ilerlemeğe başladık. Nihayet az ileride bir düzlükte «Boşluk Gemisi» ni gördük.

Boyu otuz metreden fazla ve plâstik tabakaları ile örtülü, alüminyum kaplı birşey... Yüz yüze kapatılmış iki yemek tabağının şeklini andırıyor.

O anda bu acaip şeyin tepesindeki delikten bir baş uzandı ve on sekiz on dokuz yaşlarında bir genç:

— İçersini gezmek ister misiniz diye bağırdı, adam başına 50 sent!

Tereddütle yaklaştık. Delikanlı Mari'ye içeri girebilmesi için yardıma hazırlanıyordu ki yanında aşağı yukarı aynı yaşta bir genç daha peyda oldu. Bu sırada içeri bakan Mari:

— Çok karanlık, dedi.

— Korkmayın, bütün gün meraklıları gezdirdik. Hiçbirine de birşey olmadı. Benim adım Vinsent Leyn'dir.

Bu sırada içeriyi gözden geçirmekte olan Şef söze karıştı:

— Belki de içeride yılan vardır Mari, girmeni hiç tavsiye etmem.

— Korkacak hiçbir şey yok, boş yere meraklanıyorsunuz.

— Her neyse, nasıl olsa gezecek kadar vaktimiz yok. Şöyle bir uzaktan görelim demiştik.

Geri dönüp otomobile girdikten sonra Şef:

— Söyleyin bakalım, dedi, ne gördünüz?

— Yarıda kesilen rapor hakkındaki malûmatınızdan emin misiniz? diye suali bir sualle cevaplandırdım.

— Evet.

— Zannıma göre o ajanımızın gördüğü «Boşluk Gemisi» bu değildi. Aptal bir çocuk bile bunun bir «Boşluk Gemisi» olmadığını anlayabilir.

— Tabiî... Başka?

— Bu sahte gemiyi yapmak kaça mal oldu dersin? Okadar çok kereste, plastik, alüminyum filân lâzım ki...

— Devam et.

— Dosyadaki malûmata göre, Leyn ailesinin arazisi ipotek edilmiş. Yani pek zengin değiller. O halde bütün bu masrafları başkasının yapmış olması lâzım.

— Orası muhakkak. Ya sen Mari?

— Çarli Amca, dikkat ettin mi bana nasıl muamele ettiler?

— Kim? diye sertçe atıldım.

— O konuştuğumuz polisle iki çiftçi çocuk. Ben gözlerimi süzüp kalçalarımı oynattım mı muhakkak bir netice elde ederim. Halbuki onlara hiç tesir etmedi.

— Fakat gözleri hep sendeydi.

— Sen anlamazsın... Onlarda sanki hiç hisleri yokmuş gibi bir vaziyet vardı. Âdeta kadın gibi hareket ettiler.

— İpnotizma mı edilmişlerdi acaba?

— Belki... Belki de uyuşturucu bir ilâç içirmişlerdir.

— Peki... Sam, ilerde ilk sokaktan sola dön.

Az ilerde köprüsü yıkılmış bir ırmakla karşılaştık. Otomobille karşıya sıçrayabilmem için yeter mesafe yoktu; zaten bu civarda trafik kanunları da bunu yasak etmişti. Başka bir yoldan ilerlemeye başlamıştık ki, bir trafik polisi yolumuzu keserek ilerde bir yangın olduğunu, dolayısiyle geçemiyeceğimizi söyledi.

O sırada Mari gözlerini kırpıştırarak tatlı tatlı adama bakınca polisin yüzü kızarmağa başladı.

Oradan uzaklaşırken Mari'ye döndüm ve sordum:

— Bu polis nasıl, onda da bir acaiplik var mı?

— Anlamadım.
— Yani, o da hadım gibi mi?
— Ne münasebet canım, bilâkis! Hem de okadar yakışıklı ki...

Yolumuza devam ettik. Trafikle epeyce mücadeleden sonra nihayet Detroit Televizyon İstasyonu giriş kapısı önüne varabildik. Çarli Amca kendisine büyük bir adam süsü vererek ve bir sürü yalanlar söyleyerek içeri girebilmemiz imkânını sağladı. Girdikten sonra da bağırmağa başladı:

— Nedir bu rezalet? Böyle sahte bir «Boşluk Gemisi» dalaveresiyle nasıl ortalığı birbirine katarsınız? Elinizden televizyon işletme ehliyetinizi almak işten bile değil!

Bizi Müdüriyet odasına aldılar. Kısa boylu, yuvarlak omuzlu bir adam olan müdür korkmuştan ziyade canı sıkılmış bir edayla:

— Tam tafsilâtlı bir düzeltme yayını yaptık, dedi, bu şayiayı çıkartan adamımızı da işten attık.
— Yalnız adamınızı işten atmak kâfi değil ki!
— Ne yapalım yani? Parmaklarından ipe mi asacaktık?
— Size ihtar ediyorum sayın bay... Bence sizin spikerle o iki çiftçi çocuğu iş birliği yapmışlar... Bu işin içinde para dönüyor... Söyleyin bakalım siz...

Bu sırada müdüre yakın bir sandalyede oturan Mari eteklerini o şekilde açmıştı ki, hiç eteklik giymese de olurdu. Şefe bakarak, «İş yok» der gibi kaşlarını kaldırdı.

Müdür bu işareti görmese iyi olurdu, fakat gözüne ilişti. Birden rengi bembeyaz oldu. Derhal masanın gözüne uzanırken Şefin gür sesi duyuldu:

— Öldür Sam!

Alev saçan tabancamı çıkartmam, adamın ayaklarını yakmam, gövdesinin yere düşmesi saniye sürmedi.

Yanına yaklaşarak elindeki tabancasına bir tekme attım. Üzerini aramak maksadiyle üzerine eğiliyordum ki Şefin sesi tekrar ortalığı çınlattı:

— Dokunma ona... Mari, sen de uzak dur.
— Patron, buradan uzaklaşsak iyi olmaz mı?

— Ha burada, ha dışarda, farketmez. Bina bunlarla dolu.

— Bunlarla dolu dediğin de ne?

— Ne bileyim ben? Şu yerde yatan neyse onlarla dolu... Benim de öğrenmek istediğim o zaten.

Mari korkulu bir sesle:

— Bakın, dedi, hâlâ nefes alıyor.

Müdür yüzükoyun yatıyordu, fakat sırtı bir insan göğsü gibi inip kalkıyordu. Şef adamın sırtını elindeki bastonuyla yokladı:

— Sam, buraya gel. Herifin elbiselerini çıkart. Evvelâ eldivenlerini tak ve dikkat et!

— Ne o, bir tuzak mı?

— Çok konuşma, ne diyorsam onu yap.

Şefin tahminlerinde yanıldığı görülmemiştir. Onun için dediklerini harfiyen yapmak en iyi yoldur. Kaynar suyun sıcaklığını bile geçirmeyen, fakat bir paranın hangi tarafının yazı, hangi tarafının tura olduğunu elimle yoklayıp anlamama müsaade edecek kadar ince olan ve her zaman yanımda taşıdığım eldivenlerimi hemen elime geçirdim ve müdürün elbiselerini dikkatle çıkarmağa başladım. Sırtı hâlâ yavaş yavaş inip kalkıyordu. Bu gayri tabiî vaziyet hiç hoşuma gitmemişti. Elimi sırtına soktum. Normal olarak bir insanın sırtı kemik ve adale olur, halbuki bu yumuşak ve kaygandı. Hemen elimi geri çektim.

Mari, müdürün masasında bulduğu bir makası bana uzattı. Makasla herifin ceketini kestim. Gömleği de çıkartınca acaip bir manzarayla karşılaştık. Ensesinden belkemiğine kadar, beş altı santim kalınlıkta, sülüğe benzeyen, nefes alıyormuşçasına inip kalkan ve sırtına yuvarlak ve kamburmuş gibi şekil veren acaip birşey uzanıyordu.

Gömleği çıkarınca yavaş yavaş kaymağa başladı ve cesedin koltuk altına yerleşti. Şeffaf, gri renkte, şekilsiz, fakat muhakak ki canlı bir şeydi bu! Şef yavaşça:

— Zavallı, dedi.

— Kim, şu acaip şey mi?

— Hayır, müdür bey.

Tabancam elimde, bu acaip şeyin hareketlerini takip ediyordum. Uçamadığı muhakkaktı, hareketleri de yavaştı. Fakat ne yapabileceği bizce malûm değildi. Mari korunmak istermişçesine yanıma yaklaştı. Boş elimle onu kendime doğru çektim. Şef bir kenarda yığılı film kutularından birini alarak içindekileri boşalttı ve yerdeki acaip şeyin yanına koyarak kutunun içine girmesi için bastoniyle itmeğe başladı. O ise ölünün altına saklanmağa çalışıyordu. Cesedi kaldırdım ve bir sandalyeye yerleştirdikten sonra alev tabancamla acaip şeyin arkasına ateş ederek döşemeyi yakmağa başladım. Alevden kaçmak için mecburen kutuya yaklaştı ve nihayet içine girdi. Hemen kapağı kapattık. Şef kutuyu koltuğunun altına aldı ve:

— Haydi artık gidelim, burada işimiz bitti, dedi.

Dışarı çıkınca müdürün sekreterine döndü:

— Müdür beyle yarın tekrar görüşeceğim. Randevuya lüzum yok. Gelmeden evvel telefon edeceğim.

Acele etmeden, hiçbir şey olmamış gibi yürümeğe başladık. Hattâ holde Şef püro satın aldı, birkaç kişiyle gevezelik etti.

Otomobile atladık ve nazarı dikkati celbetmemek için normal süratle yol almağa başladık. Az sonra Şefin tarif ettiği bir garaja geldik. Şef garaj bekçisine:

— Bay Holden bu otomobili acele istiyor! dedi.

Bu şifreli cümleyi bir müddet evvel ben de kullanmıştım. Şifre icabınca otomobildeki en lüzumlu parçaları aldıktan sonra geriye kalan kısmı tahrip etmek gerekiyordu. Bekçi hepimizi dikkatle süzdükten sonra alçak sesle:

— Şuradaki kapıdan girin, dedi.

Kapıdan, ihtiyar bir çiftin oturduğu bir apartımana girdik. Burada makyajlarımızı temizlediler, Şefin çıplak kafası meydana çıktı. Bana bir bıyık taktılar, Mari de bu sefer bir esmer güzeli oldu, hastabakıcı elbisesi giydi. Beni şoför kılığına soktular. Şef te yaşlı, sakat bir zengin oldu.

Dışarda bizi bekleyen başka bir otomobile atladık. Yol-

da televizyonda Detroit'i buldum, fakat müdür hakkında hiçbir haber yoktu.

Doğruca Şefin ofisine gittik. Şef hemen Biyoloji Lâboratuvarı Başkanı Dr. Greyvis'i çağırttı ve doktor gelince kutuyu açtı. Hepimiz gaz maskeleri takmıştık. Kutu açılır açılmaz pis bir koku odayı doldurdu. Hemen gaz maskelerimizin kapaklarını kapattık. Dr. Greyvis:

— Bu ne kokusu böyle? diye bağırdı.

— Onu senin bilmen lâzım. Mikrop geçirmeyen elbiselerini giymeni tavsiye ederim. Sonra dikkat etsen iyi olur, belki hâlâ ölmemiştir.

— Eğer bu acaip şey canlıysa ben de Napolyon Bonapart'ım.

— Ne olursan ol, benim bildiğim bu acaip şey bir parazittir ve bir insanın sırtına yapışıp o insanın düşünmesini ve hareketlerini kontrol etmektedir. Tahminime göre başka bir dünyadan gelmiştir.

— Fakat kimyevi bakımdan bu imkânsız!

— Senin kimyanın Allah belâsını versin! Biz bu paraziti yakaladığımızda bir adamın sırtında yaşıyordu. Bunu nasıl izah edeceksen et. Ben hakikati istiyorum.

— Peki, peki.

— Hadi bakalım, iş başına! Bu parazitin katî olarak öldüğünü iddia etme de dikkatli ol. Eğer senin asistanlarından birinin sırtına yerleşmek fırsatını bulursa adamını öldürmek mecburiyetinde kalabilirim.

Greyvis gitti. Şef bir koltuğa oturup gözlerini kapattı. Beş dakikalık bir fasıladan sonra gözlerini tekrar açtı ve bana sordu:

— Şu gördüğümüz sahte «Boşluk Gemisi» büyüklüğünde bir gemiye bu parazitlerden kaç tanesi sığabilir dersin?

— Öyle bir «Boşluk Gemisi» mevcut mu acaba? Pek ihtimal vermiyorum.

— İhtimal ver verme, benim bildiğim böyle bir gemi vardır ve hâlâ da mevcuttur.

— O sahte gemi bulunan havaliyi araştırsak iyi olacaktır.

— Bence o havali en son ihtimal. Unutma ki bizim kaybolan altı ajanımız aptal adamlar değillerdi. Şimdi son sualime cevap ver. Geminin büyüklüğü içindeki parazitlerin miktarı hakkında bir fikir vermez. Bunlar uzun bir halat gibi birbirine ekli olup burada ufak parçalara da ayrılmış olabilirler.

— Olabilir... O halde şu anda Mişigan'da bunlardan veya, Mari'nin dediği gibi, hadım insanlardan binlercesi mevcut olabilir.

— Fakat bütün bu esir insanların arasından geçip ana membaya nasıl erişeceğiz? Her önümüze gelen yuvarlak omuzlu adamı öldürmeye kalkarsak dedikodu olmaz mı?

— Ben bir sual sorayım. Eğer dün Mişigan'a bir gemi indiyse bugün Teksas'a ve Brezilya'ya da başka gemiler de inmiş olamaz mı?

— Olabilir... Neyse, siz şimdilik bunları unutun da gidin biraz eğlenin. Fakat çok uzaklaşmayın.

Tekrar makyaj dairesinde eski kıyafetime girdikten sonra dışarı çıktım ve saçlarının şu anda ne renkte olacağını tahmin edemiyeceğim, fakat vücut şeklinden her an yanılabileceğim Mari'yi aramağa başladım.

Nihayet buldum. Hâlâ kızıl saçlı idi ve barda oturmuş, önündeki içkiyi bitirmeğe uğraşıyordu.

— Merhaba ablacığım...

— Merhaba aslanım, çek bir sandalye de yanıma otur!

Bir viski soda ısmarladıktan sonra sordum:

— Senin hakikî eşkâlin bu mu?

Başını sallayarak:

— Hayır, dedi. Zürafa derisindeki gibi çizgiler ve iki adet baş... Ya senin ki?

— Vallahi bilmiyorum, annem bana hiç söylemedi.

— Neyse anlaşılan şimdilik seninle idare edeceğiz aslanım.

— Şu aslanım, ablacığım kelimelerini unutsak... Midemi bulandırıyor.

İçkinin birini bitirip birine başlıyorduk. Mari'yi tekrar süzdüm. Kimbilir bir ev kadını olarak nasıl hareket ederdi? İşimden dolayı şimdiye kadar evlenmek hiç aklımdan geçmemişti. Sonra nasıl olsa durup dururken bu kadar kısa bir tanışma ile hemen heyecanlanıp evlenmeyi düşünmek saçma idi. Anlaşılan uzun müddettir yalnızlığımın neticesi böyle düşünmeye başlamıştım.

— Mari...

— Ne var?

— Sen evli misin?

— Efendim? Hayır değilim, fakat niçin sordun? Benimle kontrat yapmağa niyetin mi var?

— Belki...

Mari olmaz mânâsına başını salladı. Ben devam ettim:

— Gayet ciddî söylüyorum, beni iyice tetkik et. Gencim, sıhhatliyim, evimi daima temiz tutmasını severim. Daha ne istiyorsun? Hiç değilse altı aylık bir kontrat...

— Yaman bir kurtsun vesselâm, fakat tekniğin biraz zayıf. Biliyorsun bu kontratla evlenme âdetini çıkarttıklarındanberi epeyce insanın canı yandı. Sen de sonra pişman olursun ama iş işten geçmiş olur.

— Ben gayet ciddî söylüyorum.

— Peki, aylık ne kazanç garanti edebilirsin?

— Eğer o cins bir kontrat istiyorsan o da kabul. Senin kazancın kendinin olsun, benim kazancımın yarısını da sana veririm.

— Olmaz. Ben evlenmeyi istediğim bir adamla o tipte bir kontrat yapmam, daimî ve müsavi şartla evlenirim. Ben sana ciddi olmadığını ispata uğraşıyordum, fakat belki de alay etmiyorsun.

— Allah Allah, ciddî söylüyoruz dedik ya be!

— Fakat bizim işte çalışan ajanların evlenmesi hiç doğru değil. Ne muvakkat, ne daimî.

— Bizim ajanlar dışarıdan değil, ama kendi aralarında evlenmelidir.

Mari tam son sözüme cevap vermeğe hazırlanıyordu ki birden durdu. Her ikimizin telefonunda şefin sesi duyuldu:

— Hemen yazıhaneye gelin!

Hiç konuşmadan kalktık. Tam kapıya gelmiştik ki Mari kolumdan tuttu ve gözlerimin içine bakarak.

— İşte ne demek istediğimi görüyorsun. Bu parazit işini bitirmemiz lâzım. Evlilikten bahsederken bile ikimizin de aklı bu işteydi.

— Benim değildi.

— Biraz makûl olalım, Sam. Farzedelim evlendik ve bir sabah kalktığımızda o acaip şeylerden birini benim sırtımda buldun veya ben senin sırtında bir parazit buldum...

— Ben bunu göze almağa razıyım. Zaten ben seni gece gündüz koruyabileceğimi zannediyorum.

Şefin yazıhanesine varmıştık. Kapıyı vurup girdik. Pencereden dışarıyı seyretmekte olan Şef bize döndü.

— Haydi bakalım, yine bize yol gözüktü.

— Nereye? Yoksa sormamız yasak mı?

— Çok konuşma. Beyaz Saraya, Reisicumhuru görmeğe gidiyoruz.

III

Şefin aklından geçenleri anlar gibi oldum. Örfî idare ilân edip Detroit ve havalisini kuşatmak, kaçmak isteyen herkesi vurmak ve kuşatılan havalideki insanları birer birer dışarı çıkararak üzerlerini aramak, son zamanlarda icad edilen (ve yalnız gizli poliste bulunan) bir insanın uçmasına mümkün kılıcı aletleri kullanıp roket adamlar postası teşkil etmek, bu postalarla radar istasyonları ve hava istasyonları vasıtasıyla yeni boşluk gemilerinin gelişlerini tesbit edip buna mani olmak. Diğer memleketleri vaziyetten haberdar etmek. Enternasyonal konunları bertaraf edip istilâya mani olmak.

Bizim Şef daima mantıkî olarak ihtimâlleri hesaplıyabilen ve ona göre harekete geçen, eşi az bulunur kabiliyetlerdendir. Onun için hiç sıkıntı çekmeden Reisicumhurun alâkasını uyandırabilir.

Gizli Polis Teşkilâtı muhafızları her tarafımızı aradı. O sırada bir makineden «düüt» diye bir ses çıktı ve tabancam ayaklanıp makineye doğru uçup gitti. Mari sanki bir cephanelikmiş. Makine dört defa «düüt» dedi ve bir kerre de hıçkırdı. Mari'nin üzerinden çıkan silâhlarla bir manga tam teçhizatlı olarak harbe iştirâk edebilirdi. Şeytan kız, acaba bütün o silâhları üstünde nasıl gizlemişti? Şef muhafızların sormasına lüzum bırakmadan bastonunu teslim etti. Anlaşılan bastonda birşeyler gizliydi.

Hernekadar telefonlarımızı da buldularsa da muhafızların operasyon yapıp telefonları çıkartacak teşkilâtları mevcut değildi. Aralarında ufak bir müzakereden sonra deri altında bulunan bir şeyin silâh sayılamıyacağına dair karar aldılar. Parmak izlerimizi alıp resmimizi de çektikten sonra bizi bekleme odasına götürdüler. Şef önce tek başına Reisicumhurun yanına gitti.

Az sonra bizi de içeri götürdüler. Şef bizi takdim etti ve ben kekelemeğe başladım. Mari yalnızca başını eğdi. Reisicumhur tatlı ve sıcak bir gülümseme ile bize «Hoş geldiniz», dedi. Benim de kekelemem geçti.

Şef gördüklerimi, yaptıklarımı ve işittiklerimi anlatmamı söyledi. Müdürü öldürmemize gelince Şefin nazarı dikkatini çekmeğe uğraştım. Netice alamayınca, Şeften emir aldığımı söylemeden, Mari'nin hayatını kurtarmak gayesiyle müdürü öldürdüğümü anlattım. Şef sözümü keserek raporumu tam vermemi ihtar etti.

Bunun üzerine Şefin emriyle müdürü öldürdüğümü söyleyince Reisicumhur hafifçe gülümsedi. Hikâyemi bitirdikten sonra Mari konuşmağa başladı ve okadar seksapelini kullandığı halde ne çiftçi çocuklarda, ne de poliste bir heyecan yaratamadığını söyleyince Başkan tatlı bir gülümseme ile:

— Hakikaten çok anormal, dedi.

Bu söz üzerine Mari hafifçe kızardı. Mari de hikâyesini bitirdikten sonra Cumhurreisi Şefe dönerek:

— Andrü, dedi. Senin kısmın en kritik zamanlarda bize fevkalâde yardımları olmuştur ve biz bunları her zaman takdir ettik.

— Yani cevabınız hayır mı?

— Hayır demedim.

— Fakat neredeyse diyecektiniz.

Başkan omuzlarını silkti:

— Genç ve tecrübesiz ajanlarına okadar güvenmesen iyi olur. Sen bir dâhisin Andrü, fakat dâhiler bile yanılabilir.

— Tom, ben zaten böyle bir cevap bekliyordum... Bilhassa onun için size şahitler getirdim. Bu ajanlarıma ne talimat verilmiştir, ne de ilâç içirilmiştir. İsterseniz doktorlarınızı çağırttırıp onları muayene ettirin.

— Bence sen doktorlarımdan çok daha zekisin. Meselâ bu genç adamı alalım. Seni korumak için müdürü senin emrinle öldürdüğünü söylemek istemedi. Sana çok bağlı. Bayanın hikâyesine gelince, sırf bir tahmin üzerine memlekette lüzumsuz bir heyecan yaratamam.

Mari ileri doğru bir adım attı:

— Sayın Başkanımız, ben söylediklerimden katiyetle eminim. Sözlerime güvenebilirsiniz. Bu adamlar normal erkek gibi hareket etmediler.

— Fakat unutmayın ki insanlar arasında hakikaten zayıf cinsiyetli kimseler mevcuttur. Belki siz aynı günde tesadüfen üç tanesiyle birden karşılaştınız?.

Bunun üzerine Mari sustu, fakat Şef atıldı:

— Bana bak Tom, ben seni mebusken tanırdım. Senin murakabe komisyonunun en kıymetli elemanıydım. Biliyorsun ki hakikat olmasa karşına böyle bir masalla çıkmazdım. O «Boşluk Gemisi» neydi? İçinde ne vardı? Nereye indiğini niçin bulamadık? Beta Hava İstasyonunun çekmiş olduğu resmi nasıl izah edebilirsin?

Şefin Başkanla böyle konuşması beni korkutmuştu, fakat o hiç birşey yokmuş gibi Şefin uzattığı resmi aldı ve:

— Hem sen, hem ben hakikat peşinde koşarız, Andrü, dedi. Sonra unutma ki bana malûmat getiren senin kısmından başka kaynaklarım da mevcuttur. Meselâ şu resme bakalım. Bu resme nazaran o «Boşluk Gemisi» nin Leyn çiftliğinde bir yere inmiş olması lâzımmış. Halbuki Leyn çiftliği ve havalisi senin bölgen bile değil.

— Tom...

— Ne var Andrü?

— Mişigan'a gidip bu araziyi gösteren haritaları yerinde tetkik etmedin, değil mi?

— Hayır, niçin sordun?

— Çok şükür, yoksa şu anda senin de sırtında 1,5 kilo kadar ağırlıkta, bütün düşünüşünü ve hareketlerini kontrol eden baş belâlarından biri bulunabilirdi. Şuna emin ol ki, orada mevki işgal eden kimselerin, polislerin, gazetecilerin, oraya gönderilen ajanların hepsinin sırtında bu parazitler mevcut. Biz onların neyin nesi olduklarını bilmiyoruz, fakat onlar bizim hakkımızda herşeyi biliyorlar ve ona göre hareket ederek buraya gelen haberlerin aslından başka olmasını temin edebiliyorlar. Bence o havaliyi karantinaya almak için hemen emir vermen gerekmektedir. Yoksa hepimiz müdür gibi birer köle olmaktan kurtulamayız.

— Müdür dedin de... Andrü, seni müşkül mevkide bırakmak istemem, fakat... Gel, bak!

Başkan böyle diyerek masasının üstündeki düğmelerden birini çevirdi. Sonra mikrofona:

— Bana Detroit WDES istasyonu direktörünün ofisini verin, dedi.

Daha birkaç saat evvel terkettiğimiz oda perdede belirdi.

Perdede müdür bize bakıyordu.

Belki de herifin ikiz kardeşiydi. Ben bir adamı öldürdüğüm vakit o adamın dirilmesi imkânsızdır. Hem kendime, hem de tabancama sarsılmaz güvenim vardır. Fakat...

Perdedeki adam hayret etmiş gibi bir sesle:

— Beni mi aradınız sayın Başkanım? dedi.

— Evet, teşekkür ederim. Bu yanımda bulunan şahısları tanıyor musun?

— Hayır efendim. Tanımam mı gerekiyordu?

Şef atıldı:

— Daire müstahdemini çağırmasını söyle!

Cumhurbaşkanı tebessümle Şefin arzusunun yerine getirilmesini emretti. Perdede beliren simalardan biri de biz oradayken bekleme odasındaki masanın başında bulunan sekreterdi.

Hiçbiri bizi tanımadı. Yalnız birşey nazarı dikkatimi çekti: hepsinin omuzları yuvarlakçaydı!

Biz dışarı çıkarken Başkan elini Şefin omuzuna koydu:

— Fazla meraklanma Andrü... Memleket emniyet edilir şahısların idaresindedir, dedi.

On dakika sonra Greyt Rok durağındaydık. Şef oldukça çökmüş görünüyordu.

— Şimdi ne yapacağız Şef?

— İkinize de şimdilik bir iş yok. Tekrar çağırılıncaya kadar izinlisiniz.

— O ofisi bir defa daha ziyaret etmeyi çok isterdim.

— Mişigan eyaletinden içeri bir adım atmıyacaksın. Sana emrediyorum.

— Peki, sen yapacaksın şimdi?

— Florida'ya gidip kumların üzerine uzanacağım. Bu dünyanın canı cehenneme. Aklınız varsa siz de aynı şeyi yaparsınız. Vakit nakittir.

Şef uzaklaşırken Mari'ye birşey sormak için döndüm, fakat sanki yer yarılmış ta yerin dibine girmiş gibi ortadan yok oluvermişti. Koşarak Şefe yetiştim:

— Affedersin Şef, fakat Mari nerede, biliyor musun?

— İzinli ya... Nereye gittiğini ben ne bileyim.

Bizim kısmın telefon sisteminden istifade edip Mari'nin izini bulmak aklıma geldi, fakat ne hakiki ismini ne de şifre numarasını biliyordum. Eşkâlini tarif ederim dedim,

o da saçma olurdu; zira ajanların hakikî eşkâlini ancak makyaj kısmındaki dosyalardan çıkarmak kabildir. Yegâne bildiğim, kızıl saçlı, eşine az rastlanır bir güzel olduğuydu.

Şimdilik bu sevdadan vazgeçip yatacak bir yer aramağa başladım.

IV

Güneş batarken gözlerimi açtım. Şehrin içinden geçmekte olan nehrin suyuna yine «fluresin» karıştırmışlardı. Su, zümrüt yeşili ve gül kırmızısının karışımından meydana gelen tatlı bir renge boğulmuş, gürlütüsüzce kayıyordu. Âşıklarla dolu ufak botların nehrin kuytu kenarlarını doldurduğu muhakkaktı.

Binalar arasında sağa sola yerleştirilmiş su fıskiyeleri, rengârenk ışıklar Vaşington'u cennete çevirmişti.

Vaşington'un gece manzarasını herkesten daha çok seyretmiş, fakat kendimi hiçbir zaman böyle hissetmemiştim. İçimde bir ses sanki bu şehri son defa göreceğimi fısıldıyordu. Bana tesir eden, şehrin güzelliğinden ziyade içinde işleriyle meşgul olan, seven, sevilen, kavga eden, kanun dairesinde hiçbir şeyden korkmadan dilediklerini yapan insanlarıydı.

Bütün bu insanlar sırtlarına yapışmış gri parazitlerin arzularına, emirlerine boyun eğmekten başka birşey yapamıyan birer köle, bir koyun sürüsü olarak gözlerimin önünde canladı.

Kendi kendime böyle bir parazit sırtıma yerleşmeğe kalkacak olursa ona fırsat vermeden kendimi öldüreceğime yemin ettim. Bizim kısımda çalışan bir ajan için intihar gayet basit birşeydir. Bir tırnağımı ısırmam kâfidir. Hususi surette yerleştirilmiş gayet kuvvetli bir zehir bir anda öbür dünyayı boylamamı temin eder. Bizim Şef yaman adam vesselâm! Herşeyi düşünmüş ve ona göre gereken tedbirleri almış.

Bu insanları korumak Şefin, benim ve bizim kısımdaki diğer ajanların vazifemizdi.

Fakat şu anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu hissettim. Odamda her büyük otelde bulabileceğiniz «gezinti ve model acenteleri» kataloğu mevcuttu. Biraz karıştırdıktan sonra hırsla kapattım. Ben bir gece için kız istemiyordum! Ben, adam öldürmeyi el sıkıyormuş gibi tabii bulan o kızı istiyordum ve şu anda da onun nerede olduğunu bilmiyordum.

Heyecan sindiren «tempus» haplarından yanımda daima bir tüp taşırdım. Haşhaş tipinde birşeydir. Aynı zamanda bu haplar sayesinde insana yirmi dört saat, bir hafta gibi gelir. Her ne kadar sık sık kullanırsam da müptelâsı değilimdir. Tanıdığım bir adam vardı, bu hapları okadar sık kullanırdı ki genç yaşında ihtiyarlıktan geberip gitti!

Belki de çok doğru birşey yapmıştı. «Uzun» ve mesut bir hayat yaşamış ve mesut ölmüştü. Yani güneşin doğduğunu 30 defa veya 300 defa görmüşsün, ne fark eder? Mesut yaşamışmısın, mühim olan odur.

İki adet hap aldım ve bir bardağa su doldurdum. Sonra vazgeçtim, hapları tekrar tüpün içine koyup telefonumu ve tabancamı yerlerine taktım ve otelden çıkıp Kongre Kütüphanesine doğru yürümeğe başladım.

Yolda bir bara girip televizyonda haberler bültenini seyrettim. Detroit'ten hiçbir haber yoktu.

Kütüphanede bir kataloğ alıp karıştırmağa başladım. «Uçan Daireler», «Gökte Acaip Işıklar», «Gökte Ateş Topları», «Diğer Dünyalarda Hayat» ve daha bir sürü akla hayale gelmiyecek ibareler altında türlü bahislere baktım.

Bir saatlik bir aramadan sonra seçmiş olduğum filmlerin kartlarını orada, masada oturan bir güzele verdim. Yanında duran bir kutunun içine kartları attıktan sonra:

— Arzu ettiğiniz filmlerin ekserisi şu anda kullanılmaktadır, dedi. Diğerlerini 9—A No. lu odaya gönderiyorum. Lûtfen karşıdaki merdivenlerden yukarı kata çıkınız.

9—A No. lu odada bir kişi daha vardı, ben kapıdan girince döndü ve:

— Maşallah, bizim çapkının tâ kendisi! dedi. İzimi nasıl buldun?

— Merhaba Mari.

— Merhaba ve Allahaısmarladık. Hâlâ evlenmek niyetinde değilim ve yapılacak bir sürü işim var.

Bu sözler canımı sıktı:

— Sen beni dinlesene... Ben buraya senin güzelliğinden şüphe olmayan vücudünü aramağa gelmedim. Ben de bazan çalışırım. Filmlerim gelir gelmez hemen başka bir odaya geçeceğimden emin olabilirsin.

— Affedersin, Sam. Erkeklerden hep aynı tip hikâyeler dinlediğim için seninkini de öyle zannettim. Gel şuraya otur.

— Hayır, teşekkür ederim. Hakikaten tetkik etmek istediğim bazı mevzular var.

— Lûtfen gitme. Sonra şu yazıyı okusana. Bu odaya ait filmleri başka odaya götürürsen film makinesinin lâmbalarını yakarsın. Her tip filmin kendine mahsus odası ve film makinesi vardır. Haydi Sam, gel otur.

Gülerek oturdum ve:

— Beni süpürge sopasiyle bile kovamazdın. Kısımdaki şifreni, ev adresini ve saçlarının asıl rengini öğrenmeden seni gözümden kaçırmağa niyetim yok.

— Yaman zamparasın ama hiçbirini öğrenemiyeceksin.

Odalara film tevziinde kullanılan borunun ucundaki sepete benim istediğim filmler teker teker gelmeğe başladı.

Az sonra ikimizin de aynı mevzudaki filmleri aldığımız anlaşıldı.Ayrı ayrı bakacağımız filmlerin hepsini ikiye ayırıp tetkik etmeğe karar verdik.

Bir kütüphaneden bu mevzuda bukadar malûmat alabileceğimizi hiç tahmin etmemiştim. Meğer bu parazitler dünyamızı çok defalar ziyaret etmişlermiş. Elimizdeki filmler bunları ispata yarıyordu. Bu raporlara nazaran ilk sistema-

tik ziyaretler 1950 - 1960 seneleri arasında, ondan sonra 1980 senelerinde olmuştu.

Esrarengiz kaybolmalar ve «Uçan Daireler» birbirleriyle irtibatlıydı. Bazı pilotlar «Uçan Daireleri» takip etmiş, fakat bir daha geri dönmemişlerdi. Resmî olarak bu pilotların vahşi ormanlara filân düştüğü tahmin edilip geçilmişti. Birden bu gibi kaybolmaların da aşağı yukarı otuz senede bir olup olmadığını tetkik etmek aklıma geldi. Bunun için ilerde incelemek üzere gereken notları aldım, zira raporlarda çeşitli kaybolmalardan bahsediliyordu. Tam bir karar verebilmek için aldığım notları uzun müddet gözden geçirmem gerekiyordu ki, onu da burada yapmam imkânsızdı.

İşimiz bittiğinde filmlerin ücretini odadaki bir kutuya atması için Mari'ye bozuk para verdim - kadınlar niçin yanlarında bozuk para bulundurmazlar bir türlü anlayamam - ve sordum:

— Söyle bakalım, ne neticeye vardın?

— Hakikat bütün çıplaklığıyla meydanda. Evvelce ziyarete gelmişler, bu sefer yerleşmeğe geliyorlar.

— Herhalde... Benim tahminim de öyle.

— Peki, ne yapacağız?

— Şekerim, körler dünyasında tek gözlü bir adamın nasıl bir hayat geçireceğini tahmin edebiliyor musun?

— Şimdi lâstikli lâflarla kaybedecek vaktimiz yok.

— Doğru. Haydi gidelim artık.

Kütüphane hemen hemen tamamiyle boşalmıştı ve sabah olmak üzereydi.

— Bir fikrim var... Bir fıçı bira alalım, benim otele gidelim, hem içelim hem de bu mevzuu görüşelim.

— Maalesef senin odana gelemem.

— Kızım, bu sırf meslekî mevzuları münakaşa için bir davet.

— O halde benim apartımana gidelim, buradan dört yüz kilometre kadar bir mesafede. Sana kahvaltı da hazırlarım.

— Benim otelin nesi var? Hiç olmazsa yolda yarım saat vakit kaybetmekten kurtulmuş oluruz.

— Benim apartımana gelmek istemiyor musun? Merak etme, ısırmam.

— Isırsan da hoşuma gider ama niçin otele gelmek istemiyorsun, onu anlamadım.

— Bilmem... Belki sana yatağımın etrafına kurmuş olduğum kurt kapanlarını, belki de ne iyi yemek pişirebileceğimi göstermek istiyorum da ondan.

Bir taksi bulduk ve Mari'nin apartımanına gittik.

İçeri girdikten sonra Mari bütün odaları aradı, sonra yanıma geldi ve:

— Arkanı dön, sırtını yoklamak istiyorum, dedi.

— Fakat...

— Dön arkanı!

Sırtımı yokladıktan sonra:

— Sen de benim sırtımı yokla, dedi.

— Memnuniyetle, derken ne maksatla böyle bir arama yapmak istediğini anlamıştım. Entarisinin altında kendinden ve tabancasından başka hiçbir şey yoktu.

— Şimdi niçin senin otele gitmek istemediğimi anlamışsındır. Müdürün sırtında o acaip şeyi gördüğümdenberi ilk defa şu anda kendimi emniyette hissediyorum. Benim apartımanım kale gibidir. Dışarı çıkarken her tarafı iyice kapatır ve emniyete alırım. Şimdi bunları bırakalım da yemek ne istiyorsun, ona bakalım.

— Şöyle sıcak bir biftek var mı acaba?

Varmış. Yemek yerken haberleri dinledik. Mişigan'dan hâlâ bir haber yoktu.

Mari yatak odasının kapısını kilitlediği için kurt kapanlarını görmek kısmet olmadı. Üç saat sonra beni uyandırdı, bir kere daha kahvaltı ettik ve birer sigara yaktık. Televizyonda «Amerika Güzeli» porogramı olduğu için kapattım. Başka zaman böyle bir programı kaçırmak istemezdim, fakat

kızlar çırılçıplak çıkacakları ve sırtlarında o acaip şeylerden bulunması ihtimali olmadığı için şu anda beni pek fazla alâkadar etmiyordu.

— Şimdi ne yapacağız? diye sordum.

— Hakikatleri tesbit edip Cumhurbaşkanının suratına dayamalı.

— Nasıl?

— Kendisini muhakkak tekrar görmeliyiz.

— Nasıl?

Mari sualime cevap bulamayınca devam ettim:

— Tek yolumuz Şeftir.

Telefonumda hemen şefi aradım, fakat karşıma yardımcısı Oldfild çıktı. Ne istediğimi sordu.

— Şefle görüşmek istiyorum.

— Resmî bir iş mi, yoksa gayri resmî mi?

— Herhalde senin gayri resmi addedeceğin bir mevzu.

— Gayri resmi bir iş için patronu rahatsız edemem, resmi işlerle de şimdilik ben alâkadar oluyorum.

İçimden Oldfild'e küfürü bastıktan sonra telefonu kapadım ve Şefi hususî şifresiyle aramağa başladım. Hususî şifre ile aranınca muhakkak karşınıza Şef kendisi çıkar, fakat ehemmiyetsiz bir mevzu için bu şifre kullanılacak olursa haliniz yamandır.

Benim bile işitmediğim küfürlerle cevap verdi.

— Şef, Mişigan mevzuu hakkında...

— Ne olmuş?

— Mari ve ben bütün gece kütüphanede malûmat topladık. Sizinle görüşmek istiyoruz.

Küfürlerine devam ederek ilk fırsatta kulaklarımı kestirip sandöviç yapacağını söyledi ve raporlarımızı analiz için adamlarına vermemi ilâve etti. Ben dik bir sesle:

— Şef, dedim.

— Ne var?

— Mademki öyle, Mari ve ben şu anda istifa etmiş bulunuyoruz.

Uzun bir sessizlik oldu. En nihayet Şefin sesi tekrar duyuldu:

— Miami'de Palmgleyd otelindeyim, hemen gelin.

— Şimdi geliyoruz.

Hemen binanın terasındaki taksi durağına çıkıp bir hava taksisi çevirdik ve Miami'ye doğru yol almağa başladık.

Şef kumların üstüne uzanmış, güneş banyosu yapıyordu. Hemen mevzua girip anlatmaya başladım. Her otuz senede bir vuku bulan esrarengiz kaybolmalara gelince hemen telefonla yazıhanesini aradı:

— Bana analiz kısmını verin... Alo... Peter? Ben Şef. 1800 yılından bu yana esrarengiz kaybolmaların bir tablosunu istiyorum... Ne var? Ne zaman? İki saat önce mi?

Şef telefonu kapatıp hemen yerinden fırladı ve bastonunu aldıktan sonra:

— Hadi bakalım, bizim meskene, dedi.

— Beyaz Saray'a mı?

— Ne? Çocuk olma... Başkanın fikrini değiştirecek mühim birşey bulamadınız ki!

— O halde nereye gidiyoruz?

— Bilmiyorum... Aklına parlak bir fikir gelmedikçe sesin çıkmasın.

Şefin otomobiline atladık. Yolda otomobili otomatik kontrola bağladıktan sonra Şefe döndüm:

— Başkanı ikna edecek bir plânım var. Şöyle birşey. Beni ve bir başka ajanı Mişigan'a gönder. Diğer ajan daima üzerime tevcih edeceği portatif bir televizyon taşısın. Başkan da dairesinden bizi seyretsin.

— Farzedelim hiçbir şey olmadı?

— Muhakkak birşeyler olacak. «Boşluk Gemisi» nin inmiş olması icab eden yere gideceğim. Fakat gemiyi Başkana gösterdikten sonra müdürün ofisine gideceğim ve o yuvarlak omuzlu kimseleri tetkik edeceğim. Tam televizyonun önünde gömleklerini yırtacağım. Sen Başkanın seyretmesini sağla, gerisini bana bırak.

— Lâfla peynir gemisi yürümez.

— Belli olmaz. Bence bu parazitler insanın fevkinde bir kuvvete malik değil. Ben de zaten onlara köle olmak niyetinde değilim. Sana istediğin delilleri temin edeceğim.

Bu sırada Mari atıldı:

— Ben de Sam'la gidebilirim. Ben...

Şef ve ben ikimiz birden «Hayır» dedik ve ikimizin de yüzü kızardı. Mari devam etti:

— Ben bir adamın sırtında bu parazitlerden bulunup bulunmadığını herkesten iyi anlayabilecek durumdayım. Kalçalarımın oynayış tarzı bazan sizi bile heyecanlandırıyor galiba!

Şef tekrarladı:

— Hayır... Sam'ın gideceği yerde, aksi ispat edilinceye kadar, herkesin sırtında bir parazit bulunduğunu farzediyoruz. Sonra sen bana başka bir iş için lâzımsın.

— Ne işi? Bu iş herşeyden daha mühim.

— Diğer iş daha da mühim. Seni Cumhurbaşkanının hususî muhafızı yapmayı düşünüyorum.

— İyi ama, Başkanın yanına kadınlar yaklaşacak olursa... Biliyorsun ki kadınlar arasında tehlikelileri seçmeyi bir erkek herhalde benden iyi başarır.

— Kadın sekreterlerini Başkandan uzaklaştırır ve yanına kadın sokmayız, olur biter.

— Fakat bütün dikkatime rağmen o korkunç şeylerden biri Başkana ulaşırsa... O zaman ne yapacağım?

— Sen Başkanı öldürürsün, İkinci Başkan yeni Cumhurbaşkanı olur, biz de seni ihanet suçu ile itham edip kurşuna dizeriz. Sam, Jarvis ile Deyvid'i yanına vereceğim. Jervis televizyonu taşır, Deyvid onu muhafaza eder, sen de Deyvid'e bakarsın.

— Yani teklifimi makul buldun mu?

— Hayır... Fakat boş durmaktansa birşeyler yapmış olmak daha iyi. Belki de bir netice alırız.

Jarvis, Deyvid ve ben Mişigan'a gitmek için yola çıkarken Şef te Vaşington'un yolunu tuttu. Tam ayrılmadan evvel Mari kolumdan yakaladı, beni bir kenara çekti, ömrümde unutamıyacağım bir şekilde öptü ve:

— Sam, kendine dikkat et, geri gel, dedi.

Hakikî «Boşluk Gemisi» nin indiği zannedilen yeri gösteren bir haritayı kullanarak Mişigan'a hareket ettik. İşaretli araziye varınca yere indik. Ortalıkta «Uçan Daire» ye falan benzer hiçbir şey yoktu. İlk seyahatimiz esnasındaki yangın da burada olmuş, bütün izleri yok etmişti.

Hernekadar Jarvis külleri bile karıştırdı ise de hiçbir şey bulamadı. Ben şahsen parazitlerin ikinci raundu da kazandıklarına kani olmuştum. Tam oradan ayrılırken orta yaşlı bir çiftçiye rastladık ve her ihtimale karşı biraz uzak durduk.

Belli etmeden yanına yaklaşırken:

— Amma yangınmış ha! dedim.

— Hakikaten... En iyi iki ineğim de yandı. Zavallı hayvanlar! Siz gazeteci misiniz?

— Evet, fakat boş yere gelmişiz galiba.

Şu anda Mari'nin yanımda olmasını ne kadar isterdim! Belki bu köylünün omuzları normal derecede yuvarlaktır. Fakat «Boşluk Gemisi» hakkında Şefin tahminleri doğru ise (ki yanlış olması imkânsızdır) bu masum çiftçi de bir köleden başka birşey olamazdı.

Yapılacak başka birşey yoktu. Bir paraziti esir edip televizyonda Başkana göstermek için bundan iyi fırsat nerde bulurdum? Arkadaşlarıma baktım. Onlar da aleste bekliyordu; Jarvis televizyonu çalıştırmağa başlamıştı bile.

Çiftçi tam geri dönerken bir çelme taktım. Yere düşerken sırtına yapıştım. Daha Jarvis televizyonu yaklaştırmağa vakit bile bulamamıştı; çiftçi yerde yatıyor, yırtık gömleği elimde, adamın çıplak sırtına şaşkın şaşkın bakıyordum. Ne parazit vardı, ne birşey! Bütün vücudünü aradım, fakat öyle birşey bulamadım. Ayağa kalkmasına yardım edip tozlarını silkeledim ve:

— Çok müteessirim, bir yanlışlık oldu, dedim.

Hırsından tir tir titriyordu:

— Seni namussuz it; hergele...

Anlaşılan beni tasvir edecek derecede kötü bir kelime kullanmakta zorluk çekiyordu.

— Şimdi polisi peşinizden koştururum, diye bağırdı. Yirmi yaş daha genç olsam üçünüzün de pestilini çıkarırdım.

— Kusura bakma amca, bir yanlışlık oldu.

— Yanlışlık mı? Nebraska'dan döndüğümde evimi yanmış, hayvanlarımın yarısını ölmüş buldum, bu yetmiyormuş gibi damadım da kayıp. Arazime yabancılar giriyor, ne var diye bakmağa geliyorum, bu sefer de üstümü başımı parçalıyorlar. Yanlışlık mış! Bu ne biçim yanlışlık böyle?

Damadına ne olduğunu söyleyebilirdim, fakat vazgeçtim. Birkaç lirayala gönlünü alayım dedim, verdiğim parayı yere fırlattı. En iyi çare olarak bir an önce oradan uzaklaşmayı bulduk.

Yolda Deyvis sordu:

— Bana bak, makul bir plâna göre hareket ettiğine emin misin? Ne yaptığını biliyor musun?

— Belki ben yanılabilirim, fakat siz hiç Şefin yanlışlık yaptığını gördünüz mü?

— Doğru... Peki, şimdi nereye gidiyoruz?

— WDES istasyonu merkezine. Bu sefer yanlışlık ta olmıyacak.

Detroit'e giriş yerindeki nöbetçi tereddütle cebinden çıkardığı bir defteri gözden geçirdi, sonra bizim otomobilin plâka numarasına baktı ve:

— Şerif bu plâka numaralı arabayı arıyor, kenara çek, deyip geçit kapısını kapattı.

— Hay hay, dedim ve arabayı on metre kadar geri aldıktan sonra tam gaz yapıp geçidi yerle bir ettim. Allahtan bizim kısım arabaları bu gibi zamanlarda işe yarayacak şekilde gayet sağlam ve hususî bir madenden yapılmıştır.

Deyvis rüyada konuşuyormuş gibi:

— Çok enteresan... Hakikaten ne yaptığını biliyor musun? dedi.

— Gevezeliği bırak... İkiniz de beni iyi dinleyin... Belki sağ salim geri dönmek bize kısmet olmıyacak, fakat Başkana yetişir derecede delili televizyonda göstereceğiz.

Tam istasyonun önünde otomobili durdurdum. İlk asansöre atlayıp ofisin bulunduğu kata çıktık; asansörün kapısını o katta açık bırakmayı da ihmal etmedim. Bekleme odasında kâtibe içeri girmemize mâni olmak istedi, fakat onu bir kenara itip yolumuza devam ettik. Müdürün ofisinin kapısını kapalı bulunca kâtibesine döndüm:

— Müdür Bey nerde?

— Kim arıyor efendim?

Omuzları yuvarlaktı. Bu kız da müdürü öldürdüğümde buradaydı. Birden yakalayıp beline kadar elbisesini yırtıverdim. Yanılmamıştım. İkinci defa olmak üzere acaip şeylerden birine bakıyordum.

Kız boğuşmağa, tırmalamağa, ısırmağa uğraşıyordu. Boynuna bir vurdum, yere devrildi. Sırtını çevirerek bağırdım:

— Jarvis, gel yakından şunu televizyona al!

Sersem herif makineyi karıştırıyordu ve arkası bana dönüktü. Sükûnetle:

— Hapı yuttuk, dedi. Lâmbalardan biri yanmış.

— Değiştir! Acele et!

Kapıda beliren bir kadın âlete ateş etti. Namussuz, isabet te ettirdi. Deyvis bir anda tabancasiyle kadını yaktı. Sanki bu bir işaretmiş gibi altı kişi birden belirip Deyvis'e hücum ettiler. Silâhları yoktu galiba?

Kâtibeyi bırakmıyarak bulunduğum yerden ateş ediyordum ki, arkamda bir hareket hissettim. Döndüğümde iki numaralı müdürü kapısının önünde gördüm. Sırtındaki paraziti de vurabilmek için tam göğsüne ateş ettim. Kurşun göğsünü delip geçti. Deyvis ayaktaydı ve yaralı bir kız ya-

vaş yavaş bana yaklaşmağa uğraşıyordu. Kızı yüzünden vurdu. Diğer bir kurşunu kulağımın dibinden geçince:

— Teşekkürler, dedim. Çıkalım buradan artık!

Ne alev tabancalarımızı, ne de kurşun tabancalarımızı saklamağa lüzum görmeden kapısını açık bıraktığımız asansöre koştuk. Deyvis titriyordu, Jarvis'in rengi ise kireç gibi olmuştu.

— Haydi, kendinize gelin! Siz insan öldürmüyordunuz ki! İşte bakın...

Yanımda sürüklediğim kâtibenin yüzünü onlara doğru çevirdim, fakat gözlerime inanamadım. Yegâne delilim olan parazit meydanlarda yoktu! Herhalde yere kaymış, mücadele esnasında kaçıp gitmişti.

— Jarvis, dedim, televizyona hiçbir şey alabildin mi?

— Maalesef!

Kızın sırtı sanki binlerce iğne batırılmış gibi ufak ufak ve kanlı deliklerle doluydu. Yavaşça asansörün bir kenarına bıraktım. Hâlâ baygın vaziyetteydi. Holde kimse yukarda olup bitenlerden haberdar değildi galiba?

Dışarı çıktığımızda otomobilin yanında bir polisin ceza kâğıdı doldurmakta olduğunu gördük. Kâğıdı bana uzatarak:

— Burada park yapmanın yasak olduğunu bilmiyor musun? dedi.

Uzattığı kâğıdı imzaladım. Hemen otomobile binip oradan uzaklaştık ve boş bir cadde bulur bulmaz havalandık. Az gittikten sonra otomatik bir tertibat vasıtasiyle otomobilin pilâkasını değiştirdim. Şef herşeyi düşünür.

Fakat beni düşünmüyordu. Yolda televizyonla raporumuzu vermek istedim. Fakat sert bir sesle sözümü keserek hemen ofisine gelmemizi emretti.

Ofisine varınca raporumu bitirmeme müsaade etti. Sözümü bitirince sordum:

— Televizyonda neler gördünüz?

— Giriş kapısını siz geçtikten sonra transmisyon kesil-

di. Başkanın da o âna kadar gördükleri hiç hoşuna gitmedi, hele çiftçiye pek acıdı.

— Tahmin ettim zaten.

— Sana yol vermemi de söyledi.

— Zannıma göre ben...

— Çok konuşma... Hernekadar ahmağın biri isen de sana şimdilik ihtiyacımız var.

— Teveccühünüze teşekkürler.

Bu sırada Şefin yanında dolaşmakta olan Mari'nin nazarı dikkatini çekmeğe uğraştım. Fakat oralı bile olmuyordu. Az sonra Jarvis'in sandalyesinin arkasında durdu ve Şefe müdürün yanında verdiği işareti tekrarladı.

Bir anda yerimden fırlayıp tabancamla Jarvis'in sol kulağının üzerine vurdum. Hemen yere yıkılıverdi.

Şef:

— Deyvis, uzak dur! diye bağırdı.

Tabancasını çıkartmış, Deyvis'e doğru tutuyordu. Mari'ye dönerek sordu:

— Deyvis için ne diyorsun?

— Onda birşey yok.

— Sam?

— Sam da iyi.

— Her ikiniz de gömleklerinizi çıkartın.

Çıkarttık... Mari haklıydı. Kendi kendime sırtımda bir parazit olduğunu nasıl anlıyacağımı merak etmeğe başlamıştım. Şefin sesi tekrar ortalığı çınlattı:

— Şimdi Jarvis'i soyun. Evvelâ eldivenlerinizi takın.

Jarvis'i yere uzattıktan sonra dikkatle elbiselerini kestik. Nihayet canlı bir delil yakalamıştık.

VI

Birden midem bulanır gibi oldu. O acaip şeyin Mişigandanberi tam arkamda, Jarvis'in sırtında olduğunu düşünmek doğrusu kolay tahammül edilir birşey değildi. Belki bana muhallebi çocuğu diyeceksiniz, fakat bu parazitlerden bir ta-

nesini gözlerinizle görseniz sizin de mideniz allak bullak olurdu. Yutkunarak konuşmağa çalıştım:

— Şunu almağa uğraşalım, belki hâlâ Jarvis'i kurtarmak imkânı vardır.

Söylediklerime ben de pek inanmıyordum. Bence o parazitlerden biri sırtına çıktı mı işin tamamdır, kurtuluş imkânsızdır.

Şef geri çekilmemizi işaret ederek:

— Artık Jarvis'i unutun, dedi.

— Fakat...

— Çok konuşma... Kurtarsak bile ancak birkaç gün daha yaşar. Zaten... dedi ve sustu.

Aklından neler geçtiğini anlamıştım. Bizim hayatımızın kıymeti yoktu. Mevzu dünyayı bu tehlikeden kurtarmaktı.

Hâlâ tabancası elinde, yorgun nazarlarla paraziti gözden geçirirken Şef, Mari'ye hitaben:

— Hususî şifre sıfır, sıfır, sıfır, yediyi kullanarak Cumhurbaşkanını bul, dedi.

Mari haberi vermeğe giderken biz gözlerimizi parazitten ayırmamıştık. Hâlâ kımıldamamış, aynı yerde duruyordu.

Mari'nin sesi işitildi:

— Cumhurbaşkanını bulamıyorum efendim. Televizyona asistanlarından Karter çıktı.

Şef okkalı bir küfür savurdu. Karter zeki, sevimli, fakat on para etmez, eski kafalı bir herifti. Başkan onu daima basit işlerde kullanırdı. Şefle münakaşaya başladı.

Hayır, efendim, Başkanla görüşülmesi imkânsızmış... Hayır, mesaj da gönderemezlermiş... Bay Karter salâhiyeti haricine çıkamazmış, Şef hususiyet arzeden şahıslardan değilmiş... Maamafih bir randevu için elinden geleni yapacakmış. Gelecek Cuma olur muymuş? Bugün mü, imkânı yokmuş... Yarın mı, imkânsızmış...

Öfkesinden derin derin nefes almakta olan Şef düğmeyi çevirdi. Az sonra, kızgınlığı geçince:

— Deyvis, git, Doktor Greyvis'i çağır, dedi. Jarvis'e de yaklaşmayın.

Biyoloji lâboratuvarı başdoktoru az sonra içeri girince Şef:

— Doktor, dedi işte sana canlı bir tane.

Merakla Jarvis'in sırtına bakan doktor yere eğilerek:

— Çok enteresan, dedi.

— Yaklaşma!

— Fakat bana tetkik etmek fır...

— Evet tetkik etmeni istiyorum, fakat sakın ölmemeli, sonra kaçmamalı, kendini de muhafaza etmelisin.

— Ben ondan korkmuyorum ki... Ben...

— Sana korkmanı emrediyorum!

— Ben bunu Jarvis'in sırtından alıp bir inkübatörde muhafaza etmeyi teklif edecektim. Anlaşılan bu acaip şeylerin yaşamak için oksijene - havadaki değil de sırtına yapıştığı kölesi vasıtasiyle temin ettiği oksijene - ihtiyacı var. Belki bir köpeğin sırtına yerleştiririz.

— Hayır, bırak onu olduğu yerde kalsın.

— Bû Jarvis bir fedaî mi? Biliyorsun ki böyle mevzularda kullanılacak şahısların kendi arzulariyle fedaî olmaları gerekir.

— Doktor Greyvis, benim kısımda çalışan ajanlarımın hepsi benim lüzum gördüğüm yerde ve mevzularda birer fedaîdir. Lûtfen siz de emirlerime itaat ediniz. Bir sedye getirip Jarvis'i dikkatle buradan çıkartınız.

Onlar Jarvis'i götürdükten sonra Deyvis, Mari ve ben birer içki içmek için bara indik. Doğrusu ihtiyacımız da vardı. Deyvis'in hâlâ her tarafı titriyordu. Daha fazla dayanamadım:

— Beni dinle Deyvis... O öldürdüğümüz kızlara senin kadar ben de acıdım, fakat başka çıkar yol yoktu. Kalın kafan bunu almıyor mu?

Mari söze karıştı:

— O kadar korkunç muydu?

— Çok korkunçtu... Kaç kişi öldürdüğümüzü bile bilmi-

yorum. Dikkat edecek, sayacak zamanımız yoktu. Bizim öldürdüklerimiz insan değil, o insanları köle olarak kullanan parazitlerdi. Deyvis, sen bunu anlamıyor musun?

— Beni bu hale sokan da o ya... İnsan değillerdi. İşimin icabı kendi kardeşimi bile vurabilirim. Halbuki bunlara ateş ediyorsun, onlar hücuma devam ediyorlar. Bunlar...

Ne demek istediğini anlamıştım. Az sonra kalktı, gitti. Mari ve ben mevzuu münakaşa etmeğe başladık. Fakat bir türlü neticeye varamadık. Uykumuz da gelmiş olduğu için az sonra o kadınlar kısmındaki, ben de erkekler kısmındaki yerlerimize çekildik.

Alârm sesiyle uyanmam, giyinmem saniye sürmedi. O sırada hoparlörde Şefin sesi duyuldu:

— Gaz radiasyon metodları kullanın! Bütün çıkış yolları kapatılsın ve herkes konferans salonuna toplansın!

Salona girdiğimizde Şefin telâşlı tavrı dikkatimi çekti. Ne olduğunu sormak istedim, fakat aramızda bir sürü insan vardı. Bir yoklama yapıldı. Herkes mevcuttu, hattâ Şefin yaşlı sekreteri Bayan Heyns bile... Şefle beraber çıkış kapılarını dolaşıp muhafızları da aldıktan sonra tekrar salona döndük. Bu arada sırtında bir robdöşambr ve yanında Doktor Greyvis ile beraber Jarvis te gelmişti. Sarhoşmuş gibi bir hali vardı.

Kalabalığa bakmakta olan Şef birden tabancasını çıkarttı:

— Jarvis'in sırtındaki parazit şu anda başka birinin sırtında. Bu şahıs bir insan değil, tamamiyle parazitin emrine tâbi bir robottur ve şu anda bizim en büyük düşmanımızdır.

Odayı bir mırıltı doldurdu. Herkes yanındakine şüpheyle bakıyordu. Ben bile yanımda duran ve senelerdenberi tanıdığım Ronald'dan biraz uzaklaşmaktan kendimi alamadım.

Doktor Greyvis'in sesi duyuldu:

— Şef ben elimden gelen tertibatı...

— Bırak şimdi! Jarvis'i buraya getir, robdöşambrını çıkart ve sırtını şu kalabalığa doğru çevir.

Jarvis'in sırtında parazitin yapıştığı yer kıpkırmızı belli oluyordu.

— Parazitin nereye yerleştiğini görüyorsunuz.

Jarvis çırılçıplak kalınca birkaç kız gülüştü, fakat artık kimseden ses çıkmıyordu.

— Şimdi vazifemiz bu paraziti yakalamaktır. Hem sağ olarak yakalamalıyız. Bir insanın neresinde saklandığını gördünüz. Onu öldüreni ben de kendi ellerimle öldürürüm. Ateş etmek icap ediyorsa adama ateş edin.

Bana işaret ederek yanına yaklaşmamı emretti.

Yanına az bir mesafe kalınca sertçe:

— Tabancanı yere at ve soyun! dedi.

Hernekadar emre itaat etmek istemediysem de göğsüme doğru tuttuğu tabancası beni bu fikrimden hemen caydırdı. Kızların gülmelerine ve ıslıklarına aldırmadan çırılçıplak soyundum. Kızlardan biri: «Hiç te fena değil» deyince yanındaki arkadaşının: «Biraz göbeği fazla!» diye cevap verdiğini işittim, kan beynime sıçradı.

Şef tabancamı almamı ve kendisine yardım etmemi emretti. Sonra ön tarafta duran bir kıza işaret ederek:

— Sıra sende, şuraya gel ve soyun! dedi.

Kız az ileri geldi ve durdu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

— Haydi soyun... Kaybedecek vaktimiz yok.

— Fakat Şef...

— Çabuk ol diyorum sana!

— O kadar bağırmana lüzum yok Şef. Herhalde bunun için maaşıma bir zam yaparsınız artık.

Kızın nefis vücudü meydana çıkınca zam istemekte haklı olduğuna ben de kanaat getirdim.

Yirmi dakika sonra oda çıplaklar kampına dönmüş ve yerde silâhlarla dolu bir tepecik meydana gelmişti.

Soyunma sırası Mari'ye gelince hiç sesini çıkarmadan Şefin emrine itaat etti. Yine üstünden üç dört adet tabanca çıkınca bu kızın öldürücü silâhlara müptelâ olduğuna karar verdim. Birşeye daha karar verdim... Ama sırası değildi.

Geriye Şef ile ihtiyar kâtibesi Mrs. Heyns kalmıştı. Herhalde Şef Mrs. Heyns'e soyunmasını teklife cesaret edemiyordu. Nihayet:

— Mrs. Heyns... Lûtfen sizin de soyunmanız gerekiyor, dedi.

Ben Heyns'e yaklaşırken Şefe dönerek:

— Şef, senin de soyunman lâzım, dedim. Geriye ikiniz kaldınız. O halde parazit ya sende, yahut ta Mrs. Heyns'te.

Şef soyunmağa başlarken birinin de Mrs. Heyns'e yardım etmesini söyledi. Şef pantalonunu yarıya karar indirmişti ki Mrs. Henys kapıya doğru koşmağa başladı. Şefin aramızda bulunması ateş etmeme mâni oldu. Arkasından koşmağa başladım. Az ilerde kadınlar helâsına girdi. Kapının önünde bir an tereddütten sonra, şimdi utangaçlığın sırası olmadığını düşünüp içeri daldım. Birden tavan sanki başıma yıkıldı, ensemin biraz aşağısına birşey çarptı.

Bundan sonra birkaç dakikayı hayal meyal hatırlıyorum. Konuşmalar oluyor, «Dikkat et», «Allah belâsını versin... Elimi ısırdı», «Ellerinden ayaklarından tutun, dikkatli taşıyın», «Sam bayıldı!», «Şimdi ona boş verin, az sonra kendisine gelir» gibi lâflar işitiyordum.

Az sonra kendime geldiğimde üstümde bir tuhaflık vardı. Dışarısını dikkatle gözden geçirdikten sonra, konferans salonunun aski istikamette koşmağa başladım. Tam dışarı çıkarken, halâ çıplak olduğumun farkına varınca erkekler yatakhanesine gidip elime ilk geçen bir kat elbiseyi acele acele sırtıma geçirdim. Biraz küçük geldi. Tam sokağa çıkacağım anda biri arkamdan «Sam» diye bağırınca koşmağa başladım ve az ilerdeki tünel giriş kapısında kalabalığa karıştım.

Bir iki tren değiştirdikten sonra Glendeyl istasyonu bilet gişesinin yanında yer alıp beklemeğe başladım. Az sonra bilet alan bir adamın cüzdanını oldukça şişkin görünce arkasından aynı trene bindim. İndiği istasyonda onu takip ettim. karanlık bir sokaktan geçerken ensesine indirdiğim bir yumrukla adamı yere sermem zor olmadı. Artık elimde

para da vardı, harekete geçebilirdim. Ne için para bulmam icap ettiğini bilmiyordum. Fakat içimde birşey beni bunu yapmağa mecbur ediyordu.

VII

Yolda, ne yaptığımdan bihaber, uykuda yürüyen insanlar gibi yürüyordum, fakat tamamiyle ayık olduğumun farkındayım. Kim olduğumu, nerede bulunduğumu, kısımdaki vazifemi, hepsini biliyordum. Ne yapacağımı bilmediğim halde, o andaki hareketlerimin makul olduğuna dair içimde bir ses bana teminat veriyordu.

Hernekadar hissiyatım tamamiyle körleşmiş bir vaziyette idiyse de içimde, çok derinlerde, korku dolu, suçlu imiştim gibi bir his mevcuttu; fakat bu, hareketlerime mani olamıyacak derecede zayıf kalıyordu.

Kaçarken görüldüğümü ve arkamdan «Sam» diye bağıranın Mari olduğunu anlıyordum. Şimdi Mari'nin evine gitmek, gereken tuzağı kurup onu da elde etmek icap ediyordu. Nasıl olsa apartımanının yerini öğrenmiştim. Şimdi yakalanmamanın çaresine bakmalıydı.

Antrepolarla dolu bir caddede dikkatle yürüyordum. Az sonra aradığımı buldum: «Kiralık kat - Zemin kata müracaat.» Adresi, cebimde bulduğum bir deftere kaydettikten sonra hemen en yakın postahaneye koştum. Derhal boş makinelerden birinin başına geçip, Detroit, Mişigan'da Rosko ve Dillard Anonim Şirketine şu telgrafı yolladım: «İki sandık oyuncak bebeği ayni fiata aşağıdaki adrese Co Friman namına acele gönderiniz.» Telgrafa, bulduğum boş katın adresini ilâve ettim.

Dışarı çıkarken otomatik restoranlardan biri gözüme ilişince acıktığımı farkettim. Fakat bir anda acıkma hissim de kayboluverdi. Depoların bulunduğu caddede karanlık bir köşeye çekilip, sabahın olmasını beklemeğe başladım.

Sabah saat dokuzda ilk işim, bulmuş olduğum katı kiralamak oldu. Derhal yukarı çıktım ve beklemeğe başladım.

Saat on otuza doğru sandıklarım geldi. Adamlar gittik-

ten sonra sandıklardan ilkini açtım ve parazitlerden birini çıkartıp hazırladım. Sonra, bana katı kiralayan adama -adı Grinberg idi- Seslenip bir dakika için yukarıya gelmesini rica ettim.

Grinberg kapıdan içeri girerken anî bir hamle ile sol kolunu kapıp arkaya doğru büktüm. Diğer elimle ceketini ve gömleğini yırttıktan sonra paraziti sırtına yerleştirdim. Üstünü başını temizlemesine yardım ettikten sonra:

— Anlat bakalım, Detroit'ten ne haber?

— Ne öğrenmek istiyorsun? Ama dur, doğrudan doğruya birbirimizle konuşalım daha iyi.

Grinberg ve ben gömleklerimizi çıkarıp sırt sırta kapalı sandığın üzerine oturduk. Uzun bir müddet sonra konuşma bitmişti. Az sonra bina âmirini çağırdık. Kapıdan girer girmez beynine yediği bir yumrukla yere yuvarlandı. Ayağa kalkıncaya kadar sırtına paraziti yerleştirmiştik bile. Artık o da bizdendi. Onu takiben binanın sahibi ve şöförü de bize iltihak etmişti.

On iki otuzda ev sahibi ile ikimiz, içinde on iki parazit bulunan bir çuvalla, yakındaki ufak bir hamama gittik.

Saat daha bire gelmeden parazitlerin on ikisini de kullanmıştık. Açlıktan başım dönmeğe başlamıştı. Nihayet bize yeni iltihak etmiş olan hamam sahibi yazıhanesine yemek getirtti de biraz kendime gelebildim. Bir müddet sonra geri gönderdiğimiz adamlar yeni sandıklarla geldiler. Yavaş yavaş hamamın yanındaki otele de yerleşmeğe başlamıştık. Esas muvaffakiyet akşama doğru oldu: Maliye Vekilinin asistanını elde ettik; bu bize, Cumhurbaşkanına yaklaşabilmek imkânını verecekti.

VIII

Sırtımdaki parazit benim ortalarda fazla dolaşmamın tehlikeli olacağını, zira Şefin beni aradığını biliyor, onun için temkinli davranıyordu. Gündüzleri hiç sokağa çıkmaz olmuştum. Sırtımdaki parazitin niçin bu tehlikeye karşılık beni öldürüp başkasının sırtına geçmediğine hâlâ hayret

ederim. Zira diğer parazitler sık sık köle değiştiriyorlar ve bıraktıkları kimseleri öldürüyorlardı. Herhalde beni oldukça tecrübeli ve işe yarar cinsten bulmuştu ki bir türlü vaz geçmiyordu.

Birkaç gün sonra şehirde o kadar çok taraftarımız vardı ki, benim parazit sokağa çıkmamda artık bir mahzur görmemeğe başladı. Hernekadar şehir halkının ekseriyetinde parazit yok idiyse de, mevki işgal edenlerin çoğunu emrimiz altına alabilmiştik.

Bir hususî konferans için Teksas'a gitmem emri geldi.

Şehrin merkezindeki hava otomobili istasyonuna çıkıp Teksas için bir otomobil kiraladım. Tam içine giriyordum ki yaşlı bir adam benden evvel içeri dalıverdi.

Benim parazit derhal herifi dışarı itmemi, fakat temkinli davranmamı emretti.

— Affedersiniz, bu taksi tutulmuştur, dedim.

— Çok doğru, ben tuttum.

— Lûtfen biletinizi görebilir miyim?

— Biletim yok, fakat siz ne tarafa gidiyorsunuz?

— Teksas'a.

— O halde beni Missuri'de indirirsiniz.

— Yolumun üzerinde olmadığı için, maalesef yapamam.

— On beş dakika birşey kaybedersiniz. Sonra, taksiye giren bir yolcuyu çıkartmağa hakkınız yok.

Oldukça sinirlenmiş olan yaşlı zat şoföre dönerek:

— Oğlum şu adama vaziyeti izah et de anlasın, dedi.

O sırada dişlerini karıştırmakta olan şoför başını çevirmeden:

— Kendi derdinizi kendiniz halledin, dedi. Hem de çabuk olun... Yoksa başka müşteri alır giderim.

Benim parazitten başka bir emir gelmediği için tereddütle ihtiyarın yanına oturdum ve şoföre:

— Bayı Missuri'ye bırakalım, dedim.

Yola çıktıktan az sonra ihtiyar çantasındaki gazetelerden birkaç tane çıkarıp okumağa başladı. Ben elimi yavaş yavaş tabancamın bulunduğu cebe doğru uzatıyordum ki, ih-

tiyar birdenbire elime yapıştı:

— O kadar acele etme oğlum!

Hayret! Karşımda duran Şefin tâ kendisiydi. Silâhını da mideme dayamıştı. Anî bir hamle yapıp boş elini sırtıma soktu. Birden başım dönmeğe başladı. Silâhımı çıkartabilmek için bir daha davrandım; sonrasını hatırlamıyorum.

Yavaş yavaş kendime gelirken iki kişinin konuştuğunu işittim:

— Şu maymuna dikkat et, sokulmağa gelmez.

— Merak etme, elleri bağlı.

— Dişleri sağlam ya... bakarsın ısırıverir.

En çok zoruma giden bana maymun demeleri olmuştu. Birden vücudumü tekrar bir acı kapladı, yine kendimden geçtim.

Gözlerimi açtığım zaman kendimi bir karyolada ve Şefi de başucumda buldum:

— Nasılsın evlâdım?

— Eh, biraz acıyor hâlâ.

— Dur şu kollarını bağlayan zincirleri çıkartayım. Sen baygınken bile tehlikeli bir adammışsın meğerse. Hatırladıklarını anlat bakalım.

— Hatırladıklarımı mı?

— Parazit sırtına tırmandıktan sonra olanları hatırlıyor musun?

Birden korkuyla yerimden fırladım:

— Şef, yerimizin nerede olduğunu biliyorlar. Ben söyledim.

— Boş yere kendini üzme. Bu ofislerin nerede olduğunu sen bile bilmiyorsun. Eski ofisi çoktan tahliye ettik... Demek birşeyler hatırlıyorsun?

— Tabiî. Konferans salonundan çıkıp dış kapıya gelmiştim. Oradan gizlice dışarı çıktım ve...

O anda gözümün önünde ellerimle hiç çekinmeden tuttuğum parazitler canlanınca, kendime hâkim olamıyarak kustum. Üstüm başım berbat olmuştu. Şef cebinden çıkardığı mendiliyle ağzımı sildikten sonra sözüme devam ettim:

— Şef... Her tarafı sardılar... Şehirdeki bütün mühim ofislerde adamları var.

— Biliyorum... Detroit'te, Teksas'ta ve daha bir sürü yerlerde olduğu gibi buraya da yerleşmeğe muvaffak oldular. Göz göre göre harbi kaybediyoruz ve elimizden gelir birşey yok.

— Niçin?

— Zira hâlâ baştaki makamlara lâf anlatamadık. Zararı yok! Şimdi elimizde mühim bir koz olarak sen varsın. Seninki diri diri elimize geçirebildiğimiz ilk parazittir... Sonra eminim ki...

Sırtımda uzun müddet taşımış olduğum parazitin hâlâ sağ olması ve belki bir gün beni tekrar ele geçirmesi ihtimaliyle dehşete düştüm. Şef korkudan allak bullak olan yüzüme bakarak:

— Kendini fazla üzme, dedi. Artık emin ellerdesin.

— Nerede o?

— Kim? Ha, parazit mi? Onun için hiç merak etme. Şu anda Napolyon adında bir orangutanın sırtında mesut bir hayat yaşıyor.

— Öldürsene!

— Maateessüf... Bize canlısı lâzım.

Korkumun hâlâ geçmediğini görünce sırtıma okkalı bir tokat aşketti:

— Kendine gel artık! Hasta vaziyetinde seni rahatsız etmek istemezdim, fakat hatırladıklarını hemen tele almak lâzım. Haydi artık, anlatmağa başla.

Başımdan geçenleri teker teker anlatmağa başladım. Sonra esir aldığımız kimselerin isimlerini sayıyordum ki birden aklıma geldi:

— Eyvah! Allah belâsını versin!

— Ne var?

— Maliye Vekilinin asistanı da sırtında bir parazit taşıyor.

— Onu da mı yakaladınız?

— Evet... Hem de ilk gün... Allahım... Şef... Maliye

kısmı, aşağı yukarı her gün Cumhurbaşkanı ile temastadır!

Şef hemen yerinden fırlayıp gitti.

Yorgun yorgun yastığa yaslandım.

IX

Hafif bir başağrısı ile uyandım. Neşeli bir ses:

— Nasıl, iyi misin? diye sordu.

Ufak bir esmer güzeliydi. Elbisesi tuhafıma gitti. Kısa bir şort, göğüslerini ancak kapayabilen bir bez parçası, boynunu, omuzlarını ve sırtını kaplayan madenî bir örtü...

Suratımı ekşiterek:

— Şöyle böyle, diye cevap verdim.

— Ağzında bir tatsızlık var mı?

— Hem de nasıl!

— Şu hapı yutarsan iyi gelir... Benim adım Doris... Gündüzleri senin hastabakıcın olarak vazifelendirildim.

— Çok memnun oldum... Doris, doğrusu elbisen çok tuhafıma gitti... Hakaret addetme, fakat biraz komik duruyor.

— Bana da tuhaf geliyordu ama artık alıştım. Zamanla sen de alışırsın.

— Şimdi de hoşuma gitmiyor değil ama, sebep ne?

— Şefin emri.

Herşeyi anlamağa başlamıştım. Tekrar midem bulanmağa başladı. O Allahın belâsı parazitler ne zaman aklıma gelse hemen midem bulanıyordu.

— Şimdi de biraz besleyelim seni.

— Yemek istemiyorum.

— Hele bir yeme, başından aşağı dökerim.

Tabiî mecburen yemeği son lokmasına kadar yedik.

Parazit sırtımdayken her gün gömlek değiştiriyor ve traş oluyordum ama bir defa bile yıkanmamıştım. Sonra, ayakkaplarımı ayağımdan hiç çıkartmamıştım. Zaten çaldığım ayakkabılar da biraz küçüktü:

— Ayaklarım ne vaziyette?

Sırtımdaki yaraya pansıman yapan Doris:

— Ayaklarından sana ne, diye cevap verdi.

Hastabakıcıları severim... Çoğu kere cazip, sâkin, bazan da müsamahakâr olurlar. Fakat geceleri başımı bekleyen hastabakıcı Ceyn hiç te Doris'e benzemiyordu. At gibi bir suratı vardı. Aynen Doris gibi giyinmişti ama kazık yutmuş gibi yürüyordu... Halbuki Doris'i yürürken seyretmek insanın içini gıcıklandırıyordu.

Gece uykum kaçtığı halde Ceyn bir uyku hapı bile vermedi. Sonra beni poker oynamağa davet etti. Pokerde çok ustayımdır... Yarım saat zarfında, aylık maaşımın yarısını aldı. Olup bitenler hakkında biraz malûmat alayım dedim, ağzını bile açmadı.

Sabah beni Doris'e teslim etti, gitti. Az sonra içeri Deyvis girdi. Üstünde kısa bir pantalondan başka birşey yoktu. Yalnız sol kolu sarılıydı.

— Hastahanede olduğunu işittim de, geçmiş olsun demeğe geldim.

— Koluna ne oldu?

— Dün Şef buradaydı, birden çıkıp gitti. Nerelerde, biliyor musun?

— Evet.

— Eee... Nerede?

— İlk önce, sen nasılsın? Doktorlar iyileştiğine kanaat getirdi mi?

— Maşallah de... Kendimi ayı gibi kuvvetli hissediyorum.

— Hayret... Halbuki zavallı Jarvis aynı vaziyette olduğu halde kurtulamadı.

Jarvis'in adı geçince içimde birşey burkuldu. Deyvis devam etti:

— O kaçtığın günkü vaziyeti görmeliydin... Şef çırılçıplak, elinde tabancayla arkandan koşmağa başladı... Yolda polis yakalamasaydı belki de sana yetişecekti... İki saat sonra Şefi hapishaneden biz çıkarttık.

— Görmeyi çok isterdim... Peki, sonra ne oldu?

— Bir dakika bekleyiver.

Deyvis odayı terketti. Birkaç dakika sonra tekrar geldi:

— Şef bir mahzur görmüyor. Ne öğrenmek istiyorsun, sor bakalım.

— Dün ne oldu?

— Başkanın orada ortalık birbirine girdi... Üç ajanımız öldü... Kolum da dün bu vaziyete girdi.

— Cumhurbaşkanı? Ona birşey...

Kapı birden açıldı. Doris içeri girdi, nefes nefese:

— Sen burada mısın? diye Deyvis'e bağırdı. Her yerde seni arıyorum, yatağından çıkmamanı söylememiş miydim? On dakikadır cankurtaran seni Arnold Hastahanesine götürmek için bekliyor.

Deyvis gülerek baktı. Doris'e bir çimdik attıktan sonra:

— O halde gidelim artık, dedi.

Arkasından bağırdım:

— Hey! Başkana birşey oldu mu?

— Yoo... O hepimizden iyi... Burnu bile kanamadı.

Az sonra Doris içeri girince Deyvis'i niçin Arnold Hastahanesine götürdüklerini sordum.

— Haberin yok mu? Kolunun kesilmesi lâzım.

— Şeften ne haber? Ona birşey oldu mu? Yoksa sen de Ceyn gibi suspus olamağa mı karar verdin?

— Çok konuşma da evvelâ şu sütü iç, sonra da

— Sualime cevap vermezsen seni dizlerimin üstüne yatırıp pataklarım.

— Şef mi? Yani kısım âmirini mi soruyorsun?

— Tabiî.

— Hasta listesinde o yok... Olmadığına da çok memnunum... Söylediklerine göre kadınları hiç rahat bırakmazmış.

X

Birkaç gün daha yataktan çıkmadım. Doğrusu hayatımdan memnundum. Ne zamandır böyle istirahat etmemiştim. Bir gün öğleden sonra Şef ziyaretime geldi:

— Maşallah... Rahat yeri buldun, kıpırdamak istemiyorsun.

— Allha belânı versin! Bana bir pantalon ver, bak bir dakika duruyor muyum?

Şef hasta kartımı gözden geçirdi, Doris'i çağırdı:

— Kızım, şu herife bir kısa pantalon getir. Artık vazifesine başlaması zamanı geldi.

Doris bir dişi kurt hiddetiyle:

— Sen onun şefi olabilirsin, dedi, fakat bana emir veremezsin! Ancak doktor...

— Çok konuşma da pantalonu getir!

— Fakat ben...

Şef kızı belinden yakalayıp kapının istikametine çevirdi ve kıçına bir tokat aşkettikten sonra:

— Haydi bakalım, uç, dedi.

Doris hışımla çıktı ve az sonra doktorla beraber tekrar kapıda göründü. Şef sâkin bir sesle:

— Doktor, ben seni değil, bir pantalon istedim, dedi.

Doktor sertçe cevap verdi:

— Bu adam benim hastamdır ve kalkacak durumda değildir.

— Fazla konuşma... Vazifesine dönmesini ben emrettim.

— Öyle mi? Eğer benim hastahaneyi idare ediş tarzımı beğenmiyorsanız hemen istifamı verebilirim.

Şef, alay edermişçesine, yerlere kadar eğildi.

— Affedersiniz sayın doktor, dedi. Lûtfen hastayı muayene edip hemen vazifesine dönebileceğini bildirmenizi rica ediyorum. Kendisine çok ihtiyacım var.

Kızgınlıktan çene adaleleri titreyen doktor «Tabiî efendim» diye mırıldandıktan sonra beni üstünkörü bir muayene etti.

— Hernekadar biraz daha istirahate ihtiyacı varsa da hastahaneden çıkmasında ciddî bir mahzur yok, dedi. Doris, bu adamın elbisesini getir.

Elbise dediği topu topu bir çift ayakkabı, bir de kısa pantalondu. Fakat herkes aynı şekilde giyiniyordu. Doğrusu sokakta insanların sırtını çıplak görmek içime ferahlık verdi. Şef:

— En iyi metod olarak bunu bulduk, dedi. Hernekadar şehir çıplaklar diyarına döndüyse de, adamların sırtında parazit bulunup bulunmadığını görebiliyoruz. Fakat kısa zamanda bu işi halledemezsek halimiz duman...

Kapısında «BİYOLOJİ LABORATUVARI, GİRMEK YASAKTIR» levhası yazılı bulunan bir odanın önünde durdu.

— Nereye gidiyoruz?

— Senin parazitin kölesi orangutanı ziyarete.

— Tam tahmin ettiğim gibi... Çok mersi, fakat böyle bir ziyarete hiç niyetim yok.

— Oğlum, bu iş böyle devam edemez. Alışman lâzım.

— Çektiklerimi bilsen... Ben girmem buraya.

— Anlaşılan sen daha iyileşmemişsin. Hastahaneye dönmen iyi olacak.

Kapıya doğru birkaç adım atmıştık ki arkasından seslendim:

— Şef! Dur, ben de geliyorum.

— Gelmesen de olur.

— Yok, geleceğim. Şimdiden kendimi alıştırmam daha doğru olacak.

Şef kolumdan şefkatle tuttu. Az sonra bir kafes içindeki zavallı orangutanı seyrediyorduk. Yüzünde, ıstırap çeken aptal bir insan ifadesi vardı. Yan taraftan bakınca sırtındaki parazit görünüyordu.

Benim sahibim... Sırtımda günlerce yerleşen, beni köle gibi kullanan sahibim, işte karşımdaydı. Bu namussuzun şekli belki de insanı korkutmazdı. Fakat onu sırtımda taşıdığım günler aklıma geldikçe dehşete düşmekten kendimi alamıyordum. Şef sordu.

— Nasıl, alışıyor musun?

— Biraz... Şef, şu pisi öldürmek istiyorum... Bütün parazitleri öldürmek, hayatım boyunca hiç durmadan öldürmek istiyorum!

Şef:

— Al öyleyse, diyerek tabancasını uzattı.

Tabancayı aldım. Artık onu öldürebilirdim! Sırtıma yerleşen, bana günlerce azap çektiren bu canavarı öldürebilirdim... Onu ve diğerlerini, Hepsini yok etmeliydim!

Şef beni seyrediyordu. Yavaş yavaş tabancayı kaldırıp nişan aldım. Birden aklıma geldi:

— Şef, bunu öldürürsem, elinde başka parazit var mı?

— Hayır.

— Fakat senin buna canlı olarak ihtiyacın var, değil mi?

— Evet.

— O halde bana tabancayı niçin verdin?

— Eğer öldürmen icap ediyorsa öldür. Öldürmezsen, bizi başka bir canlı parazit aramak derdinden kurtarmış olursun.

Öldürmeliydim... Diğer parazitlerin hepsini öldürsek bile bu sağ kaldıkça huzur içinde yaşayamıyacağıma, daima köşe bucak kaçacağıma emindim. Derin derin nefes alarak tabancayı tekrar kaldırdım ve nişan aldım. Sonra birden, tabancayı Şefe fırlattım. Havada yakaladı.

— Ne oldu? diye sordu.

— Bilmem... Vazgeçtim.

Paraziti öldürebileceğimi bilmek içimdeki korkuyu bir anda silip süpürmüştü. Artık titremeden bakabiliyordum.

— Şef... Yalnız, bu parazitle işin bittiği vakit, onu ben öldürmek istiyorum. Söz mü?

— Söz.

— Bu paraziti ne için kullanmak niyetindesin?

— Onunla konuşmayı düşünüyorum.

— Konuşmayı mı? Nasıl? Yani demek istiyorum ki... Orangutanın... Şef, dilim dolaştı, ne demek istiyorsan açıkça izah etsene!

— Bu iş bir insan vasıtası ile olacak... Bana bir fedaî lâzım.

— Fakat... Kimseyi buna mecbur edemezsin!

— Maalesef bunu yapmam icap ediyor. Zira başka çıkar yol yok.

— Bu iş için fedaî bulamazsın ki!

— Elimde birkaç kişi var.

— Var mı? Kim?

— Elimdeki adamı kullanmak istemiyorum. Daha iyi birini arıyorum.

Nefretimi Şeften saklamağa lüzum görmedim:

— Yapmak istediğin çok adî birşey. Hazır elinde bir enayi, bir deli varmış. Onun gibi bu işe razı olacak bir deliyi bulacağına inanıyorsan çok yanlış düşünüyorsun.

— Belki... Oğlum, bu parazitler hakkında hiç malûmatımız yok... Nereden geliyorlar, nasıl yaşıyorlar, hiçbir şey bilmiyoruz. Onlarla da ancak sırtına yerleştikleri insanlar vasıtasiyle konuşabiliriz. Muhakkak bir fedaîye ihtiyacım var.

— Bana bakma! Benden paso!

— Niçin sana bakmıyayım?

Benim sözüm yarı şaka, yarı ciddiydi. Fakat Şef öyle deyince dayanamadım:

— Sen delinin birisin... Tabancayı verdiğinde o paraziti öldürmeliymişim! Eğer benim fedaî olmayı kabul edeceğimi zannediyorsan zır delisin.

— Bu işi herhangi bir insan göremez. Bana bünyesi sağlam, tecrübeli bir adam lâzım. Bak, Jarvis dayanamadı, öldü. Senin bu işe dayanıklı olduğun kendi tecrübenle sabit.

— Fakat belki ikinci sefer tahammül edemem.

— Ama bir kere sağ çıktın. Onun için seni başkalarına tercih etmem bence gayet makul. Oğlum, memleketimizi, dünyadaki insanların istikbalini gözünün önüne getir. Bu vazife senin hayatından kat kat kıymetlidir.

Bu mevzudaki hissiyatımı izah edecek kelime bulamadığım için omuz silkerek:

— Ben onu bunu bilmem, istersen istifamı veririm, dedim.

Duvardaki televizyon düğmesini çevirerek lâboratuvarı buldu ve cevap veren adama:

— Herşeyi hazırlayın, hemen tecrübeye başlıyacağız, dedi.

— Kimi kullanacaksın?

— İlk fedaiyi.

Kapıya doğru yürüyorum. Şef yolumu kesti:

— Nereye gidiyorsun?

— Tecrübeyi seyretmeğe niyetim yok.

— Olmaz. Senin bu parazitler hakkında malûmatın var. Belki bize yardımın dokunur.

— Çekil yolumdan!

— Kalacaksın diyorum! Fazla konuşursan bağlar, yine de bir yere bırakmam seni. Artık fazla saçmalamağa başladın!

— Pekâlâ... Emrini dinlemek mecburiyetindeyim. Fakat ilk fırsatta istifamı vereceğim!

Lâboratuvarın tam ortasında idam mahkûmlarına mahsus elektrik sandalyası gibi birşey vardı. Bu sandalyeyi hayvanın bulunduğu kafesin kapısının yanına koymuşlardı. Zavallı mânasız bakışlarla olup biteni seyrediyordu. Az sonra dış kapı açıldı ve bir sürü insan içeri girdi. Aralarında Mari de vardı.

Mari'yi ne zamandanberi aratıyor, fakat bir türlü bulamıyordum. Şimdi bu kalabalık içinde de onunla istediğim gibi konuşamazdım.

Mari de beni görmüştü. Herhalde bunu ümit etmiyordu ki oldukça şaşırdı. Sonra hafifçe başını eğerek selâm verdi. Aynen Doris ve Ceyn gibi giyinmişti. Yalnız omuzlarında ve sırtında o madeni kaplama yoktu.

Doktor Şefe dönerek:

— Hazır mısınız? diye sordu.

— Hazırız.

Mari doğruca sandalyeye gitti, oturdu. İki asistan ayaklarını ve kollarını kelepçelemeye başladılar. Olduğum yerde donmuş kalmıştım. Şefi kolundan tuttuğum gibi bir kenara fırlattım. İki asistanı tekmeleyerek uzaklaştırdım:

— Mari, kalk o sandalyeden! Ben oturacağım, razıyım!

O sandalyeyi çıkartıp daha büyük bir tane getirdiler. Hiçbir yerimi kıpırdatmıyacak şekilde iyice bağladılar. Herşey hazırlandıktan sonra Şef yanıma yaklaştı:

— Çok teşekkür ederim oğlum, dedi.

Cevap vermedim.

Az sonra ıslakça birşey sırtıma dokundu. Bayılır gibi oldum.

Kendime geldiğim vakit içimde bir his tehlikede olduğumu, dikkatli bulunmamı söylüyordu. Korkmuyordum ve karşımdakileri aldatacağımdan emindim. Şef sert bir sesle bağırdı:

— Sesimi işitiyor musun?

— Bağırmana lüzum yok, diye cevap verdim.

— Niçin buraya toplandığımızı hatırlıyor musun?

— Sual soracaksan, böyle saçma şeyler sorma. Ne istiyorsun?

— Sen nesin?

— Amma aptalca sual! Boyum bir seksen. Kilom yetmiş dokuz, ve sonra...

— Sana soruyorum. Kime sorduğumu biliyorsun... Sana soruyorum!

— Şimdiye kadar da böyle oyun hiç oynamamıştım.

— Senin ne olduğunu bilmediğimizi sanıyorsan aldanıyorsun. Orangutanın sırtında bulunduğun müddetçe seni iyice tetkik ettim, zayıf noktalarını biliyorum. Sayayım da dinle. Bir: seni öldürebiliriz. İki: canını acıtabiliriz. Elektrik şokuna dayanamıyorsun, hele fazla sıcağa hiç tahammülün yok. Üç: bir insan sırtında olmadıkça, hiçbir işe yaramıyorsun. Dört: ancak kölendeki kuvvete sahipsin. Kölen de şu anda sana yardım edemiyecek durumda. O halde bizimle anlaşmağa mecbursun!

Hakikaten kaçamıyacak derecede sıkı bağlanmış mıydım? Sağ ayağımın bağları biraz gevşek gibiydi. Belki de bir kurtuluş çaresi vardı.

Gözlerimi odada gezdirdim ve kimde silâh bulunduğunu anlamağa çalıştım. Tahminime göre yalnız Şefte tabanca vardı. Bu kaçabilmek ihtimallerimi arttırıyordu. Şef devam etti:

— Suallerime cevap verecek misin, yoksa canını yakayım mı?

— Hangi sualler? Şimdiye kadar mantıkî birşey sormadın ki!

Şef teknisyenlerden birine dönerek uzun bir demir istedi. Ben ona dikkat etmeyip hâlâ firar yollarını arıyordum. Şef tabancasını yakınıma koysa, ben de bir elimi kurtarabilsem...

Demiri sırtıma yaklaştırdı; bütün vücudumü korkunç bir acı kapladı. Ortalık birdenbire kararır gibi oldu. Sanki her tarafıma çuvaldız sokuyorlardı. Az sonra acı dinince Şef sordu:

— Nasıl, hoşuna gitti mi?

— Niçin canımı acıtıyorsun, buna sebep ne?

— Suallerime cevap ver.

— Sor da vereyim.

— Sen nesin?

Bir an durakladıktan sonra ağzımdan:

— Biz insanız, kelimeleri döküldü.

— Nasıl insansınız?

— Bir nevi insanız. Sizi ne zamandanberi tetkik ediyoruz. Biz size sulh, emniyet getirmek ve size mesut bir hayat temin etmek istiyoruz. Bize teslim olursanız bunları kazanırsınız.

— Yani size teslim olursak bizim dertlerimizi halledecek ve mesut bir hayat yaşamamızı sağlıyacaksınız. Doğru mu?

— Kelimesi kelimesine doğru.

— Peki, söyle bakalım, siz nereden geliyorsunuz?

— Çok uzaklardan.

— Orasını biliyoruz. Fakat esas dünyanız neresi, adı ne?

Benden cevap çıkmayınca asistanlardan biri Şefe yaklaştı:

— Şef, onlarla bizim astronomik görüşlerimiz bir olmayabilir.

— Niçin? Parazit, kölesinin bildiklerinin hepsini biliyor.

Böyle demekle beraber, Şef yine bana döndü:

— Bizim astronomi hakkında malûmatın var mı? Sizin dünya nerede?

— Bütün dünyalar, yıldızlar bizimdir.

— Orası pek belli değil ya... Sen onu bırak ta sizin gemi hangi dünyadan buraya geldi, onu söyle.

Bu suale cevap vermek istemediğim için gözlerimi kapadım. Anîde sırtıma bıçak sokuluyormuş gibi bir acı hissettim.

— Söyle diyorum sana, Allahın belâsı! Merih mi, Zühre mi, Neptün mü, hangisi? Cevap ver, demir hâlâ elimde!

— Hiçbirinden değil. Bizim dünyamız daha da uzaklarda.

— Yalan söylüyorsun! Ben seni söyletmesini bilirim.

— Yapma! Yapma!

— Tecrübe etmekle birşey kaybetmeyiz.

Şef böyle deyip demiri sırtıma yaklaştırdı. Vücudümü tekrar müthiş bir acı kapladı. Sanki beni dilim dilim kesiyorlardı. Sualinin cevabını vermek istedim, fakat o anda sanki biri gırtlağıma sarıldı. Daha fazla acıya tahammül edemedim kendimden geçtim.

Az sonra birinin «Kendine geliyor» dediğini işittim.

Şef üzerime doğru eğilmişti. Korku dolu bir sesle sordu:

— Kendini iyi hissediyor musun oğlum?

Hiç cevap vermeden başımı öbür tarafa çevirdim.

Az sonra yaptıkları bir iğne sayesinde kendime gelmiştim. Ayağa kalkarken Şef kolumdan tutup yardım etmek istedi:

— Dokunma bana!

— Affedersin... Cons, Sam'a yardım et de bir arabaya binip hastahaneye gitsin, birkaç gün istirahat etsin. Doktor, sen de beraber git.

— Kimse yanıma yaklaşmasın! Ben hastahaneye falan gitmiyorum.

Dışarı çıktım. Ayaklarım ve kollarım iyice sızlıyordu. Hastahaneye gitsem herhalde iyi olacaktı. Doris bana iyi bakardı... Belki biraz da uyuyabilirdim. On beş raund döğüştükten sonra nakavt olmuş boksörler gibi hissediyordum kendimi. O sırada arkamdan biri seslendi:

— Sam! Sam!

Mari'nin sesini hemen tanımıştım. Yanıma yaklaştı; gözleri yaş doluydu.

— Ah, Sam! Sana ne yaptılar böyle?

— Numarayı bırak...

Kollarımda biraz kuvvet kalmıştı. Suratına okkalı bir tokat aşkettim:

— Orospu!

Hastahanedeki odam hâlâ boştu, fakat Doris meydanlarda yoktu. Elbiselerimle yatağa uzandım. Hemen uyumuşum. Doris'in okşamalariyle gözlerimi açtım. Merakla beni seyrediyordu:

— Zavallı yavrum, sana ne yaptılar da bu hale soktular? Sakın yerinden kıpırdama. Hemen gidip doktoru getireyim.

— Olmaz.

— Fakat doktora ihtiyacın var!

— Doktor istemiyorum. Bana sen bakacaksın.

Hiç cevap vermeden çıktı. Az sonra geri gelerek yaralarıma pansıman yapmağa başladı. Pansımanı bitirip yarayı sardıktan sonra:

— Şimdi dikkatle dön, dedi.

— Yok, yüzükoyun yatacağım.

— Olmaz, sana biraz da içecek birşey vereceğim.

Yavaşça sırtüstü döndüm ve verdiği ilâcı içtim. Tekrar uyumuşum.

Yine uyandığımı, Şefin ve yanında doktora benzer birinin beni seyrettiklerini, Şefe sunturlu küfürler savurduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Belki de rüya görmüşümdür.

Ceyn'in sesiyle uyandım. Kollarım, ayaklarım bezlerle sarılıydı. Düşünmeğe başladım; kontratımda Şefin emriyle tehlikeli yerlere gitmeyi kabul etmiştim, fakat öyle bir vazife yapmağa mecbur değildim. Şef zayıf noktamı bilmiş ve ona göre hareket etmişti. Asıl canımı sıkan, Şefin bu metodu olmuştu. Mari'yi yem gibi kullanmıştı. Mari'ye de kendinin yem olarak kullanılmasına müsaade ettiği için içerliyordum. Belki, vazifesi icabı, bu gibi mevzularda kendinin yem gibi kullanılmasına müsaade edebilirdi, fakat bana karşı bunu asla yapmamalıydı!

Bu düşüncem size makul gelmiyebilir, fakat bence çok mantıkî. Artık şu parazit işini bensiz halledebilirler. Yazlıkta ufak bir evim var. Evdeki yiyecekler beni bir sene idare eder. Oraya çekilir, bir müddet dünyayla alâkamı keserim. Topunun Allah belâsını versin!

XI

Biriyle dertleşmek istiyordum. Doris te hoşuma gidiyordu. Oturdum, herşeyi ona anlattım. O da Şefe ve Mari'ye müthiş içerledi:

— Sen hâlâ bu kızla evlenmek mi istiyorsun?

— Evet. Çok aptalca bir fikir, değil mi?

— O halde senin bu zaafından istifade etti. Hiç doğru bir hareket değil. Günün birinde senin bu kızla karşılaşırsak saçlarını yolacağım.

Bir müddet sonra Mari ziyarete gelmesin mi! Kapının önünde Doris'in sesini işittim:

— İçeri giremezsiniz.

— Ne münasebet! Ziyaretçiye mâni olamazsınız.

— İçeri girme, bütün saçlarını yolarım.

Dışarıda iki kişi boğuşuyormuş gibi oldu, arkadan kuvvetli bir tokat sesi geldi. Dayanamayıp bağırdım:

— Hey! Ne oluyor orada?

İkisi de kapıda gözüktü. Mari'nin saçları karışmış, soluyordu; Doris'in ise yanağında Mari'nin eli büyüklüğünde bir kırmızılık vardı.

Doris köpürerek:

— Defol buradan! dedi. Seni görmek istemiyor!

— Öyle birşey varsa kendisi söylesin.

Çaresiz araya girdim:

— Alâkana çok teşekkür ederim Doris. Madem ki buraya kadar gelmiş, bırak girsin. Ona söyleyecek bir çift sözüm var zaten.

— Bence aptallık ediyorsun, dedikten sonra Doris dışarı çıktı.

Mari karyolama yaklaştı:

— Sam, benim sevgili Sam'ım!

— Ben senin sevgilin değilim.

— Sam böyle acaip hareket etmenin sebebini bir türlü anlıyamıyorum. Benden nefret etmene sebep ne?

— Yaptıklarını sen benden iyi bilirsin. Herhalde o kadar aptal değilsin.

— Belki de çok aptalım Sam. Benim fedaî olarak kullanılmama müsaade etmeyip bu işi sen üzerine aldın. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sana her zaman minnettar kalacağım. Sonra, sen bunu kendi arzunla yaptın, ben istemedim ki! Yoksa söylediklerime inanmıyor musun?

— Sen o sandalyeye, benim buna müsaade etmiyeceğimi bilerek oturdun. Şef beni ne tabanca ne de ilâçla zorlayıp oraya oturtamazdı. Beni ancak sen mecbur edebilirdin ve hiç çekinmeden bunu yaptın. O pis parazit tekrar etime dokunacağına, ölseydim keşke!

Mari'nin rengi hırsından bembeyaz olmuştu:

— Söylediklerine hakikaten inanıyor musun Sam?

— Elbette!

— Sam, ben senin orada bulunacağını bile bilmiyordum. Sonra fedaî olmağa söz vermiştim.

— Haydi canım, boş lâfı bırak. Söz vermişmiş!

Mari uzun müddet sessiz durduktan sonra:

— Sam, bir vakitler benimle evlenmek istemiştin.

— Aradan epeyce zaman geçti.

— Evet, belki de caydın. Şuna emin ol ki yaptıkların için sana minnettarım. Ve her an seninle evlenmeğe hazırım. İstersen daimî, istersen muvakkat.

Gülerek cevap verdim:

— Şu kadın şımarıklığı kadar berbat şey yoktur! Her istediğinin hemen yerine geleceğini zannediyorsan çok yanılıyorsun. Maateessüf bu sefer de ben senin teklifini kabul edemiyeceğim.

— Sen ne dersen de, bütün söylediklerim hakikattir ve istediğin anda seninle evlenmeğe, daha doğrusu ne istersen yapmağa hazırım.

— O halde bana bir iyilikte bulunabilir misin?

— Memnuniyetle. Ne istiyorsun?

— Defol buradan!

Mari ağlayarak gitti.

Bir müddet sonra Şef kapıdan başını uzattı. Yakınımda bir tütün tablası falan olsa muhakkak kafasına fırlatırdım.

— Seninle konuşmak istiyorum.

— Ben istemiyorum. Çık dışarı!

Sanki ona söylemiyormuşum gibi karyolaya yaklaştı:

— Biliyor musun, sen benim en iyi ajanlarımdansın, fakat bazan çok acele kararlar veriyorsun.

— Sana ne? Sonra şunu bil ki buradan çıkar çıkmaz ilk işim istifamı vermek olacaktır.

Sanki söylediklerimi işitmemiş gibi devam etti:

— Meselâ Mari'ye, meseleyi anlamadan fena halde çattın. Az kaldı en iyi ajanım olan bu kızın istifasına sebep olacaktın.

Alaylı bir sesle cevap verdim:

— Yapma, beni ağlatacaksın.

— Sersem herif, alayı bırak ta beni dinle! Kızın hiç günahı yok. Evet, Mari'yi ben sana karşı silâh gibi kullandım. O herşeyden bihaber, fedai olmağı kabul etmişti.

— Ben onu bunu bilmem. O da oradaydı ya, yetişir.

— Oğlum, beni iyi dinle... Şimdiye kadar sana hiç yalan söyledim mi?

— Hayır, fakat icap ederse söylemiyeceğini kim garanti edebilir?

— Belki... Eğer bu memleketin istikbali tehlikede ise ve yalan söylememin bu tehlikeyi bertaraf etmesi imkânı varsa hiç tereddüt etmem. Fakat bu mevzuda yalan söylememe hiç sebep yoktu. Sen olmasan başka bir ajanımla da bu işi halledebilirdim. Mari senin orada olacağını bile bilmiyordu. O sandalyeye senin oturmanı istediğimi Mari tahmin bile edemezdi. Ben o hileyi kullandım. Eğer hilemde muvaffak olmasaydım, elini kolunu bağlatıp seni zorla oraya oturtmağa karar vermiştim, zira bu işi en iyi senin başaracağına kaniydim. Oğlum, inan bana, Mari senin hastahaneden çıktığını bile bilmiyordu.

İnanmak istedim, fakat çok zordu. Şef devam etti:

— Sözlerimi iyi dinle. Ne olursa olsun, yaptığın iş herkes tarafından takdirle karşılandı. Hattâ bunun için yakında sana madalya verecekler. Fakat şuna emin ol ki, bu madalyayı senden ziyade Mari haketmiştir. O isteyerek, arzu ederek ve neticenin ne olacağını bilmeden bu tehlikeye atılıp fedaî olmağı kabul etti. Asıl kahraman odur. Şuna emin ol ki bu kız, kadınlığına rağmen senden daha erkek ve daha cesurdur. Ona karşı hareketlerinde çok haksızsın.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Eğer Şefin söyledikleri doğru ise (ki o yalan söylediği zaman ben ekseriyetle farkına varırım) o zaman Mari'ye karşı büyük haksızlık etmiş oluyordum.

— Belki de yanlış kimseye çattım, fakat söylediklerin doğru ise...

— Kelimesi kelimesine doğrudur.

— O zaman senin hareket tarzın çok nahoş.

— Oğlum, eğer bana saygın azaldıysa çok müteessirim, fakat başka çarem yoktu. Benim yerimde bulunsaydın emin ol sen de aynı şeyi yapardın. Biraz istirahat et ve düşün.

— Ben senelik iznimi istiyorum.

— Hay hay.

Tam dışarı çıkarken arkasından seslendim:

— Bir dakika!

— Ne var?

— O parazitle işin bittiği zaman benim öldürmeme müsaade edeceğine dair verdiğin sözü hatırlıyorsun, değil mi?

— Evet, fakat...

— Fakatı makatı yok. Tabancanı ver, şimdi bu işi halledeceğim.

— İmkânsız, zira o parazit çoktan öldü.

— Öldü mü? Hani bana söz vermiştin?

— Biliyorum... Fakat senin sırtındayken konuşturmak için işkence yapıyorduk ya, işte o zaman öldü.

Sinirimden kendimi tutamayıp deli gibi gülmeğe başladım.

Şef vücudümü sarsarak bağırdı:

— Kendine gel! İsteyerek yapmadım... Sonra bunda gülecek ne var?

— O kadar uğraştın, çabaladın, bir netice alamadın! Üstelik Mari ile aramızı bozdun... Evvelce bildiklerinden fazla birşey de öğrenemedin, ona gülüyorum.

— Parazitten birşey öğrenemedik ama sen bize epeyce malûmat verdin.

— Ben mi?

— Dün gece... Sana esrar yutturduk, sonra ipnotize edip konuşturduk. Parazitin bize söylemediği birçok şeyler senin beynine yerleşmiş. Paraziti sırtından aldıktan sonra bu malûmatı senden koparmak zor olmadı.

— Ne öğrendiniz meselâ?

— Artık nereden geldiklerini biliyoruz. Titan adında, Merih'in cazibesinde olup ondan üç yüz yetmiş bin kilometre uzakta bulunan bir peykten geliyorlar.

Evet, hakikati öğrenmişlerdi.

Cebinden bir sigara çıkarttı ve yaktı. Düşünüyordum. Titan... Demek bu acaip mahlûklar oradan gelmişler! Halbu-

ki insanlar ancak Merih'e kadar gidebilmişlerdi. Yalnız Dunham adında birinin idaresindeki bir gurup daha ilerlere gitmiş, fakat geri dönmemişti.

A sonra Şef kalkarak kapıya doğru yürüdü. Arkasından seslendim:

— Baba...

Seneler vardı ki ona «baba» diye hitab etmemiştim. Hayretle bana baktı:

— Ne var yavrum?

— Niçin sen ve annem bana Eliku ismini takmıştınız?

— Büyük babanın adıydı da ondan.

— Böyle acaip bir isim için yeter sebep değil ki.

— Belki değil ama...

— Baba... Annem nasıl bir kadındı?

— Annen mi? Nasıl anlatayım, bilmem ki. Karakteri Mari'ninkine benzerdi biraz.

Daha fazla konuşmama fırsat vermeden kapıyı açtı ve dışarı fırladı.

Duvara döndüm, tekrar uyumağa gayret ettim.

XII

Doktor hastahaneden çıkmama müsaade eder etmez ilk işim Mari'yi aramak oldu. Beni görmekten memnun olacağını zannetmiyordum, fakat af dilemeliydim.

Her tarafı altüst ettim, izini bulamadım. Nihayet son çare olarak istemiye istemiye Şefin ofisine yollandım. Kapıyı vurup içeri girdim.

— Ne istiyorsun?

— Benim için bir iş var mı diye sormağa geldim.

— Ben de zaten seni çağırmak üzereydim. Gel gidelim.

— Nereye? Makyaj kısmına mı gene?

— Biçimsiz yüzünü değiştirmeden de bunu yapabilirsin. Vaşington'a gidiyoruz.

Maamafih yine makyaj kısmına uğrayıp elbiselerimizi değiştirdik.

Sokağa çıkınca birden aptallaştım. Herkes yine eskisi gibi tamamiyle giyinikti. Hava taksisi plâtformuna çıkmak için asansöre Şefin zoruyla bindim. Otomobilimize girince dayanamadım:

— Siz deli misiniz? Niçin herkes elbisesini giymiş yine? Demin yanından geçtiğim polisin sırtında br parazit olduğuna yemin edebilirim!

— Belki... Olabilir.

— O halde? Bu ne biçim iş, anlamadım ki?

— Sen ne teklif ediyorsun?

— Herkes donsa bile kimse sırtı kapalı gezmemeli! Parazitlerin hepsini öldürdüğümüze kani oluncaya kadar...

— Çok doğru.

— Eee... Cumhurbaşkanının olup bitenlerden haberi var, değil mi?

— Tabiî var.

— Ne bekliyor o halde? Örfî idare ilân etsin, birşeyler yapsın.

— Oğlum, bu memleketi Cumhurbaşkanının idare ettiğini zannediyorsan yanılıyorsun.

— Fakat herhalde birşeyler yapılabilir.

— Başkan Meclisin emrinde.

— Meclis birşey yapmadı mı?

— Günlerdir mebuslara hakikati öğretmeğe çalışıyoruz, fakat bir netice alamıyoruz. Sen hiç meclis komitesi tarafından sual yağmuruna tutuldun mu? Bunun ne demek olduğunu bilemezsin.

— Fakat hakikat gün gibi meydanda! Sonra Maliye Vekilinin Asistanı meselesi ne oldu?

— Ne olacak, tam Beyaz Sarayın içinde paraziti kaçırdık. Herifin iki de muhafızını öldürdük. Şimdi askeri hastahanede yatıyor. Ekseriyet bu meseleye bir masal nazariyle bakıyor. Hattâ Cumhurbaşkanını azletmek isteyenler var.

O anda asıl sormak istediğim sual aklıma geldi:

— Mari nerede?

— Cumhurbaşkanının yanında. Ondan iyi muhafız mı bulacağım?

Beyaz Sarayda, hususî bir komite huzurunda, sırtıma paraziti koyup yaptıkları tecrübenin filmini seyrettik. Filmde en çok hoşuma giden yer, parazitin ölümünü görmek oldu. Film bitip ışıklar yanınca komite başkanı âzâlara dönüp:

— Baylar, bir diyeceğiniz var mı? dedi.

Kansas eyaletinin temsilcisi ayağa kalktı:

— Efendim, Holivut'ta bundan iyi film çevirip asılsız şeyleri hakikat gibi gösteriyorlar!

Bunun üzerine bioloji lâboratuvarı şefi, onu takiben de ben kalkarak vaziyeti izah etmeğe çalıştık. En çok canımı sıkan, anlattıklarıma karşı gösterdikleri alâkasızlık oldu. Hattâ ben konuşurken iki tanesi gazete okuyordu. Bir âzâ ayağa kalkarak sordu:

— Siz Federal Araştırma Bürosu âzâlarından mısınız?

— Hayır, bizim Şef doğrudan doğruya Cumhurbaşkanına bağlıdır.

Âzâ gülerek devam etti:

— Tam düşündüğüm gibi! Doğru söyleyin, siz aktörsünüz değil mi?

Bu suale cevap vermeğe fırsat kalmadan başka birisi atılarak saçma sapan, mevzu ile hiç alâkası olmıyan sualler sormağa başladı. Daha fazla tahmmül edemedim:

— Beni iyi dinleyin, dedim. Anlşılan siz bütün bunları bir dalavereden ibaret zannediyorsunuz. Madem ki öyle, doğruyu söyleten makineyi getirin veya ipnotizma usulünü kullanın. Görmüyor musunuz, insanlığın ne büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu anlamıyor musunuz?

Sözüme daha fazla devam edemeyip yerime oturdum.

Toplantı istirahat için on beş dakika dağıldı. Ikinci oturumda kürsüye, etrafında muhafızları ile beraber Cumhurbaşkanı geldi. Mari de yanındaydı. Başkanın yanında bir sandalyeye oturarak, sanki sekreteri imiş gibi kağıtlar

karıştırmağa başladı. Öyle bir oturmuştu ki herkesin gözü gayri ihtiyarî o tarafa kaçıyordu.

Göz göze gelince tatlı tatlı güldü. Sevincimden az kalsın takla atacaktım ki Şefin dürtüklemesiyle kendime geldim.

Başkan vaziyetin ciddiyetini etraflıca izah ettikten sonra vatandaşların bu tehlike yok edilinceye kadar bazı haklarından vazgeçmeleri gerektiğini söyledi ve kendisine - düşman mahvedilinceye kadar - geniş salâhiyetler tanınmasını istedi.

Başkan sözlerini bitirince meclis âzâları arasında bir mırıldanma başladı. Nihayet partisi için oğlunu bile asmaktan çekinmiyecek derecede partici mebus Simson söz aldı. Şahsın hürriyetinden, Amerika'nın tarihinden, şundan bundan bahsetmeğe başladı. Vakit kazanmak için saçmaladığını zannediyordum ki birdenbire kafama dank etti. Herif Cumhurbaşkanının azledilmesini istemek için plânlı bir konuşma yapıyordu. Şefe doğru döndüm. Şef Mari'ye bakıyordu.

Mari kimseye göstermeden Şefe bir işaret vermeğe uğraşıyordu. Şef cebinden defterini çıkartıp bir sahife koparttı. Üstüne birşeyler yazdıktan sonra katlayıp Mari'ye fırlattı. Mari kâğıttaki yazıyı okuduktan sonra Cumhurbaşkanına verdi.

Başkan, gayet sâkin, yazıyı okudu ve Şefe baktı; Şef te başıyla bir işaret verdi. Bunun üzerine Cumhurbaşkanı, yanında oturan Meclis Başkanına birşeyler fısıldadı.

Meclis Başkanı ayağa kalktı ve:

— Sayın Bay Simson, lûtfen konuşmanıza bu kürsüde devam ediniz, dedi.

Mebus Simson şaşkın bir halde ilerlemeğe başladı. Masaya gelebilmesi için Mari'nin yanından geçmesi icap ediyordu. Tam geçerken, Mari düşermiş gibi yapıp Simson'un koluna sarıldı ve hafifçe sürtündü. Simson Mari'ye yardım maksadiyle kolundan tuttu, birşeyler konuştular. Nihayet Simson masaya geldi.

Şef dikkatle Mari'ye bakıyordu. Mari Şefe dönerek «Evet» mânasına başını salladı. Şef bağırdı:

— Yakalayın!

Yerimden fırlayıp Simson'un üzerine çullanırken Şefin, «Eldivenler, oğlum eldivenler!» diye bağırdığını işittim. Fakat eldiven takmakla kaybedilecek vakit yoktu. Simson'un ceketini ve gömleğini bir hamlede yırttım. Parazit meydana çıkmıştı. Cumhurbaşkanı tam yanımda durmuş bağırıyordu:

— İşte! bakın, kendi gözlerinizle görün!

Meclis Başkanı bu manzara karşısında aptallaşıvermişti. Kadın, erkek, her kafadan bir ses çıkıyordu. Ortalık birbirine girmişti. Nihayet, herkes sükûn bulunca, Cumhurbaşkanı mebuslara sıra olup teker teker bu acaip şeyi görmelerini ve o zaman hakikati anlayacaklarını söyledi.

Sırayla gelmeğe başladılar.

Mari yerinden kıpırdamamıştı. Yirmi kadar mebus geçmişti ki Mari'nin tekrar Şefe işaret verdiğini gördüm. Bu sefer Şefin emrini beklemeden yerimden fırladım. Herif oldukça kuvvetliydi. İki kişinin daha yardımıyla onun da hakkından geldik ve Simson'un yanına oturttuk.

Bütün mebusların muayene edilmesi gerektiğini anlamıştık.

Herkes muayeneden geçti; on üç tanesinin sırtında parazit bulduk.

XIII

Artık harekete geçebilirdik. Meclis vaziyetin ne kadar ciddi olduğunu görmüş, anlamıştı. Cumhurbaşkanının da istediği salâhiyet verilmişti. Bu işi nasıl halledeceğimizi düşünmeğe başladık. Öyle ya, iki yüz milyon kişi teker teker aranamazdı ki! Bunu halkın kendisi yapmalıydı, fakat nasıl?

Neticede herkesin şortla dolaşmasını karar altına aldık. Yalnız kadınlar sütyen takabileceklerdi. Artık bu namussuzlar sütyenin bağının altına da saklanamazlardı ya!

Bütün gece Cumhurbaşkanı dahil, hiçbirimiz bir dakika uyumadan bu işi plânlamağa uğraştık. Sabaha doğru her şey hazırdı. Başkan televizyonda bir konuşma yapacak, canlı parazitlerden, hayvanların sırtına yerleştirilmiş bir kaçı halka gösterilecek ve Cumhurbaşkanı herkesi önünde şortla kalıncaya kadar soyunacaktı.

Beyaz sarayda herkes şortla dolaşmağa başlamıştı bile. programın başlamasına yirmi dakika kala Cumhurbaşkanını telefonda aradılar. Biz de Başkanın yanındaydık.

— Evet?... Emin misin?... Peki, Con, ne yapmamızı teklif ediyorsun?... Zannetmem, bir netice alamayız... En iyisi ben hemen oraya geleyim... Hazır olmalarını söyle...

Başkan telefondaki konuşmasını bitirdikten sonra yanındaki adamlarına döndü:

— Televizyondaki proğramımızı başka zamana tehir edin... Andrü, benimle beraber gel, acele meclis binasına gitmemiz lâzım.

Başkan kendi dairesine çıktı. Az sonra geri döndüğünde tamamiyle giyinik vaziyetteydi. Hiç izahatte bulunmadı. Hemen Meclis binasının yolunu tuttuk.

Toplantı salonuna girdiğimiz vakit afallayıverdim. Bütün mebuslar tamamiyle giyinik vaziyette yerlerinde oturuyorlardı. Anlaşılan bu burnu büyük herifler, yalnız şortla dolaşmayı nefislerine yedirememişlerdi.

Başkan gürsüye geçip ortalık sükûn buluncaya kadar bekledi, sonra yavaş yavaş elbiselerini çıkarmağa başladı. şortla kalınca mebuslara döndü:

— İşte görüyorsunuz ki ben soyundum ve düşmanımızın kölelerinden biri değilim.. Amma sizler? Acaba içinizde halen düşmana kölelik etmekte olan kimse yok mu?

O sırada mebus Simson ayağa kalktı. Dün geçirmiş olduğu tecrübenin fecaatı yüzündeki solgunluktan belli oluyordu. O da bir şortla kalıncaya kadar soyunduktan sonra sırtını diğer mebuslara döndürerek parazitin bırakmış olduğu kırmızı işaretleri gösterdi:

— Dün gece burada söylemek istemediğim şeyleri, sır-

tıma yerleşen canavarın emriyle söyledim. Dün gece bir köleydim. Bugün ise ne yaptığımı biliyorum. Siz ne biçim insanlarsınız? Bindiğiniz dalı kesiyorsunuz, farkında değil misiniz?

Ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı ve devam etti:

— Eğer iki dakikaya kadar halâ elbisesini çıkarmamış kimse görürsem hiç tereddüt etmeden vururum.

Diğer mebuslar nihayet ateşle oynadıklarının farkına varmışlardı. İki dakikada ortalık çıplaklar diyarına döndü. Bu sefer üç kişide daha parazit yakaladık.

Cumhurbaşkanı hemen Beyaz Saraya gitti. Televizyondaki proğram on dakika geç başladı.

XIV

«KAPILARINIZI KİLİTLEYİN.»

«ŞÖMİNE BACALARINI TIKAYIN.»

«HİÇ BİRZAMAN KARANLIK KÖŞELERDE DURMAYIN».

«KALABALIKTAN KAÇIN.»

«SIRTI ÖRTÜLÜ BİR İNSAN DÜŞMANDIR - TEREDDÜT ETMEDEN ÖLDÜRÜN.»

Bu propaganda esnasında bütün memleket daimî surette havadan ve karadan gelmesi ihtimali olan yeni uçan dairelere karşı tarassut altında tutulmaktaydı. Radar İstasyonları günde yirmi dört saat heryeri tarıyordu.

Parazitlerin bulunmadığı şehirlerde halk merak ve korkuyla dolaşıyordu; fakat eskiye nazaran hiçbir değişiklik yoktu. Parazitlerin işgali altında olduğunu bildiğimiz şehirlerden gelen haberlerde de sanki hiçbirşey yokmuş gibi bir normallik göze çarpmaktaydı. Eski günlerde radyo kullanırken uzun mesafelerden haberler nakil istasyonlarına ihtiyaç olmadan gelirdi. Halbuki radyo tamamiyle kalkıp heryerde televizyon kullanılmağa başlayalıdanberi, televizyon yayınları ancak yüz mil dahilinde yapılabildiği için, kısa mesafelerde bile nakil istasyonlarına ihtiyaç hasıl olmuştu. Parazitler işgal ettik-

leri kısımlardaki nakil istasyonlarını kontrol altında bulundurdukları veçhile, gelen haberler vaziyetin vehametini bilmiyen halka normal gözükmekteydi.

Bir gün Cumhurbaşkanı, Şef, Kara Orduları Başkomutanı Martinez, Hava Filoları Komutanı Rekston ve ben hep beraber, Mişigan Valisinin televiztondaki proğramını seyrediyorduk. Vali beline kadar çıplaktı. Bir ara sırtını döndü; fakat bunun hileli bir şekilde film eklemek suretiyle yapıldığı ve televizyondakinin Valinin sırtı olmadığı, Şefin ve benim gözümden kaçmamıştı. Ötekiler farkına varmadılar. Vali elinden gelen her türlü yardımda bulunmayı vadediyordu. Başkan Şefe döndü:

— Andrü, Mişigan tamamiyle işgal altında diyordun hani?

General Rekston söze karıştı:

— Bence bunlar yeraltında saklanıyorlar. Tehlikeli sahaları karış karış taramak lâzım.

Şef mırıldandı:

— Mişigan'ı karış karış aramak, hiç te kolay birşey değil.

— Başka ne yapabiliriz ki?

— Düşman yeraltında saklanamaz. Bir köle sırtında yaşamak mecburiyetindedir.

— O halde Mişigan'da kaç adet parazit bulunacağını tahmin edersin?

— Ne bileyim ben?

— Azamî bir tahminde bulunalım. Meselâ...

— Tahmin yapamayız. Görüyor musunuz, parazitler bir raunt daha kazandılar!

— Ne demek istiyorsun?

— Valiyi dinlediniz, bize sırtını da gösterdi. Fakat makinenin önünde sırtını dönmedi. Ne malûm kendi sırtı olduğu?

Başkan afallamıştı:

— Yani, Valinin de mi köle olduğunu söylemek istiyorsun?

— Evet. Size görmeniz icab edeceği kadar gösterdiler.

Vali tam sırtını dönerken filmde gayet hafif bir kesilme oldu. Halk bu gibi kesilmelerin pek farkına varmaz. Sayın Başkanım, emin ol ki Mişigan'dan gelen ve gelecek her haber yalanlarla doludur.

Martinez atıldı:

— Fakat bu imkânsız! Haydi diyelim ki Valinin mesajı sahteydi ve o da köledir; fakat Mişigan'dan düzünelerle yayın yapılmakta. Ya Detroit'ten gelen sokak sahneleri? Yüzlerce yarı çıplak insan da uydurma değildi ya! Yoksa bu parazitler kütleleri ipnotizma ile kotrol mu ediyorlar?

— Öyle birşey olsaydı nasıl olsa bu harbi kaybederdik; fakat o sahnelerin Detroit'ten olduğunu ne biliyorsunuz?

— Ha? Tabiî, zira Detroit televizyon kanalından gösterildi.

— Bu hiçbirşey ispat etmez ki! Hiç sokak, cadde ismi gördünüz mü? Spiker Detroit dedi, fakat acaba doğruyu mu söylüyordu? Büyük şehirlerin iş merkezleri ekseriyetle birbirine benzer.

Martinez'in ağzı açık kalmıştı. Bir an için o filmi gözümün önüne getirdim. Hangi şehir değil, memleketin hangi kısmı olduğunu bile tahmin etmek emkânsızdı. Asrımızın büyük şehirlerinin iş merkezleri zaten berber dükkânları gibi birbirine benziyor.

Şef devam etti:

— Her neyse, ben hangi şehir olduğunu tahmin edemedim, sokak ve cadde isimleri arıyordum, fakat bulamadım. Bence Detroit istasyonu işgal altında olmıyan bir şehrin yayınını filme alıp Detroit'miş gibi kendi yayınlarında gösterdi. Sokak ve cadde isimleri, bilinen binalar filân bulunan sahneleri tabiatiyle kesip çıkarttılar ve hepimiz de bunu bal gibi yuttuk. Baylar, düşmanımız çok tehlikeli ve her hareketimizden de haberdardır.

Başkan:

— Biraz mübalâğa etmiyor musun Andrü? dedi. Belki de parazitler başka bir şahre göç etmişlerdir.

— Hayır, hâlâ Mişigan'dalar ve şu televizyonla bunun aksini isbat edemezsiniz.

Martinez hırsla bağırdı:

— Çok aptalca konuşuyorsun! Mişigan işgal altında ve oradan hiç doğru haber çıkmaz diyorsun, öyle mi?

— Tamam.

— Fakat ben daha iki gün evvel Detroit'ten geçtim. Anormal hiçbirşey görmedim. Yanlış anlamayın, hernekadar daha bir tane bile görmedimse de parazitlerin mevcudiyetine inanıyorum. Fakat fantazi fikirleri bırakalım da nerede bulunuyorlarsa oraları temizliyelim.

Şef yorgun bir sesle cevap verdi:

— Bir memleketteki irtibat merkezlerinin kontrolu kimin elinde ise o memleketi o kontrol eder generalim. Ben size bu parazitlerin Mişigan'da Teksas'ta ve daha bir sürü yerlerde olduklarını söyledim. Benim vazifem bitti.

Şef ayağa kalkarak Cumhurbaşkanına döndü:

— Sayın Başkanım, çok yorgun ve uykusuzum. Uykusuz olduğum zamanlarda kendime hâkim olamayıp çabuk sinirlenirim. Müsaadenizle gitmek istiyorum.

— Tabiî Andrü.

Martinez söze karıştı:

— Bir dakika! Bazı iddialarda bulundun. Bari bunların doğru olup olmadığını araştıralım. Rekston!

— Buyurun efendim.

— Detroit'in yakınında Fort Patton askerî birliğini televizyonda bul.

Rekston müsaade isteyip televizyon kontrol masasının başına geçti ve Ordular Genel Merkezinden Fort Patton askerî birliği nöbetçi subayını istedi.

Az sonra televizyonda yarı belinden yukarısı çıplak, genç bir teğmen belirdi.

Martinez muharebe kazanmış bir kumandan edasıyla Şefe döndü:

— Gördün mü?

— Evet, gördüm.

— Şimdi tam emin olalım bari. Teğmenim!

Teğmen, şaşkın şaşkın, memleketi idare eden bu büyük adamlara bakıp duruyordu:

— Buyrun generalim!

— Sırtını dön.

— Başüstüne efendim.

Teğmen sırtını döndü, fakat televizyonda sırtının ancak yarısı görünüyordu.

Martinez hiddetle bağırdı:

— Allah belânı versin! Ortaya gel!

— Başüstüne komutanım. Bir dakika efendim, görüş zaviyesini ayarlıyayım.

O anda televizyon karıştı ve resim kayboldu. Arada teğmenin sesi tekrar işitildi:

— Nasıl kumandanım, şimdi iyi mi?

— Birşey göremiyoruz!

— Göremiyor musunuz? Bir dakika o halde.

Biraz sonra resim tekrar geri geldi. Fakat bu sefer karşımdaki teğmen değil, bir binbaşı idi ve daha büyük bir odada oturuyordu:

— Başkomutanlık Merkezi; Ben nöbetçi irtibat subayı Binbaşı Donavan.

— Binbaşım, Fort Patton ile görüşüyorduk. Ne oldu?

— Evet efendim. İrtibatı biz yapmıştık. Bazı teknik arızalar var. Arıza hallolunca tekrar size mağlıyacağız.

— Acele edin.

— Başüstüne efendim!

Şef ayağa kalktı:

— Şu teknik arıza halledilirse haber verin. Ben yatmağa gidiyorum.

XV

Sakın Martinez'in aptal olduğuna kanaat getirmeyin. Doğrusu, insan bu parazitleri kendi gözleriyle görmedikçe, kolay kolay inanamıyor. Martinez ve Rekston bütün gece,

işgal altında bulunduğu sanılan yerleri arayıp hep teknik arızalarla karşılaşınca, sabah saat dörtte Şefe telefon edip çağırdılar. O da beni tatlı uykumdan uyandırdı.

Toplantı salonuna vardığımda, Martinez, Rekston, Cumhurbaşkanı, Şef, Mari ve birkaç yüksek rütbeli subay oturmuş konuşuyorlardı. Duvardaki bir haritada kırmızı ampullerle işgal altındaki kısımlar, yeşil ampullerle de parazit bulunmayan kısımlar ışıklandırılmıştı. Cumhurbaşkanı bize dönerek:

— Kanada ve Meksika'nın yardımına ihtiyacımız olacak galiba, dedi.

— Yalnız Kanada, Meksika değil, yakında bütün dünyanın yardımına ihtiyacımız olacak, diye Şef cevap verdi.

Cumhurbaşkanı devam etti:

— Şimdilik o faslı unutalım, sırası gelince halletmeğe uğraşırız. Pasifik sahillerindeki eyaletlerle irtibat nasıl?

— İyi efendim. Hava istasyonlarımız iyi çalışıyor. Zaten hava istasyonlarından bir korkum yok, zira onlar nasıl olsa hep yalnız şortla dolaşırlar.

Başkan haritayı tetkik ederek:

— Şu halde şimdilik esas merkezleri Detroit olsa gerek, dedi.

— Evet, şimdilik.

Ben dayanamadım, atıldım:

— Hiç te zannettiğiniz gibi değil!

Hepsi hayretle bana baktılar. Cumhurbaşkanı:

— Ne biliyorsun? dedi.

— Hiç olmazsa üç iniş merkezleri daha var. Ben onların kölesiyken öğrenmiştim.

— Emin misin? Biz ipnotizma ettiğimizde herşeyi öğrendiğimizi zannediyorduk.

— Tabiî eminim.

— Daha önce niçin söylemedin o halde?

— Hiç aklıma gelmedi.

Haritaya yaklaşarak düşünmeğe başladım. Sıkıntıdan

terliyordum. Nihayet Teksas eyaletinde Austin şehrini işaret ederek;

— Yüzde yüz eminim, biri buraya indi, dedim. Fakat diğer ikisini bilmiyorum.

Martinez atıldı:

— İyi düşün... Başka birşey hatırlamıyor musun?

Beynim zonkluyordu. Az sonra Missuri eyaletinde Kansas Siti'yi işaret ederek:

— Buraya bir sürü mesajlar göndermiştim, dedim. Fakat oraya da inip inmediklerini kati olarak bilmiyorum. Teknik elemanlarımızı oraya da gönderip bir araştırma yapsak iyi olur.

XVI

Cumhurbaşkanı Şefi de yanına almış, gizli bir toplantıya gitmişti. Beni odada yalnız bırakmışlardı. Midem gurulduyordu. Biraz yiyecek bulsam, bir de tuvaletin yolunu keşfetsem, benden mesut adam olmıyacaktı. Koridora çıkıp kapıları yoklamağa başladım. İlk ikisi kilitliydi, üçüncüsünü açınca aradığıma kavuştum.

Geri geldiğim zaman Mari odadaydı.

— Hani Cumhurbaşkanı ile beraberdin? dedim.

— Beni burada bıraktılar. Şimdilik Şef yanında.

— Mari, ne zamandır seninle konuşmak istiyordum. Bu elime geçen ilk fırsat. Galiba ben... Yani, demek istiyorum ki... Mari, Şefin söylediğine nazaran...

Aptallaşmıştım. Bir müddet durdum, nihayet:

— Senin anlayacağın, evvelce söylediklerim için affını rica ediyorum, diyebildim.

— Sam, sevgilim, üzme kendini. Söylediklerin beni kırmadı. Zira işin aslını bilmiyordun. Bence mühim olan, benim yerime o sandalyeye oturmandır. Gerisinin ehemmiyeti yok ve şu anda benden nefret etmediğini öğrenmekle kendimi nekadar mesut hissettiğimi bilemezsin.

— Fakat... Yani yaptıklarım için bana hiç kızmıyacak, söylenmiyecek misin?

— Sam, galiba sen dişisinin biraz haşin olmasını isteyenlerdensin. Sana şimdiden söylüyorum, canım isterse öyle bir haşinleşirim ki... Herhalde bana attığın tokat ta seni düşündürüyor. O halde iade edeyim de ödeşelim.

Böyle diyerek uzandı ve hafifçe yanağıma vurdu. Sonra birden saçlarıma yapışıp öyle bir çekti ki, kafam kopuyor sandım.

— Bu da o aşifte sevgilin Doris'in yaptıklarına karşılık!

Acı acı sızlayan başımı tutarak cevap verdim:

— Fakat o benim sevgilim falan değil ki...

Bir müddet bakıştık, sonra ikimiz birden gülerek birbirimize sarıldık.

— Zavallı Sam'ım benim, canını acıttım. Hakikaten Doris sevgilin değil mi?

— Nerde bende öyle şans!

— Senin sevgilin kim Sam?

— Senden başka kim olabilir?

— Ha şöyle, yola gel. Ne zaman istersen seninim şimdi. Haydi öpüşelim, var mısın?

Beni evvelce de öpmüştü. Fakat bu seferki bambaşka bir öpücüktü. Nabzım yüz elliye çıkıverdi. Mari'yi iterek:

— Otursam iyi olacak, dedim. Ayaklarım tutmuyor.

Ayaklarımın tutmaması sebebinin yalnız aşk olmadığını hatırladım:

— Mari, Allahını seversen burada yiyecek nasıl bulunur? Açlıktan öleceğim nerdeyse!

— Bir dakika bekle, şimdi geliyorum.

Nasıl yaptı, nereden buldu, bir türlü anlayamadım; birkaç dakika sonra iki şişe bira ve birkaç sandöviçle çıkageldi. Hemen sandöviçlere sarıldım.

— Mari, bu gizli konferans nekadar sürer dersin?

— En aşağı iki saat. Niçin sordun?

— O halde onlar gelinceye kadar biz bir evlenme dairesinde evlenebiliriz.

— Eğer istiyorsan hemen evlenelim, Sam; fakat doğru birşey yapmış olmayız.

— Benimle evlenmek istemiyor musun?

— Sam, sen daha evlenmeğe hazır değilsin.

— Sen orasına karışma.

— Kızma sevgilim. Ne zaman istersen seninle evlenirim; fakat daha beni iyice tanımıyorsun ki, belki sonra pişman olursun.

— Ben yaptığıma pişman olanlardan değilim.

— Sam, istersen benim apartımanıma yerleş ve bir müddet beni tanımağa çalış.

Elimi tutarak haritayı işaret etti:

— Şu haritaya bak, Sam, dedi. Eğer şu haritadaki kırmızı ışıkları söndürüp yerlerine yeşilleri yakabilirsek, parazitleri dünyamızdan defedebilirsek, daha rahat olmaz mı? O zamana kadar sen de benim apartımanımda kalırsın. Seninle karı koca hayatı yaşayabiliriz. Eğer o zaman hâlâ benimle evlenmek istiyorsan bir dakika daha beklemeyiz.

Fakat benim istediğim bu değildi. Kendi hislerimi kendim de tahlil edemiyordum. Mari ile tanışmadan evvel evlilikten veba hastalığından korkar gibi kaçardım; halbuki şimdi...

Nihayet toplantıdakiler geri geldiler. Şef kolumdan tutup binadan dışarı çıkardı. Bir parkta boş bir sıra bulup oturduk. Kısa bir sessizlikten sonra Şef:

— Gece yarısı hücuma geçiyoruz, dedi. İşgal altındaki bütün televizyon istasyonlarına, gazete idarehanelerine ve postahanelere hücum edeceğiz.

— Çok güzel. Kaç kişilik bir kuvvetle?

Bu sualim cevapsız kaldı. Az sonra:

— Hiç hoşuma gitmiyor, dedi.

— Anlamadım?

— Biraz kafan olsa ne demek istediğimi anlardın. Al şu otomobil anahtarını. Kansas Siti'ye git ve ortalığı bir gözden geçir. Kendine dikkat et. Onları senden iyi tanıyan yok. Gece on bir otuza kadar geri dönmüş ol.

— Fakat buradan Kansas Siti 1500 kilometre. Yalnız gitmek üç saat sürer. On bir otuza kadar dönecek olursam, orada pek birşey yapamam ki...

— Ne yapabilirsen... Dikkat et, yolda fazla süratten çevirmesinler.

Hemen yola çıktım. Hava yoluyla gidiyordum. Direksiyonun sağındaki bir haritada işgal altında olan kısımlar işaretlenmişti. Tabii bu kısımlara girmek çok tehlikeliydi. Fakat hem haritaya, hem önüme, hem trafik kontrol istasyonlarının işaretlerine bakayım derken, yolu şaşırıverdim. Az ilerde bir düzlük görüp indim. Herhalde yakınlarda bir kara yolu vardı. Fakat kara yolunda çok vakit kaybederdim. Tekrar havalanayım desem, o da çok tehlikeli idi. Zira parazitlerin işgali altındaki bir trafik kontrol sisteminin içine düşersem, halim dumandı.

Birden televizyonu denemek aklıma geldi. O civar istasyonlardan birini buldum. Bir varyete proğramıydı ve spiker tamamiyle giyinikti. Sırtı ve omuzları da hafifçe yuvarlaktı. Demek ki işgal bölgesine inmiştim.

O sırada otomobilin yanında dokuz yaşlarında, üstünde yalnız bir şort bulunan bir çocuk belirdi. Pencereyi açıp seslendim:

— Oğlum, buralardan geçen bir yol var mı?

— Az ilerde... Senin araban Cadillac Zipper marka mı?

— Evet. Yol ne tarafta dedin?

— Beni de yanına alıp biraz gezdirsene.

— Olmaz, vaktim yok.

— Beni yanına alırsan gösteririm, başka türlü yolu dünyada bulamazsın.

Sahiden de başka çare yoktu, dediğini yaptım. Sonra geriye uzanıp gömleğimi, ceketimi, pantolonumu aldım.

— Giyinsem iyi iyi olacak, dedim. Buradaki halk gömlek giyer mi hiç?

— Tabii. Amma yabani gibi konuşuyorsun sen! Havalanırken düğmeye ben basabilir miyim?

Havadan gitmeyeceğimi söyleyince kızdı ve yolun istika-

metini işaret etti. Epeyce bir müddet gidince durdum. Kerata beni dolaştırıyordu.

— Yolu gösterecek misin, yoksa sana temiz bir sopa çekeyim mi?

Kapıyı açıp dışarı atladı ve geri dönerek:

— Az ilerde, diye aksi istikameti işaret etti.

Piçe hiç inanmamıştım ama başka çarem yoktu. Hayret, doğru söylemişti; yüz elli metre kadar ileride yolu buldum. Bir an için Vaşington'a dönmeği düşündüm, fakat Şef iflâhımı keserdi.

Az sonra Kansas Siti şehir trafiğine katılmıştım. Herhalde eyalet hudutlarından içeri girdiğimin kimse farkına varmamıştı.

XVII

Kansas Siti hiçbir harpte bombalanmıyan nadir şehirlerden biridir. Dolayısıyla yenilikleri az olduğundan trafik giriş çıkışı oldukça zordu. Hava giriş yolu çok tehlikeliydi; yakalanmam ihtimali vardı. Kara yolu ve tünellerden gitsem, trafik yavaş işliyordu. Doğrusu Kansas Siti'ye hiç gitmesem daha iyi olurdu ya...

40 numaralı giriş yolunu geçtim. Geçit kapısında otomobiller arka arkaya dizilmişti. İçimde tuhaf bir korku vardı. Geçit kapısındaki bekçi giriş vergisini alırken yüzüme bile bakmadı. Sırtında parazit olup olmadığını anlamağa uğraştım, fakat arkamdaki otomobil sabırsızlıkla korna çalınca gaza basıp oradan uzaklaştım.

Az ilerdeki ikinci kapıya yaklaşırken birden kapı kapandı, bir polis yaklaştı:

— Otomobillerin emniyet tertibatlarını muayene ediyoruz, dedi. Lûtfen dışarı çıkıp az ilerdeki kapıdan girin. Beş dakikaya kadar otomobiliniz size gitirilecektir. Şu da otomobil fişinizdir.

— Niçin karşıdaki binaya girecek mişim?

— Göz muayenesi... Acele edin, trafiğe manî oluyorsunuz.

Kansas Siti işgal altındaydı. Herhalde bu tamamiyle giyinik polisin sırtında da bir parazit vardı. Vaziyet çok biçimsizdi. Herifin dediğini yapmaktan başka çare yoktu. Söylenerek otomobili terkettim ve polisin işaret ettiği kapıya doğru ilerledim. Az donra antreye girmiştim. Görünürlerde kimse yoktu. Az ilerdeki bir kapının arkasından biri «buraya geliniz» diye çağırdı. İçeride doktora benzeyen iki kişi vardı:

— Lûtfen bu tarafa geliniz. Muayeneniz gayet kısa sürecektir.

Arkamdan kapıyı kapadılar. Kapının kilitlendiğini işitir gibi oldum.

Parazitlerin muhafaza edildikleri kutular odanın bir köşesine yığılmıştı. Zavallı doktorlar, benim bunların ne olduğunu bileceğimi tahmin bile edemiyorlardı.

Odanın ortasında göz muayenesine yarayan bir alet vardı. Eğilip aletin dürbününden bakarken hemen sıtıma bir tane yerleştirivereceklerdi; gayet basit!

Doktor tekrarladı:

— Lûtfen bu tarafa geliniz ve makinenin şu kısmından içeri bakınız.

Bana gayet yakın ve yanyana duruyorlardı. Aynı anda ikisine birden vurdum ve ikisinin de kürek kemiklerinin arasına gelen kısmı şiddetle sıktım. Ceketlerinin altında yumuşak birşeyler vardı.

Biri kapıyı vuruyordu:

— Bir dakika lûtfen, doktor meşgul, diye seslendim.

Kapının kilidini yokladıktan sonra doktorların ceketlerini çıkarttım. Parazitler hurdahaş olmuştu. Tabancamı çektim, köşede duran parazit dolu sandıkları bir anda kül haline getirdim.

Kapı tekrar vuruldu. Hemen orada gördüğüm bir örtüyü toplayıp ceketimin altından şırtıma yerleştirdim. Şimdi

benim de sırtım yuvarlakça bir manzara arzediyordu. Öbür kapıdan dışarı fırladım.

Başka bir polis elimdeki fişi aldı. Beni baştan aşağı şüpheli nazarlarla süzdükten sonra:

— Vilât Konağının yanındaki Emniyet Merkezine gideceksiniz, dedi.

Hemen gaza basıp oradan uzaklaştım. Az ilerde tenha bir sokakta düğmeye basıp otomobilin plâkasını değiştirdim. Otomobili tamamiyle değiştirmeyi arzu ederdim ama, bu imkânsızdı. Saat akşamın sekiziydi ve üç buçuk saat sonra Vaşington'da olmam lâzımdı.

XVIII

Şehrin dış mahallelerini dolaşmağa başladım. Hava müthiş sıcaktı. Böyle olmakla beraber ahalinin yüzde doksanı giyinikti. Yirmi dakika yalnız şortla dolaşan topu topu beş kadın sayabilmiştim. Kansas Siti oldukça müteassıp bir şehirdir, fakat bukadar da değil. Demek ki parazitler yalnız ehemmiyetli şahısları köle olarak kullanmakla iktifa etmemişti. Şehir köle doluydu.

Doktorlarla aramdaki mücadeleyi herhalde şimdiye kadar öğrenmiş, şehrin her yerinde beni arıyorlardı. Hemen geriye, Vaşington'a dönsem iyi olacaktı galiba.

Belki de yanlış düşünüyordum. Kansas Siti'nin nüfusu bir milyondan fazlaydı. Okadar parazitin yeryüzüne gelmiş olması imkânsızdı. Başka boşluk gemileri inmiş olsa hazır vaziyette bekleyen hava istasyonlarımız bunları radarla mutlaka tesbit ederdi. O halde bütün bu parazitler nereden gelmiş olabilirdi?

Yolda gözüme bir yüzme havuzu ilişti. Havuz boştu ve büyük bir levha üzerinde **«Mevsim dolayısiyle kapalıdır»** yazısı vardı. Halbuki yazın en sıcak günlerindeydik!

Gördüklerimi anlattığım zaman kimse inanmıyacaktı. Hele Martinez muhakkak bana deli diyecekti. Bir delil gös-

termeliydim. Vaktim de kalmamış gibiydi. O sırada kaldırımda yürüyen bir adam gördüm. Hemen yanında durdum:

— Hey, bana bak!

— Efendim? Ne istiyorsunuz?

— Vilâyet binasından geliyorum. İçeri gir, seninle görüşmek istiyorum.

— Vilâyet binasından mı? Ne diyorsunuz Allahaşkına?

— Plânlar değişti... Vakit kaybetmeğe gelmez... Gir içeri!

Herif uzaklaşmağa başlayınca dışarı çıkıp sırtından yakaladım. Sırtında parazit falan yoktu. Adam bağırmağa başlamaz mı! Hemen arabaya atlayıp oradan uzaklaştım.

Acaba sinirlerim mi gevşemişti? Başımdan geçenlerin tesiriyle her yerde bir parazit mi görmeğe başlamıştım? Olamazdı... Tesadüf karşıma hâlâ köle olmamış bir adam çıkarmıştı. Yoluma devam edip başka birini aramağa başladım.

Orta yaşlı bir adam evinin bahçesini suluyordu. Önünde durdum:

— Vilâyet binasından geliyorum, dedim. Direkt konuşma yapmamız lâzım. Gir arabaya.

— Arabanın içinde görürler, eve gel.

Eve girmek istemedim, fakat başka çare yoktu. O sırada kapının önünde oturmuş yaşlıca bir kadın gözüme ilişti:

— Karın mı?

— Evet. Dikkat et, bizden değildir.

Kapının yanında durduk, adam karısına döndü ve:

— Karıcığım, dedi, Bay Kolins'le bazı işlerimiz var, lûtfen bizi kimse rahatsız etmesin.

— Merak etme kocacığım, kimse rahatsız etmez.

Adam odaya girmem için işaret etti. Sırtımı ona dönmeği hiç istemiyordum, fakat mecburiyet hasıl olmuştu. Tam tahmin ettiğim gibi, ense köküme ani bir darbe indi. Yere düşer düşmez yuvarlanmağa başladım. Üzerime hücum edince ayaklarımla midesine sıkı bir darbe indirdim. Anlaşılan tabancası yoktu, fakat benimkini de çıkarmama

fırsat vermiyordu. Şöminenin yanındaki demir çubuğa doğru koşuyordu ki, yerimden fırladım ve elime geçen bir sandalyeyi kafasına fırlattım. Tam isabet kaydetmiştim.

Arkasına geçmiş, bütün gücümle sırtındaki paraziti sıkarken kapıda karısı belirdi ve haykırmağa başladı. Hemen ayağa fırlayıp yumruğu yapıştırdım. Karının sesi kesilince tekrar kocasına döndüm.

Herifi bacaklarından yakalayıp otomobile doğru sürüklemeğe başladım. Kadının haykırmasını işiten birkaç kişi eve doğru geliyordu. Allahtan, otomobilin kapısını açık bırakmıştım.

Bir saniye sonra kapıyı açık bıraktığıma pişman oldum; yine küçük bir oğlan içeri girmiş, kontrol düğmelerini karıştırıyordu. Çocuğu belinden kavradım ve otomobile oldukça yaklaşmış bir adama fırlattım. Hemen arabaya atladım, ilk geniş bulvarda havalanma düğmesine bastım, son süratle Vaşington istikametinde uçmağa başladım. Arka sol jet motöründen acaip sesler gelmeğe ve ibre «tehlike» işaretine yaklaşmağa başladı. Saatte dört yüz kilometreden fazla gidemiyordum. Fakat hiç olmazsa Kansas Siti'den çıkabilmiştim.

Otomobili otomatiğe bağlayıp, arkada hâlâ baygın yatan misafirime döndüm. Hafif hafif nefes alıyordu. Ölü parazit pis pis kokamğa başlamıştı.

Saat on biri yirmi yedi geçiyordu ve daha dokuz yüz kilometreden fazla yolum vardı. Geç kalmıştım; herhalde Şef beni fena halde haşlayacaktı.

Telefonla görüşmeğe çalıştım, işlemedi. Herhalde boğuşurken bozulmuştu. Aklıma bulunduğum kısmın trafik kontrol kulesi geldi, orayı aradım. Tam techizatlı olan bu kulelerdeki polisler trafik kanununa aykırı hareket edenlere roketle mecburi iniş yaptırabilirlerdi.

Otomobilin televozyonunda biri belirdi:

— Kimsin, ne istiyorsun?

— Kim olduğumu bırak... Çok mühim... Hemen Vaşington'da Cumhurbaşkanına bağlayın!

— Hemen inmeniz lâzım. Son üç saattir hava yolları kapalı.

— Fakat işim çok mühim: ben bir sivil ajanım. Ben...

— Hemen inmediğiniz takdirde roket atmağa mecbur kalacağım.

— Dostum, beni dinle. Ben...

Dostum cümlemi ağzıma tıkayıp televizyonu kapadı; akabinde, yarım kilometre ilerimizde bir roket patladı. Herifin şakası yoktu. Hemen yere indi.

Beni derhal yakalayıp merkeze götürdüler. Bir sürü sorgu sual ve muayeneden sonra sözlerimi isbat edince hususî surette Vaşington'a gönderdiler. Saat sabahın biriydi ve herhalde hücum başlamıştı.

Şef, hikâyemi söylenerek dinledikten sonra, gidip yatmamı ve sabah kendisini görmemi söyledi.

XIX

Gece saat on ikide hücum başlamış, hava kuvvetlerinin en iyi elemanları işgal altındaki şehirlere inmiş ve ilk mumuvaffakiyet haberleri gelmiş, fakat bir müddet sonra gönderilen kuvvetlerden ses seda çıkmaz olmuştu. İki yüz bine yakın insan, sanki yer yarılmış ta içine girmişti. Amerika harp tarihinde böyle kısa bir zamanda bukadar büyük zayiat görülmüş şey değildi.

Sabaha doğru Martinez ve Rekston, nihayet gelen muvaffakiyet haberlerinin yalan olduğunu ve haberleri gönderen adamların da parazitler tarafından köle olarak kullanıldıklarını anlayabilmişlerdi. Şef saat birde benim raporu alınca daha fazla adam gönderilmesine mâni olmak istemiş, fakat muvaffakiyet sarhoşluğu ile başları dönenlere lâf anlatamamıştı.

Gün ağarırken Reston ve Martinez ne yapacaklarını şaşırmış, deli gibi dolaşıyorlardı.

Şefin odasına girdiğimde hemen gidip Dr. Horas'ı görmemi, çok enteresan şeyler öğreneceğimi söyledi.

Dr. Horas'ın verdiği malûmata göre, ellerinde bulunan

on iki parazitin iki tanesini Abel ve Mabel adında iki maymunun sırtına yerleştirmiş ve kafeslerine kapatmışlardı. Bunların yanındaki kafeste üç tane hasta maymun vardı ve iki kafes arasındaki yegâne irtibat hususî bir mekanizma ile açılan bir ufak kapıdan ibaretti. Ertesi gün beş maymunu da aynı kafeste bulmuşlardı ve her birinin sırtında bir parazit vardı. Bu hakikat ben Kansas Sti'ye hareket etmeden iki saat evvel ortaya çıkmıştı. Eğer bunu bilseydik, benim seyahate hiç lüzum kalmıyacak ve dün akşamki neticesiz ve fecî zayiatla sonuçlanan hücumdan vazgeçilecekti.

Demek bu namussuzlar gayet kısa bir zamanda üreyebiliyorlardı!

Farzedelim, bir hava gemisiyle bin adet parazit geldi ve yirmi dört saatte çiftleşebiliyorlar... O halde üç haftada adetleri milyonları bulacaktı!

Dr. Horas Merin ve Venüs hakkında kitaplar yazmış, bilgisi oldukça kuvvetli bir âlim olan Dr. Vargas'ı çağırdı; mevzu üzerinde münakaşaya başladılar. Herifler sanki kuş dili ile konuşuyorlardı. Kullandıkları kelimeleri hiç anlamıyordum. «Antroposentri olabilir...» «Fakat bunlar tek organlı olduklarına nazaran solosentri vaziyet meydana gelmez mi?» Falan filân...

Nihayet bir tecrübe yapmağa karar verdiler. Satan adındaki azılı bir maymunu beş maymunun yanına kapattılar. Hayvan bir köşeye çekilip tepinmeğe başladı. Sanki başına gelecekleri anlamıştı... Bu sırada diğer maymunlar bir araya toplandılar.

Hepimiz heyecanla kafesi seyrediyorduk ki Dr. Vargasın sesi ortalığı çınlattı:

— Doktor, şuraya bak!

— Nereye?

— Mabel... Şu dişi maymun!

Mabel adındaki maymun sırtı bize dönüktü. Sırtındaki parazitin tam ortasında bir çizgi belirmişti. Az sonra yavaş yavaş ikiye ayrıldı. Biri yine Mabel'in sırtında yer aldı, diğeri aşağı doğru kaymağa başladı. Yere vardıktan sonra

Satan'a doğru ilerledi. Zavallı maymun bağırıyor, haykırıyor, kafesin demir parmaklıklarına saldırıyordu. Diğer maymunlar Satan'ı kollarından yakaladılar. Az sonra yeni parazit, Satan'ın sırtındaki yerini almıştı. Satan'ın haykırmaları, çırpınmaları bir anda kesildi.

Doktorlar sanki hiçbir şey olmamış gibi yeni buluşları üzerinde fikirler yürütmeğe, zaten anlamadığımız tıp lisanını daha fazla anlaşılmaz bir şekle sokmağa uğraşıyorlarken, kapıyı açıp dışarıya fırladım. Bu heriflerin başlarında dolaşan tehlikeden haberleri yoktu galiba!

XX

Hemen Şefe vaziyeti anlattım:

— Bu doktorlar kaçık mı nedir? Hiçbir şey yokmuş gibi oturup münakaşa ediyorlar.

— Yanılıyorsun oğlum. Belki de bu belâları yok etmenin çaresini bizden evvel onlar bulacaklardır. Filin başına gelenleri anlattılar mı sana?

— Hangi fil? Münakaşa etmekten bana birşey söylemeğe vakit bulamadılar ki!

— Sırtında parazit bulunan bir maymun kafesinden kaçmıştı. Ölüsünü ezilmiş vaziyette fillerin yerinde buldular; fakat fillerden biri de ortadan yok olmuş.

— Yani sırtında parazitle bir fil ortalarda dolaşıyor, öyle mi?

— Hayır... Fil Nevyork'ta kenar mahallelerin birinde çocuklarla oynarken bulmuşlar. Sırtında parazit filân da yokmuş.

— Öyleyse parazite ne oldu?

— Orasını Allah bilir.

— Şef, aklıma birşey geliyor; belki de halkın çırıl çıplak dolaşması icap edecek.

— Ne demek istiyorsun?

— Bir parazitin, insanın yalnız sırtında yerleşip o insanı ancak oradan idare edebileceğini katî olarak bilmiyoruz ki. Parazit Satan'ın ayağına dokunur dokunmaz zavallı may-

mun anide susuverdi ve kıpırdamaz oldu. Meselâ, belki de şu senin biçimsiz donunun içinde saklanabilirler.

— Çıkartayım mı?

— Yok canım, elimle de yoklasam anlarım, deyip neticesine bir tokat aşkettim.

— Fakat her önümüze gelen kadını böyle yoklamağa kalkarsak gözümüzün yaşına bakmadan bizi içeri tıkarlar.

— O halde herkesin çırılçıplak dolaşması şart!

— Doktor Horas'a söyleyelim, birkaç tecrübe yapsın, senin söylediklerinin doğru olup olmadığını araştırsın.

XXI

Cumhurbaşkanının, yardım istemek için diğer devletlere yaptığı müracaat neticesiz kalıyordu. Onlar böyle birşeyin hakikat olabileceğine bir türlü inanmıyorlardı. Bazı memleketler âdetleri icabı, zaten emniyetteydeydiler. Meselâ Finlandiya'da herkes çırılçıp soyunup uhumi hamamlarda her akşam buhar banyosu yapar. Fransa ise geçen asrın sonuna doğru âdeta bir çıplaklar kolonisine dönmüştü. Hele hafta sonları plâjlar, mesire yerleri görülmeğe değrdi. Japonya hakeza. Bu gibi yerlerde parazitlerin barınabilmesi aşağı yukarı imkânsızdı.

Sırtında parazit bulunan üç maymun delil diye Londraya gönderilmişti. Fakat İngilizler yine de soyunmağa utandılar. Kralın teşebbüsü bile, Başvekil ve Başpiskoposun menfi fikirleri neticesi, akim kaldı.

Bir gün bizim kısım barında Mari'ye rastlayınca:

— Mari! diye bağırdım ve heyecanımdan yüzükoyun yere kapaklandım.

— Nasılsın sevgilim? diye fısıldadı.

— Ne zamandanberi Cumhurbaşkanının dadılığını bıraktın? Nerelerdesin? Ne yapıyorsun? Dur, sana bir içki ısmarlıyayım... Ha, önünde varmış... Bari kendime bir tane ısmarlıyayım.

Tam yanımdaki makinenin ağızlarına eğilip istediğim

içkiyi ısmarlayacaktım ki masanın ortasındaki ufak kapak açılıp bir viski-soda meydana çıkıverdi.

— Bu nereden geldi?

— Sen kapıdan girince ben ısmarlamıştım.

— Mari, sana ne şeker bir kız olduğunu söylemiş miydim?

— Yoo...

— O halde şimdi söyliyeyim... Çok şeker bir kızsın.

— İltifatınıza teşekkürler.

— Nekadar müddetle serbestsin? İzin alamaz mısın?

— Sam, şu anda zaten iznimi kullanıyorum.

— Sahi mi? Kaç gün?

— Günü yok... Geri çağırılıncaya kadar.

— İznin ne zaman başladı?

— Dün.

Hemen ayağa fırladım:

— Bir yere kıpırdama, şimdi geri geleceğim.

Hemen Şefe vekâlet eden Oldfild'i buldum:

— Bay Oldfild, fena halde rahatsızım; yapacağım konuşmaları lûtfen tehir ediniz... Bir müddet izin istiyorum, dedim.

— Sen kafadan kontak mısın?

— Evet, kafadan kontağım... Acaip sesler işitiyorum... Sanki biri habire beni takip ediyor.

— Fakat az evvel birşeyin yoktu!

— Bak buraya, izin veriyor musun, vermiyor musun?

— Peki... Fakat geri çağırıldığın anda hemen gelmen şart.

Bara girerken Mari merakla bana baktı:

— Haydi, gidiyoruz, deyip kolundan yakaladım.

Hiç ses çıkarmadan çantasını aldı ve beni takip etti. Nereye gideceğimizi bile sormamıştı. Dışarı çıkınca sordum:

— Söyle bakalım, nerede evlenmek istiyorsun?

— Sam, bunun münakaşasını evvelce yapmıştık.

— Biliyorum... Söyle nerede evleneceğiz?

— Sam, sevgilim, ben bu fikre muhalifim.

— Niçin?

— Sebebini izah etmiştim.

Yabancı birinin sesi işitildi:

— Az daha gayret, kız yumuşamağa başladı.

Yumruğum isabet kaydedince hırsla bağırdım:

— Sizin işiniz yok mu? Çekin arabanızı!

Mari'yi kolundan tutup bir taksiye atladım.

— Peki, sebeplerini tekrar izah et.

— Sam, evlenmemize lüzum yok, ben her zaman seninim. Niçin evlenmek istiyorsun?

— Niçin mi? Çünkü seni seviyorum.

Bir müddet sessiz durduktan sonra zor işitebileceğim bir sesle:

— Bunu evvelce hiç söylememiştin, Sam, dedi.

— Bilmem, belki de aklıma gelmedi; belki de «sevmek» kelimesinin mânasını bilmiyorum.

— Belki o kelimenin mânasını ben de bilmiyorum, fakat senden işitmeği ne zamandır istiyordum. Lûtfen tekrar söyle, Sam.

— Mari, seni seviyorum. Seni çılgınca, bütün kalbimle seviyorum.

— Oh Sam, deyip yanıma iyice sokuldu. Hafifçe titriyordu.

— Ya sen? Sen de beni seviyor musun?

— Ben mi? Ben seni, suratıma o tokatı aşkettiğin gündenberi delice seviyorum.

Vestport durağında inip en yakındaki evlenme dairesine gitmemiz ve evlenme müsaadesi çıkartıp kanunen karı koca olarak kabul edilmemiz yarım saat içinde olup bitmişti. Hemen en yakındaki garaja gidip yalnız kara ve havada gidebilen bir otomobil kiraladım. Otomobile atlayıp ilk fırsatta havalandık. Otomatik kontrolu bağladıktan sonra arkaya geçtim, Mari ile birbirimize sarılıverdik.

Otomatik kontrolun düdük sesiyle kendimize geldik.

Hemen direksiyona geçip yere inmeğe başladım. Mari uyku dolu bir sesle sordu:

— Nereye geldik?

— Dağlardaki hususî evime.

— Burada evin olduğunu bana söylememiştin hiç... Ben de benim apartımana gidiyoruz zannetmiştim.

— Ne? O kurt kapanlarına yakalanmağa hiç niyetim yok! Hem bu ev artık benim değil, bizim.

Boynuma sarılıp beni tekrar öptü. Az kalsın bir ağaca bindiriyordum...

— Sevgilim, bu ev değil, bir cennet! Haydi acele edelim, hemen içini görmek istiyorum.

— İçini belki de çok basit bulacaksın.

Büyük bir oturma odası, oldukça büyük bir şömine, yerlerde Buhara halıları, dört beş koltuk; hava değiştirme tertibatı, kalorifer, alârm sistemleri, işte benim evim. Mutfağı ararsan da bulamazsın, zira dolaplar vesaire hep duvarlar içinde gömme olup elektrikli bir mekanizma işletilince meydana çıkar.

Kapıyı açar açmaz Mari içeri girdi. Arkasından seslendim:

— Yalnız tek banyosu var. Kusura bakmazsın herhalde.

— Zararı yok, bilâkis memnun oldum. Demek ki buraya kadın falan getirmiyordun.

— Ne kadını?

— Anlamamazlıktan gelme. Burayı bir aşk yuvası gibi kullanmağa niyetin olsaydı bir de kadın banyosu yaptırırdın.

Mari böyle dedikten sonra yıkanmak için banyoya doğru alayla kırıta kırıta yürüdü.

O kadar mesuttum ki! İkimiz de birbirimize alışmıştık. Ne kitap okuyor, ne de televizyon seyrediyorduk. Dünya ile alâkamızı kesmiştik. Yalnız eve geldiğimizin ikinci günü yakınımızdaki köye kadar bir yürüyüşe çıkmıştık. Dönüşte Con'a rastladık. Con köyün mezarcısıdır. El salladım ve:

— Pinki'yi yollasana, diye bağırdım.

Mari sordu:

— Pinki de kim sevgilim?

— Gelsin de görürsün.

Az sonra Pinki eve geldi. Uzun zamandır meydanlarda görünmememden şikâyet ediyormuş gibi miyavladıktan sonra ayaklarıma süründü. Ondan sonra « Mari'yi uzun boylu süzdü. Mari yere eğilerek birşeyler mırıldanınca bizim Pinki hemen kucağına zıpladı.

— Bak buna memnun oldum; bir an için Pinki'nin seni sevmeyip, burada kalmana müsaade etmiyeceğini zannetmiştim.

— Boş yere üzülmüşsün. Ben kendim de üçte iki kediyimdir.

— Diğer üçte biri ne?

— Zamanla öğrenirsin.

O andan itibaren Mari ve Pinki birbirlerinden ayrılmaz oldular.

Mari mazisinden hiç bahsetmiyordu. Ben kendi mazimden bahsedince dinliyordu, okadar. Bir kere mazisi hakkında sual sorayım dedim:

— Gidip güneşin batışını seyredelim, diyerek mevzuu değiştirdi.

— Güneşin batışını mı? Daha kahvaltıyı yeni bitirdik.

Birden aklım başıma geldi:

— Mari, biz kaç gündür buradayız?

— Neye soruyorsun, farkeder mi?

— Tabiî farkeder... Eminim bir haftayı geçti. Herhalde bugünlerde bizi geri çağırırlar.

— Çağırılıncaya kadar bunu düşünmesek daha iyi değil mi?

Haftanın hangi günü olduğunu öğrenmek istiyordum. Televizyonu açarak öğrenebilirdim. Fakat parazitler hakkında can sıkacak haberlerle karşılaşırım diye çekiniyordum.

Akşam yemekte birdenbire Mari'ye sordum:

— Senin asıl ismin Mari mi?

— Tabii değil mi ya? Beni ilk tanıdığın gündenberi Mari diye çağır mıyor musun?

— Fakat evvelce adın neydi?

— Bir zamanlar beni «Alukre» diye çağırırlardı.

— Alukre, Alukre... Çok tuhaf, fakat güzel bir isim. Benim sevgilim Alukrem!

— Fakat şimdi adım Mari.

Bilmediğim bir meseleden dolayı Mari'nin kırıldığını hissetmiştim. Fakat bunun sebebini hiçbir zaman öğrenemiyeceğimi de anlıyordum. Fazla kurcalamak istemedim. Alt tarafı bir işimdi bu. Ona Mari demeğe devam ettim. Fakat diğer adı bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Alukre...

Birden hatırladım. Vaktiyle bir koloni vardı. Bu kolonidekilere «Vitmanit» derlerdi. Bunlar Kanada'da türemiş, oradan Amerika'ya inmiş, fakat Amerika'da da barınamamışlardı. Cinsî arzularını tatmin bakımından tuhaf âdetleri vardı. Kolonideki erkekler her gece yatak arkadaşlarını değiştirirlerdi. Yani bir kadın her erkeğin karısı ve bir erkek her kadının kocası olabiliyordu. Çok karışık birşeydi sizin anlayacağınız. Amerika'da da tutunamayınca Venüs'e göç etmişlerdi. Herhalde şu anda hepsi ölmüş bulunuyorlardı.

Eğer Mari «Vitmanit» lerdense bu beni alâkadar etmez. Karımın sülâlesi böyle bir hayat sürdü diye kalkıp kafa tutacak değilim ya...

XXII

Karnım acıkmıştı. Mari'ye söyledim.

— Şimdi dedi, Pinki'yi çağırayım da hemen hazırlarım.

Pinki'nin meydanda olmadığının farkında bile değildim. Onun acaip huyları vardır. Bazan günlerce kaybolur, sonra bir gün anîde çıkar gelir.

— Meraklanma, bazan bütün gün ortalarda gözükmez.

— Birşeye kızdırmış olmalıyım.

— Belki de Con'lara gitmiştir. Az sonra gelir.

— Fakat ortalık karanlık. Belki etrafta tilkiler falan vardır. Ne olur sevgilim, çıkıp bir çağırayım. Hemen dönerim.

— Peki, fakat sırtına birşey giy. Dışarısı oldukça serin.

Yatak odasına girdi, köye indiğimiz gün ona hediye aldığım robu sırtına geçirdi ve dışarı çıktı. Şömineye biraz odun attıktan sonra mutfağa girdim. Mari'nin sesi işitiliyordu:

— Yumurcak seni! Beni meraktan öldürmek mi istiyordun?

— Şu yumurcağını al da gel içeri artık! diye seslendim.

Oturma odasına döndüğüm sırada Mari de içeri giriyordu, fakat Pinki yanında değildi. Tam soracaktım ki gözlerimiz karşılaştı. Gözleri dehşetli bir korkunun tesiri altındaymış gibi büyümüştü.

— Mari, deyip yanına yaklaşmağa başladım.

Birden geri dönüp kapıya doğru koştu. İşte o zaman sırtında, robun altındaki şişkinliği gördüm.

Nekadar orada durduğumu hatırlamıyorum; belki de ancak bir-iki saniye, fakat asırlar gibi geldi bana. Bir hamlede yanına koştum, kolundan yakaladım. Anîde sağ dizi kalkıp göğsüme müthiş bir darbe indirdi.

Ne yapacağımı şaşırmıştım. Evet, düşmanımın kolunu büker, belki de kırar, birşeyler yapardım; fakat bu benim karımdı. Sırtındaki parazit tabiî benim gibi düşünmüyordu ve onun emri altında Mari bana tam bir düşman kesilmişti. Mari'nin beni öldürmesine mâni olmak, paraziti öldürebilmek ve bunları Mari'nin canını acıtmadan yapabilmek, zannıma göre her babayiğidin harcı değildi.

Kolunu bırakıp çenesine bir yumruk indirdim. Farkına bile varmadı. Kollarımı beline doladım, yere yuvarlandık. Isırmasına mâni olmak için de başımla ağzına vurmak mecburiyetinde kaldım. Adelelerim gerilmiş, sıkıyordum. Belki bu suretle fazla canını acıtmadan bayıltabilirdim. Fakat

Mari kendi de bir ajan olduğu için bu gibi hallere karşı nasıl hareket edilmesi gerektiğini biliyordu.

Yegâne çare paraziti sıkıp öldürmekti, fakat bunun da Mari'yi ölüm derecesine getireceğinden emindim. Bır bayıltabilsem ondan sonra paraziti öldürmek okadar zor olmıyacaktı. Terden sırsıklamdım. Odanın harareti zaten yüksekti. Hararet! Tamam, hararet bu işi halledebilirdi. Daha fazla düşünmeme vakit kalmadı. Mari kulağımı ısırmıştı. Sağ kolumu kaldırıp paraziti yakaladım.

Hiçbir şey olmadı. Bu parazitin sırtı eşek derisi gibi sert birşeyle kaplıydı. Parmaklarımı altına sokmağa uğraştım; bana mısın demedi. Namussuz, sülük gibi yapışmıştı! Bu sırada Mari her tarafımı ısırıyordu. Onu kollarımın arasında tutarak bir kere yuvarlandıktan sonra dizlerimin üzerinde doğrulup ayağa kalktım ve şömineye yaklaşmağa uğraştım. Şöminenin önüne gelince Mari'nin saçlarını yukarı çekip sırtını ateşe yaklaştırmağa başladım. Parazitin hararete dayanamayıp kaçmağa uğraşacağını zannediyordum. Mari ânîde çırpınınca kollarımın arasından kayıp ateşin üzerine düştü; benim de kafam şöminenin üzerine çarptı. Mari haykırmağa başladı. Galiba son kuvvetini harcamıştı, zira odanın ortasına yığılıverdi. Saçları, o güzelim saçları, yanıyordu! Robu da alev almıştı. Ellerimle ateşi söndürmeğe uğraşırken parazitin Mari'nin sırtında olmadığını farkettim. Etrafa bakınca, şöminenin yanında olduğunu gördüm; Pinki bu acaip şeyin ne olduğunu anlamağa uğraşırmışçasına sağını solunu kokluyordu.

— Çekil oradan! Pinki çekil oradan! diye bağırdım.

Kedi oralı olmadı. Mari'nin üzerindeki alevleri tamamiyle söndürdükten sonra parazitin hakkından gelmek için geri döndüm; fakat parazit yerde değil, Pinki'nin sırtına yerleşmekle meşguldü. Bir hamlede fırlayıp kediyi arka ayaklarından yakaladım.

Kızgın bir kediyle oynamak tehlikelidir; fakat sırtında parazit bulunan bir kedinin hakkında gelmek aşağı yukarı imkânsızmış. Ellerimi tırmıklıyor, ısırıyor, fena halde ca-

nımı acıtıyordu. Şömineye koştum ve Pinki'nin acıklı miyavlamalarına aldırmadan sırtını ateşe tuttum. Kedinin tüyleri ve benim ellerim cızır cızır yanarken parazit nihayet ateşin içine düştü. Ondan sonra acıdan bayılmış olan kediyi bir kenara bırakıp Mari'ye döndüm.

Hâlâ baygındı. Yanına oturup ağlamağa başladım. Sol tarafında saç kalmamış, omuzları ve boynu yer yer yanmıştı. Bir müddet sonra nabzı daha kuvvetli atmağa ve nefes alması normalleşmeğe başladı. Yaralarını iyice sardıktan sonra bir de uyku iğnesi yapıp Mari'yi karyolaya yatırdım.

Pinki hâlâ bıraktığım yerdeydi. Kedi Mari'den fena yanmıştı. Bir an için öldüğünü sandım. Fakat dokununca hafifçe başını kaldırdı.

— Kusura bakma Pinki, dedim.

Cevap veriyormuşçasına acıklı acıklı miyavladı.

Ona da gereken tedaviyi yaptıktan sonra banyoya girip aynanın karşısına geçtim. Kulağımın kanaması durmuştu. Yüzümde pek hasar yoktu. Fakat ellerim tamamiyle yanmıştı. Sıcak suyun altında beş dakika kadar tuttuktan sonra kuru hava ile ellerimi kuruladım. Benim banyoda husussi bir makinem verdı; havayı kurutur, bir pedala basınca tazyikle dışarı verir. Doğrusu havludan daha iyidir. Ellerimi sarmak istedim, fakat kendi başıma bu işi yapamıyacağım için hemen vazgeçtim. Bir çift eldiven çıkartıp içine antiseptik toz koydum ve ellerime geçirdim. Tozun içine biriaz da uyuşturucu madde kattığım için acıyı epeyce dindirdi. Sonra telefonda köyün doktorunu bulup vaziyeti anlattım ve hemen gelmesini rica ettim:

— Gecenin bu saatinde mi? Alay etme azizim! dedi.

Şaka edecek vaziyette olmadığımı söyledim.

— Benden lüzumsuz birşey istiyorsun, dostum. Seninki öyle doktoru gece rahatsız edecek derecede mühim birşey değil. Yarın sabah gelir hem seni, hem karını tedavi ederim.

Sabahleyin cehenneme kadar yolu olduğunu söyleyip telefonu kapadım. Serseri herif!

Gece yarısından biraz sonra Pinkı öldü. Mari'nin görmemesi için bahçede bir çukur kazıp gömdüm. Geri geldiğimde Mari sâkin sâkin uyuyordu. Bir sandalye çekip oturdum. Kat'î bilmiyorum, fakat galiba arada bir ben de uyukladım.

XXIII

Sabaha doğru Mari kıpırdamağa ve inlemeğe başladı. Hemen üstüne eğildim:

— Merak etme canım, herşey geçti, ben buradayım.

Gözleri açıldı. Beni görünce ferahladı.

— Sam, sevgilim, öyle korkunç bir rüya gördüm ki... diye mırıldandı.

— Geçti artık şekerim.

— Niçin eldivenlerini takmışsın?

Birden kendi sargılarının farkına vardı:

— Demek rüya görmedim!

— Hayır sevgilim, rüya değildi. Fakat artık meraklanma, öldürdüm.

— Öldürdün mü? Öldürdüğüne emin misin?

— Evet, eminim.

— Oh Sam, buraya gel; bana sıkıca sarıl!

— Yaralarını acıtırım.

— Zararı yok!

Yaralarına dokunmamağa çalışarak sarıldım.

— Sam, olanları anlatsana. Son defa beni şömineye doğru sürüklediğini hatırlıyorum.

— Mari, affet, öyle yapmak mecburiyetindeydim... Başka türlü o parazitten kurtaramazdım.

— Biliyorum sevgilim, biliyorum... Sana hayatımı borçluyum. Oh sevgilim, kendimi okadar zorladım ki!

— Evet, geri dönüp kaçmak istedin. Fakat bu namussuz parazitler insanı bir yakaladı mı yapacak hiçbirşey kalmıyor.

— Evet, okadar uğraşmama rağmen yine de parazite

mağlûp oldum ya. Dışarı çıktığımda yanıma bir fener almalıymışım. Fakat burada böyle bir tehlike olacağını tahmin edemezdim ki...

Doğru söylüyordu. Parazitlerin buralarda olacağı insanın aklına bile gelmezdi. Mari devam etti:

— Çağırır çağırmaz Pinki yanıma geldi. Kediyi tutuncaya kadar parazitin farkına varmadım; ondan sonra da iş işten geçmişti. Sam, Pinki nerede?

Kedinin başına gelenleri söylemek mecburiyetinde kaldım. Hiç sesini çıkarmadan dinledi. O andan itibaren de bir daha kedinin adını anmadı. Mevzuu değiştirmek için:

— Dur sana bir kahvaltı hazırlıyayım, dedim.

— Sam, gitme! Sakın yanımdan ayrılma! İcap ederse ben kalkar, kahvaltıyı hazırlarım. Yanıma gel de eldivenlerini çıkart, Sam. Ellerine bakmak istiyorum.

Ellerimin halini gördükten sonra devam etti:

— Tam tahmin ettiğim gibi... Sen benden fecî yanmışsın.

Kahvaltıyı o hazırladı ve benden çok yedi.

— Sevgilim, dedi, doğrusunu istersen olanlardan memnunum. Şimdi ikimiz de bu parazit belâsının ne berbat birşey olduğunu biliyoruz. Haydi artık gidelim.

On dakikada hazırlanıverdik. Otomobil bıraktığımız gibi duruyordu. Ellerim yandığı için direksiyona Mari geçti. Havalanır havalanmaz Mari:

— Doğru bizim kısım muayenehanesine gidelim, dedi. Orada şimdiye kadar geçenlerden de haberdar oluruz.

Otomobilin televizyonunu karıştırdık, fakat zaten epeyce eski olan arabanın cihazı doğru dürüst çalışmıyordu.

Dün geceki vakadanberi aklımı kurcalayan birşeyi nihayet Mari'ye açtım:

— Bir parazit durup dururken insan yerine bir kediyi köle olarak kullanmaz, değil mi?

— Zannetmem.

— Fakat böyle yapmasına sebep neydi? Bu namussuzlar sebepsiz hiçbirşey yapmazlar

— Sevgilim, bilirsin ki benim aklım kıttır; okadar derini düşünemem.

— Numarayı bırak ta şu sualime cevap bulmağa çalış. «Bu parazit nereden geldi?» Herhalde bir insanın sırtındaydı, o sayede de Pinki'yi yakaladı; fakat Pinki Con ve bizden başka kimsenin yanına dahi yaklaşmaz.

— Con'un olacağını hiç zannetmiyorum.

— Fakat, düşün, köyde Con'dan başka kimseyi görmedim. Talimata aykırı giyinen yalnız Con'du. Bir tek parazitin, tâ dağların tepesinde işi neydi acaba?

— Seni yakalamak.

— Beni mi?

— Seni tekrar yakalamak...

Belki de doğruydu. Belki de parazitler ellerinden kurtulanları bir kenara kaydedip tekrar yakalamağa uğraşıyorlardı. Şu halde parazitlerin elinden kurtardığımız on üç kadar mebus ta tehlikedeydiler. Bunu unutmayıp Şefi vaziyetten haberdar etmeliydim. Fakat belki de bilhassa beni ele geçirmeğe uğraşıyorlardı. Peki, ben ne gibi bir hususiyet arzediyordum acaba? Ben bir gizli ajandım ve Şefin en yakınlarındandım. Benim sırtımdaki parazit herşeyimi biliyordu tabii.

Fakat benim parazit ölmüştü ya...

Aklıma başka birşey geldi:

— Mari, senin apartımana son ziyaretimizdenberi hiç gittin mi?

— Hayır, niçin sordun?

— Sakın gideyim deme, zira parazitlerin kölesiyken sana orada tuzak kurmağı plânlıyordum.

— Kurdun mu?

— Hayır, fakat başka biri bunu yapmış olabilir. Belki de şu anda senin veya benim oraya dönmemizi bekleyenler vardır. Zira Doktor Horas Vargas'ın teorileri malûm.

— Bir dakika sevgilim, bu doktorların nazariyesine göre bütün parazitler tek bir parazitmiş, değil mi? Yani, dün gece benim sırtımdaki parazit, aslında senin sırtındaki pa-

razitin bir parçasıydı ve... Aman yarabbi, ne düşüneceğimi şaşırdım!

— Söylediklerin hernekadar biraz karışıksa da, bence hakikate yakın. Bu demek oluyor ki benim sırtımdaki parazitin bildiklerini, seni yakalayan parazit te biliyordu. Veyahut benim parazitle direkt konuşma yapmış olan başka bir parazitten bu malûmatı almıştır. Farzedelim elimizde, Co, Mo ve Harbert adında üç parazit var ve bunlardan... Büsbütün çarşafa dolaşıyoruz... Kısacası belki de binlerce, milyonlarca parazit bizim kim olduğumuzu, nerede bulunabileceğimizi, senin apartımanının ve benim dağdaki evin yerini, bizim hakkımızda herşeyi biliyorlardır.

— Fakat Sam, bu okadar acaip ki... Senin dağdaki evine geleceğimizi kimseye söylememiştin!

— Her neyse, ben raporuma tahminlerimizi de eklerim; bizim psikologlar tahlil etsinler, bakalım ne çıkartacaklar?

O sırada şahsi telefonum çalmağa başladı ve Şefin sesi duyuldu:

— Hemen yazıhaneme gel!

— Zaten geliyorduk. Yarım saate kadar oradayız.

— Daha çabuk gelmeğe gayret et. Mari ve sen ayrı ayrı gelin, beraber bulunmayın.

Demek Mari'nin yanımda olduğunu biliyordu. Mari'ye döndüm:

— İşittin mi?

— Evet, benim telefonum da açıktı.

— Herhalde mühim birşeyler oluyor.

Şehre gelip te yere inince, mühim vakaların cereyan ettiğini anlar gibi oldum. Evvelâ herkes şortla dolaşmağa mecbur edilmişti; şimdi ise bunları da çıkartmışlardı.

Otomobilden iner inmez, karşımızda silâhlarını çekmiş iki polis bulduk. Polis olduklarını ancak tabancalarından ve hareketlerinden tahmin edebilmiştik. Ayaklarında ayakkabı, bellerinde kayış ve önlerini kapatan Âdem Babanın incir yaprağından ufak bir bez parçası; bütün giyim eşyalarını bunlar teşkil ediyordu. Bir tanesi emretti:

— Yerinizden kıpırdamayın! Haydi bakalım, çıkartın çoraplarınızı. Çabuk! Daha bugün emrimize itaat etmek istemiyen iki kişi öbür dünyayı boyladı.

Mari sâkin bir sesle:

— Dediklerini yapsan iyi olacak galiba Sam, dedi.

Az sonra ellerimdeki eldivenler ve ayaklarımdaki ayakkabılardan sonra üzerimde hiçbirşey kalmamıştı. Etrafımda dönüp beni yukarıdan aşağı süzdükten sonra polislerden biri:

— Bu temiz, dedi. Şimdi sıra öbüründe.

Şortumu tekrar giyiyordum ki diğer polis:

— Hey, başına dert mi açmak istiyorsun? dedi. Giyme şortunu!

— Fakat başka polisler çevirirse beni içeri tıkmazlar mı?

— Kanunu bilmiyor musun? Çıplakken başına hiç dert gelmez. Fakat şortla dolaşırsan bizden evvel gönüllüler senin hakkından gelirler. Haydi bakalım, hanımefendi, sıra sizde!

Mari itiraz etmeden şortunu çıkartıyordu ki diğer polis:

— Ona lüzum yok, bayan, dedi, nasıl olsa altında ne bulunduğu çıkartmadan da görülüyor. Yalnız, şöyle bir dönün.

Heriflerin dedikleri de yalan değildi hani.

— O sırtındaki ve omuzlarındaki sargılar ne?

— Fena halde yandı, görmüyor musunuz? diye atıldım.

— Yok canım?

— İnanmıyorsanız saçlarına bakın! Durup dururken o güzelim saçları mahvetmeye sebep var mı?

— Ne olursa olsun, biz vazifemizi yapıyoruz. Bayan, kusura bakmayın, fakat sargıları çözmeniz lâzım.

— Sam, bana yardım ediver.

Hırstan ellerim titriyordu. Sargıların bir kısmını çözüp gazlı bezin ucunu kaldırdım. Polislerden biri yaklaştı, baktı ve hafif bir ıslık çaldı:

— Doğruymuş, sen ne dersin Karl?

— Diyecek birşey kalmadı. Ne oldu böyle bayan?

— Sam, anlatsana.

Başımızdan geçenleri anlattım.

— İyi kurtulmuşsunuz. Demek şimdi de kedi sırtında dolaşmağa başladılar. Evdeki kediyi de sepetlemek icap edecek. Bizim çocuklardan çekeceğim var. Peki, gidebilirsiniz.

Diğer polis atıldı:

— Fakat Karl, eğer bayan sırtındaki sargılarla sokakta dolaşırsa hayatı tehlikeye girer.

— Doğru... En iyisi sizi gideceğiniz yere bir polis arabasiyle götürelim.

Polis arabası az sonra geldi ve bizi gitmek istediğimiz bir otele kadar götürdü. Doğrusu çırılçıplak dolaşmaktan biraz utanmıştım, fakat millet aynı şekildeydi ve kimsenin birbirine baktığı bile yoktu. Mari oteldeki hususî bir asansörün gizli kapısından geçip gitti, ben de bana verilen talimat üzerine diğer bir giriş yerine varmak üzere dışarı çıktım. Kadınlardan bazıları çırılçıplaktı, bazıları da naylon şort giymişlerdi ki altında ne olduğu kolayca görünüyordu. Erkekler ise yalnız bir kayış ve önlerini kapatan ufak bir bez parçası ile dolaşıyordu. Arada bir etrafta kolunda bir band ve bandın üzerinde «gönüllü» yazılı, ellerinde alev tabancası bulunan adamları görünce doğrusu şortsuz dolaştığıma hiç müteessir olmuyordum.

Beni hemen Şefin yanına aldılar:

— Geç kaldın, nerelerdesin?

— Mari nerede?

— Hastahanede, tedavi görüyor. Ellerine bakayım.

— Teşekkürler, doktora gösteririm. Neler oluyor buralarda?

— Televizyonu açmak zahmetine katlansaydın neler olduğunu öğrenirdin.

XXIV

Doğrusu televizyonu açmadığıma memnun oldum, yoksa balayımız başlamadan bitecekmiş. Biz sevişirken parazitler neredeyse harbi kazanıyorlarmış. Parazitlerin insan vücudunun herhangi bir yerinde saklanıp yine o insanı kontrol edebileceği hususundaki tahminlerim doğru çıkmış. Dolayısıyla bütün ahalinin çırılçıplak dolaşması emredilmiş.

Parazitler yeni bir sistem kullanıyorlarmış. Herhangi bir şehirde sahte bir hava akını alârmı veriliyormuş; tabiatiyle şehirde cereyan kesiliyor ve her taraf karanlığa boğuluyormuş. İşte o zaman parazitler köleleriyle birlikte harekete geçip kısa bir zamanda şehri işgal ediyorlarınış.

Maamafih gönüllüler harekete geçelidenberi ortalıkta epeyce bir temizleme yapılmış. Halk, bir gurup organize etmiş, bu gurup kendine gönüllüler adını takmış; önlerine geleni çevirip muayene ediyor, sırtında parazit bulunanları ve karşı koyanları hemen öldürüyorlarmış.

Ellerime gereken tedavi yapılırken o güne kadar geçenler hakkında da malûmatı topladım. gönüllüler nerede köpek görseler, sırtında parazit olsun olmasın, hemen vuruyorlarmış (ne olur ne olmaz diye). Kedilere kimse dokunmuyormuş. Anlaşılan bizim Pinki parazitler tarafından kullanılan yegâne kedi olmuştu. Artık parazitlerin mevcudiyetine herkes inanmıştı. Onlar da gizli iş yapmayı bırakmış, açıktan açığa harekete geçmişlerdi.

Parazitlerin işgali altındaki şehirlerde hayat normal seyrini takip ediyormuş. Dr. Horas ve Vargas'ın teorilerine nazaran bu parazitler herhangi bir kültüre sahip değillermiş ve sırtına yerleştikleri kölelerin kültürünü aynen kabul ediyorlarmış. Haydi bunu kabul edelim, fakat işgal altındaki şehirlerde eğlence hayatı da normal seyrini takip ediyormuş. Bu parazitler de eğlence ihtiyacını hissediyorlar mıydı acaba?

Beni en çok kızdıran, halktan bazılarının parazitlerle işbirliği yapmış olmasıydı. Bana hususi surette gösterilen ve işgal altındaki şehirlerde çekilmiş olan filmlerin bazılarında

sırtında parazit bulunmayan insanlar da görülüyordu. Bunları bir elime geçirsem, alim Allah parazitlerden evvel onları öldürürdüm.

Her tarafta hezimete uğruyorduk; metodlarımız parazitlerin ilerlemesine bir dereceye kadar mâni olabiliyor, fakat bu belâları ortadan kaldıramıyordu. Şehirleri bombalasak kendi memleketimize zarar vermiş olacak ve belki de hiçbir netice alamıyacaktık. Elimizde insana zarar vermiyen fakat paraziti öldüren bir silâh olsa bir netice alabilirdik.

Memleketin işgal altındaki kısımlarını hidrojen bombasıyla bombalamamızı isteyen deliler de çıkıyordu; fakat bu bir insanın dil kanserini tedavi için o insanın kafasını kesmeğe benziyecekti. Bütün bu işlerin Vaşington tarafından uydurulmuş bir masal olduğunu zanneden mankafalar da mevcuttu. Fakat bunların adedi de gönüllüler sayesinde gün geçtikçe azalmaktaydı.

Bir sınıf daha mevcuttu ki diğerlerinden de beterdi. Bunlar parazitlerle bir anlaşmaya varılmasını isteyenlerdi. Hatta bunlardan bir komite işgal altındaki Missuri eyaletine bile gittiler, fakat bir daha geri dönmediler. Bu, koyunun kasapla anlaşma yapmağa uğraşmasına benziyordu.

Birleşmiş Milletlerin yegâne yaptığı şey Cenova'da toplantılar tertip etmek olmuştu. Bunun da bize bir faydası dokunmuyordu. Bu çok acaip, çok sessiz bir harpti.

Bu âna kadar bir kere atom bombası kullanılmıştı; o da San Fransisko civarında yere inmeğe uğraşan bir uçan daireye karşı olmuştu.

Amerika batıyordu; arkadaş arkadaşı öldürüyordu, parazitin adını ağzına almak ölümle neticeleniyor, gece kimse dışarı çıkamıyor, gündüz bile dolaşmak bir mesele oluyordu.

Halk çırılçıplak dolaşmağa alışmıştı artık. Bunda gönüllülerin tesiri de büyük olmuştu. Kansas'ta geçen bir vak'ayı bana naklettiklerinde gönüllülere hak verdim. Kansas'lı genç bir kızın sağ elinde taşıdığı çantasından bir an bile ayrılmadığını farkeden bir gönüllü, kızı takip etmişti. Kızın üstünde hiçbirşey yoktu; fakat para bile çıkartırken çantası-

nın sağ eliyle temasta devam ettiğini görünce, gönüllü bir anda kızın sağ kolunu alev tabancasıyla yakmıştı ve hakikaten çantanın içinden bir parazit çıkmıştı. Herhalde kıza yeni bir kol takmışlardır.

XXV

— Ellerin iyi mi? diye Şef sordu.

— Fena değil. Bir hafta için takma deri kullanacağım. Yarın plâstikle kulağımın kopan kısmına ek yapacaklar.

— Kulağının geçmesini bekliyecek vaktimiz yok. Makyaj kısmı takma bir kulak yapıversin.

— Acelemiz ne?

— Söyle bakalım, burada işgal altında olan bir yere girip vaziyeti gözden geçirmeyi mi, yoksa Rusya'ya gidip orada neler olduğunu öğrenmeği mi istersin?

— Bilmem, parazitler Rusya'yı da işgal etti mi?

— Benim de öğrenmek istediğim bu.

Birden Mari'nin sözlerini hatırladım; hakikaten bu kısımda çalışan ajanların evlenmeleri doğru değildi.

— Alaska tarikiyle gidebilirim. Yoksa paraşütle atlamamı mı düşünüyorsun?

— Rusya'ya gitmeni istediğimi ne biliyorsun? Belki bu malûmatı buradaki işgal altındaki şehirlerden birinde de toplayabilirsin.

— Ha?

— Tabii ya, eğer parazitler Rusya'yı işgal ettiyse Amerika'dakilerin de bundan haberi vardır.

— Peki. Mari için ne düşünüyorsun?

— Sen kendi işine bak.

— O benim karım artık.

— Evet, biliyorum.

— Ya? İnsan hiç olmazsa tebrik eder!

— Eğer ehemmiyeti varsa... 'İkinize de saadetler dilerim.'

Teşekkür ederim.

Benim bazan kafam yavaş çalışır. Bu âna kadar Mari'nin ve benim izinlerimizin aynı zamana tesadüf etmesinde Şefin rolü olabileceğini düşünmemiştim.

— Baba, bana baksana...

— Ha?

İkinci defa ona «baba» diyordum. Ne zaman öyle desem hemen yumuşuyor, ne söyliyeceğini şaşırıyordu.

— Mari ile evlenmemi başındanberi istiyordun, değil mi?

— Oğlum, ben senin bu gibi işlerine karışmam; bunu sen de biliyorsun. Her ikiniz de izni hak etmiştiniz. Bu bir tesadüften ibarettir.

— Vallahi bilmem. Senin bulunduğun yerlerde pek tesadüf olmaz ya... Neyse, neticeden memnunum. Gelelim bizim yeni vazifeye; hele biraz düşüneyim. Bu arada makyaj kısmı da bana bir lâstik kulak hazırlasın.

XXVI

Nihayet, işgal altında bulunması mümkün olan bir Rus şehrine gitmeme karar verildi.

Hazırlıklar ikmal edildi. İpnotizma ile bir saatte bana lâzım olacak lisanları en iyi terimleriyle öğrettiler. Bundan 70, 80 sene evvel bir insan ancak iki üç senede bir tek lisan öğrenebiliyormuş. Şimdi ise ipnotizma sayesinde koca bir lisanı on dakikada öğretiveriyorlar. Ceplerime para doldurdular. Yanıma bir de telsiz telefon verdiler ki görmeğe değer. Ultramikro dalgalar üzerinden çalışan ve bir dilim ekmek büyüklüğünde, yaman birşey.

Vazifem Rusya'ya iner inmez parazitlerin burayı işgal edip etmediklerini öğrenmek ve en yakındaki hava istasyonuna raporumu vermekten ibaretti.

Fakat bütün bu hazırlıklar boşa çıktı, zira tam bu sırada yeni bir uçan dairenin indiği haberi geldi.

Alfa Hava İstasyonu inişi kaydetmişti: «Çok büyük bir

meteor» diye rapor vermişlerdi. Bu yanlışlığa sebep te uçan dairenin dehşetli sürati olmuştu.

Elli, altmış sene evvelki radarlar çok basitmiş ve ancak atmosferik süratte hareket eden cisimleri kaydedebiliyormuş. Halbuki radar şimdi çok tekâmül etmiş olup saniyede yüz kilometre süratle giden meteorları bile kolaylıkla kaydedebilmektedir.

Bu uçan dairenin sürati çok yüksek olduğu için Alfa Hava İstasyonu müstahdemi büyük bir meteor zannetmişti.

Alfa istasyonu radarı uçan daireyi kaydettiğinde sürati saniyede seksen dört kilometre imiş. Sahil muhafaza kruvazörü S. S. Fulton Miami açıklarında iken radarında ânîde beliren bu cisim karşısında hayrette kalmıştı, zira hiçbir cisim saniyede seksen dört kilometre süratten birdenbire saniyede üç dört kilometre sürate düşemez. Kruvazörün radarı da ancak sürati saniyede altı kilometreye kadar olan cisimleri kaydedebiliyormuş.

S. S. Fulton'un kaptanı hemen rotayı uçan dairenin indiği istikamete çevirmiş.

Gemiden gelen ilk haber:

«UÇAN DAİRE... MİAMİ'DE SAHİLE İNDİ...»

Gemiden gelen ikinci haber:

«DAİREYE YAKLAŞTIK... YAKALAMAĞA UĞRAŞACAĞIZ...»

Şahsi telefonumun zili öyle bir çaldı ki neye uğradığımı şaşırdım. Allahtan ağzımdan çıkan küfürleri kimse işitmedi. Şefin sesi işitildi:

— Hemen gel! Acele et!

Son süratle Mari, Şef ve ben cenuba doğru yol alırken seyahatimizin sebebini öğrenebildim.

— Fakat biz ne yapabiliriz ki? Tam techizatlı bir hava kuvveti lâzım.

— Hava kuvveti orada olacak. Sonra pek enteresan bir seyahat bu. Çok acaip şeyler öğreneceğimizden eminim.

XXVII

Az kaldı bize kendi adamlarımız ateş ediyorlardı. Bizim uçağı tanımamışlardı. Aşağıda bir de filo vardı. Filodaki kumanda gemisi ile süratimiz bir olunca hemen iniş yaptık. Manevra bana çok zor göründü amma herifler ekmek, peynir yemekten basitmiş gibi hallediverdiler. Hava Kuvvetleri Komutanı Rekston da gemide idi. Her tarafta bombalar patlıyordu. Az sonra daire ile aramızdaki mesafe elli metreye inmişti. Muazzam büyüklükte bir diske benziyordu. Sahilde büyük bir köşkün önüne inmiş, köşkü yerle bir etmişti. Hafifçe bize doğru yatmış vaziyette duruyordu.

Dairenin üstünde altı metre çapında bir hava deliği kapağı görülüyordu. Kapak açıktı ve kapanması da imkânsızdı, zira kenarına kaplumbağa tipi bir tank sıkışmış kalmıştı. Şimdi dairenin niçin tekrar havalanamadığı anlaşılmıştı: hava deliğini kapatamamışlardı.

Bu tank S. S. Fulton kruvazörü sahil kuvvetine aitti.

Dairenin yanına kimseyi sokmuyorlardı; fakat hüviyetlerimizi çıkartınca hemen Vaşington'a telefon ettiler. Cevabı beklerken etrafımızda cereyan eden muharebeyi seyrediyordum. Bu sırada Mari yanında genç bir subayla otomobil yoluna doğru gitmişti.

— Buraya gel, diye bağırdım.

— Bir iki resim çekmek istiyorum.

Genç subay atıldı:

— Merak etmeyin, burada emniyettedir.

— Beni dinle âsi zevcem, şu anda geri gelmezsen bütün kemiklerini kırarım.

Mari hiç sesini çıkarmadan hemen geri döndü.

Bu sırada Şef te ortadan kaybolmuştu. Az ileride yüksek rütbeli bir subayla konuştuğunu görünce hemen yanına koştum:

— Şef, buradan uzaklaşsak iyi olur. Az sonra bu herifler tepemizden aşağı atom bombası atmağa başlıyacaklar.

Yüksek rütbeli subay teskin edici bir sesle:

— Boş yere meraklanmayın, dedi, buraya taş bile atmazlar:

Tam parazitlerin düşündüklerini bu subayın nasıl tahmin edebileceğini soracaktım ki Şef sözümü kesti:

— Doğru söylüyor oğlum. Nasıl biz kendi şehirlerimizi bombalayamıyorsak onlar da kendi uçan dairelerini bombalıyamıyorlar. Sen git te Mari'ye göz kulak ol.

İnanmadım ama yine de çenemi kapadım. Bir tek dairenin parazitler için bukadar ehemmiyeti olamazdı. Elimize geçmesin diye hemen bombalamak isteyebilirlerdi.

Bu sırada genç bir subay Şefe yaklaştı ve bir selâm verdikten sonra:

— Vaşington'dan haber geldi, her emrinizi yerine getirmeğe hazırız efendim, dedi.

— Teşekkür ederim. Biz yalnız şu uçan daireyi gezmek istiyoruz.

— Başüstüne efendim. Lütfen beni takip edin.

Daireye yaklaşırken ağaçlık bir yerden geçmek icap ediyordu. Genç subay önden giden Şefe ihtar etti:

— Dikkat edin efendim.

— Parazit mi var? diye sordum.

— Hayır, çıngıraklı yılan.

Çıngıraklı yılanı her an için parazite tercih ederdim. Tam o sırada bir çığlık duydum ve arkasından koca bir kaplanın bize hücum ettiğini gördüm.

Galiba ilk ateş eden Mari oldu. Hepimizin tabancasının ağzından duman çıkıyordu. Zavallı kaplan saniyede delik deşik olmuştu. Fakat sırtındaki parazit hâlâ sapasağlamdı. Bu sefer ben alev tabancamın tetiğini çektim. Parazit te kül oldu. Genç subay:

— Hayret, dedi, biz bütün yükü temizlediğimizi zannediyorduk.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Dışarı gönderdikleri ilk yüklü tank, Nuh'un Gemisi gibi birşeydi. Çeşitli hayvanlarla doluydu ve her birinin sırtında bir parazit vardı

Az sonra daireye varmıştık. İlk bakışta insanoğlu tarafından yapılmadığı anlaşılıyordu. Nasıl diye sorarsanız cevap veremiyeceğim. Yüzü ayna gibi parlıyordu ve tek bir çizik bile yoktu. Her tarafı yekpare, tek parçadan müteşekkildi. Tam bir yumurtanın yüzü gibi...

Neden mamuldü acaba? Maden mi? Tabii, madenden başka birşey olamazdı. Fakat acaba öyle miydi?

Hava deliğine geldik. Ufak kaplumbağa tipi tankın paletleri mukavva gibi ezilmişti. Bu kaplumbağa tanklar suda iki yüz metre derinliğe inebilir ve oradaki tazyike karşı koyabilecek kuvvettedir... Halbuki dairenin hava kapağında hiçbir hasar, hiçbir çizik yoktu.

Şef bana dönerek:

— Mari ile burada bekle, dedi.

— İçeri tek başına mı gireceksin?

— Evet, vaktimiz çok az.

Genç subay atıldı:

— Ben de sizinle beraber gelmek mecburiyetındeyim efendim. Öyle emir verdiler.

— Hay hay, gel o halde.

Az sonra ikisi de gözden kaybolmuştu.

— Sam, bu hiç hoşuma gitmiyor. Korkuyorum.

— Merak etme, ben yanındayım.

— Burada beklememiz şart mı? Şef hiçbirşey demedi.

— İstersen seni geri götüreyim.

— Yok... Beklesek daha doğru olacak galiba. Yanıma gel, Sam.

Korkudan titriyordu.

Asırlar gibi gelen on dakikalık bir zaman sonra Şef belirdi:

— Haydi gelin, tehlikeli birşey yok... Galiba yok.

İtiraz etmeme vakit kalmadan Mari hava deliğine varmıştı. Şef yardım ederken:

— Kafana dikkat et, dedi, içerisi pek alçak.

Dairenin içi korkutucu değildi, fakat acaipti. İnsanların yarattığı matematik, fizik kaidelerine hiç uymıyan bir şekil-

de imal ve monte edilmişti. Ufak bir odadan bir buçuk metre çapında boru gibi bir şeyin içine girdik. Bu boru gibi şeyin her tarafı kırmızı bir ışıkla aydınlanmıştı. Tuhaf ve bunaltıcı bir de kokusu vardı.

Boru insan vücudundaki damarlar gibi kollara ayrılıyordu ve ikide bir ölü parazitlere rastlıyorduk. Tam borunun kollara ayrıldığı yerde küçük «insan» ı gördüm. İlk anda ölü olduğunun farkına varmamıştım. Sırtüstü yatmıştı ve başının altında ölü bir parazit vardı. Uyuyan bir çocuğu andırıyordu. Farklı taraflarını daha bilmiyorduk. Meselâ ağzının yalnız nefes almağa yaradığını ilk bakışta nasıl anlayabilirdim?

İlk bakışta, Satürn seyyaresinin peyklerinde yaşayan, «Elfin» dediğimiz insana benziyen mahlûkları andırıyordu.

Bu ufak insan gibi şeyi görünce hemen tabancama sarılmıştım. Şef:

— Heyecanlanma, dedi, ölüdür. Tank hava kapaklarını bozunca içeri giren oksijenden hepsi ölmüş.

Hâlâ tabancam elimdeydi:

— Şu paraziti yakmak istiyorum, dedim, hâlâ canlı olabilir.

Şef omuz silkerek cevap verdi:

— Nasıl istersen. Sana zararı dokunmaz ki. Bu başka cins bir parazit; oksijende yaşayamıyor.

Mari bana yaklaşmış, derin derin nefes alıyordu. Şef:

— Geliyor musun Mari, diye sordu.

— Geri gidelim, çıkalım buradan!

— Doğru söylüyor, dedim. Bu bizim işimiz değil. Buraya ilim adamlarını getirmek lâzım.

Şef bana hiç aldırmadan devam etti:

— Mari, bunu yapmamız lâzım, sen de biliyorsun. Bunu senden başkası da halledemez.

— Niçin ondan başkası halledemiyormuş? diye atıldım.

Sanki mevcudiyetimden Şefin haberi bile yoktu. Aldırmayıp yürüdü.

Mari başka birşey söylemeden Şefi takip etti; tabiî ben de arkasından...

En sonunda kontrol odasına benzeyen büyük bir yere geldik. Bu odada da bir sürü ölü küçük adam vardı. Ortalık pırıl pırıl yanıyordu; fakat ışığın nereden geldiğini anlamak imkânsızdı.

Şef bu odada durmadan az ilerdeki daha büyükçe bir tübün içine girdi. Biraz sonra tübün yuvarlaklığı kaybolmuş, ayakta yürüyebilecek yükseklikte bir dehliz olmuştu. İki tarafımızda akvaryumlar vardı ve içlerinden gelen sarımtırak bir ışıkla aydınlanmışlardı. Tankların içi acaip bir mayi ile dolu idi ve bu mayinin içinde binlerce parazit yavaş yavaş yüzüyorlardı.

Tabancam hâlâ elimdeydi. Şef hafifçe elini tabancamın üzerine koydu:

— Sakın ateş edeyim deme, delilik olur! Başımıza dert açarsın.

— Hemen buradan çıkıp bu pis şeyi bombalasak iyi olacak.

— Olmaz. Beni takip edin, daha görmediklerimiz var.

Az sonra yine ufak, oda gibi bir yere varmıştık. Burada da duvarlarda akvaryumlar ve akvaryumların içinde yüzen şeyler vardı.

Birden aptallaştım. Gördüklerime inanamıyordum. Gözlerimi uğuşturup tekrar baktım.

Akvaryumun içinde yüzü koyun yüzen mahlûk, kırk elli yaşlarında bir insandı. Kolları göğsünde kavuşmuş, dizlerini yukarı çekmiş, uyuyor gibi bir hali vardı. Daha başka insanlar da gördüm: erkek, kadın, çocuk. Fakat nazarı dikkatimi en fazla bu adam çekmişti. Ölü olduğuna emindim, zira sağ olması imkânsızdı; fakat az sonra dudaklarının kımıldadığını görünce ne düşüneceğimi şaşırdım.

Mari sarhoşlar gibi bir duvardan diğerine gidiyordu. Şef yumuşak bir sesle:

— Ne haber Mari? dedi.

— Onları bulamıyorum.

— Tam yerine bakmıyorsun ki... Nerede olduklarını hatırlamağa çalış.

— Hatırlıyamıyorum!

— Hatırlaman lâzım. Onlara ancak sen yardım edebilirsin.

Mari'nin kapanan gözlerinden yaşlar akmağa başlamıştı. Daha fazla tahammül edemedim, Şefe döndüm:

— Deli misin sen? Ne istiyorsun bu kızdan?

— Oğlum, aramıza girme, işimizi bozuyorsun.

— Fakat...

— Sözümü dinle, karışma. Biliyorsun ki karının canını yakmak istemem.

— Ne yapmak niyetindesin?

Sualime cevap alamadım ama daha fazla da karışamadım. Şef herhalde ne yapacağını biliyordu.

Mari yere oturmuş, elleriyle yüzünü kapatmış, çocuk gibi ağlıyordu. Şef yanına geldi ve:

— Başlangıcı hatırlamağa uğraş, dedi.

— Hayır... Hayır...

Sesi zor işitiliyordu.

— Sen ozaman kaç yaşındaydın? Seni bulduklarında yedi, sekiz yaşlarında kadardın. Ondan evvel miydi?

— Evet... Evet, ondan evveldi.

Mari böyle dedikten sonra hıçkırarak yere uzandı ve:

— Anne... Anne... diye bağırmağa başladı.

Şef şefkat dolu bir sesle sordu:

— Annen ne diyor?

— Hiçbirşey söylemiyor... Bana okadar tuhaf bakıyor ki... Sırtında da birşey var! Korkuyorum, korkuyorum! Bir gemi vardı... Büyük, parlak bir hava gemisi...

Şef ile Mari yavaş bir sesle konuşmalarına devam ettiler. Aramızda biraz mesafe olduğu için söylenenleri işitemiyordum, fakat Mari gittikçe sâkinleşiyordu.

Bu sırada arkamızda bir gürültü işittim. Tabancama sa-

rılıp geri dönünce bizimle beraber gelen genç subayı gör düm.

— Hemen dışarı çıkın, diyerek beni çıkış yoluna doğru itti.

Şef kızgın ve yorgun bir sesle bağırdı:

— Sesini kes ve beni meşgul etme.

— Fakat çıkmanız lâzım efendim. Kumandan emretti. Geri çekiliyormuşuz ve buranın imha edilmesi ihtimali varmış.

— O halde git kumandana söyle, biz çıkıncaya kadar beklesin. Mühim haberlerim var. Sam, gel bana yardım et de Mari'yi çıkartalım.

Mari yarı baygın bir vaziyetteydi.

— Belki sürüklememiz icap edecek. Sırtına al, daha iyi olur.

Şefi dinlemiyor, Mari'yi tartaklıyordum:

— Mari, Mari! Sesimi işitiyor musun?

— Sam, sen misin?

— Sevgilim, hemen buradan çıkmamız lâzım.

Mari evet mânasına başını salladı ve tekrar gözlerini kapattı.

— Mari!

— Ne var sevgilim, ne istiyorsun? Okadar yorgunum ki...

— Beni dinle, Mari. Hemen buradan çıkmamız lâzım, yoksa parazitlerin eline düşeceğiz. Anlıyor musun?

— Peki sevgilim.

Bu sefer gözleri kapanmadı, fakat yine de yerinden kıpırdamadı. Nihayet sürükleyerek çıkartmak mecburiyetinde kaldık.

Uzun müddet uğraştıktan sonra hava deliğine vardık. Genç subay oradaydı ve dışarı çıkmamıza yardım etti. Hava kararmıştı.

Hemen orada bizi beklemekte olan kaplumbağa tanka doğru koştuk. Muharebe hemen hemen tam üstümüzde cereyan ediyordu. Tankın kumandanı giriş kapağını kapatıp

suya daldı. On beş dakika sonra Ş. S. Fulton kruvazörüne varmıştık.

Bir saat sonra geminin salonunda Şefle beraber oturmuş sandöviç yerken bir hastabakıcının nezaretinde Mari yanımıza geldi.

— Mari! Nasılsın, iyi misin?

— Tabii sevgilim. İyi olmamam için sebep ne?

Bir müddet sonra bir hava gemisine binip iki başka hava gemisinin de refakatinde S. S. Fulton'dan ayrıldık. Vaşington'a kısım dairelerine gideceğimizi zannettim, fakat mağara gibi bir yere indik.

— Nereye geldik böyle?

Şef cevap vermeden dışarı çıktı; Mari ve ben onu takip ettik. Muhafızlar bizi bir kapıdan geçirdiler, antre gibi bir yere geldik. Burada hoparlörden gelen bir ses soyunmamızı emretti.

Genç bir adam bizi beraberinde «Yüzbaşı» diye tanıttığı güzel bir hanımın yanına götürdü. Herkes çırılçıplak dolaşıyordu. Yalnız rütbelerini göstermek maksadıyla kolluk takmışlardı. Yüzbaşı:

— Mesajınızı aldık, dedi, Doktor Stilton sizi bekliyor.

— Teşekkür ederiz Yüzbaşım. Kendileri nerede?

— Lûtfen beni takip edin.

Şef bana döndü ve:

— Sam, sen burada kalacaksın; bizimle beraber gelemezsin, dedi.

— Niçin?

— Az kaldı uçan dairede herşeyi altüst edecektin. Buna tekrar müsaade edemem.

Güzel Yüzbaşı beni tatlı tatlı süzerek:

— Subaylar için aşağıda bir bar vardır, isterseniz orada bekleyin, dedi.

İyi fikirdi. Aşağı inerken üzerinde kuru kafa resmi ve iri harflerle «DİKKAT! BU KAPININ ARKASINDA CANLI PARAZİTLER VARDIR, İŞİ OLMIYAN GİREMEZ» yazılı

bir kapı görünce hemen rotayı değiştirip başka bir yoldan bara indim.

Barda dört erkek ve iki kadın vardı. Boş bir sandalye bulup oturdum ve bir içki ısmarlayabilmek için ne yapmam icap ettiğini düşünmeğe başladım. Az sonra kolundaki banttan yarbay olduğu anlaşılan iri yarı bir adam yanımdaki koltuğa çöktü ve:

— Yeni misiniz? diye sordu.

— Evet.

— Sivil mütehassıs mı?

— Onun gibi birşey.

— İsminiz? Affedersiniz, bu sualleri soruyorum, zira ben buranın emniyet âmiriyim. Adım Keli'dir.

— Benim adım da Sam Nivens.

— Bay Nivens, bir içki ısmarlamama müsaade eder misiniz?

— Çok müteşekkir olurum. Ben de bir içki ısmarlayabilmem için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Bir müddet sonra Şef kapıda görününce emniyet âmirinden müsaade isteyip yanından ayrıldım.

— Keli seni istintak mı etti?

— Ne istintakı; hasbıhal ediyorduk.

— Sen öyle zannet. O kimdir biliyor musun?

— Bilmem mi lâzım?

— Belki de bilmemekte haklısın; hiç resminin çekilmesine müsaade etmez. O zamanımızın en meşhur âlimi J. B. Keli'dir.

— Fakat ordu ile ne alâkası var?

— Belki yedek subaydır. Fakat bu, buradaki lâboratuvarın ehemmiyeti hakkında sana bir fikir verebilir herhalde. Haydi, gel.

— Mari nerede?

— Şimdi göremezsin, istirahat ediyor.

— Nasıl, iyi mi?

— Canını acıtmıyacağıma söz vermiştim. Sonra Doktor

Stilton asrın en iyi doktorlarındandır. Mari'den istediğimiz malûmatı alabilmek için epeyce uğraşmamız icap etti.

— Bari istediğinizi öğrendiniz mi?

— Evet ve hayır. Daha işimiz bitmedi.

— Ne öğrenmeğe uğraşıyordunuz?

Bu sualim cevapsız kaldı. Uzun bir koridordan geçtikten sonra ufak bir odaya girdik ve oturduk. Şef bir kolu çekti ve önündeki mikrofona eğilerek:

— Hususi konferans, dedi.

— Başüstüne efendim. Plâğa almıyoruz o halde.

Tavanda yeşil bir ışık yandı.

Şef bana döndü ve devam etti:

— Plâğa almıyacaklarından emin değilim, fakat hiç olmazsa bir kere söylemiş olayım dedim. Şimdi gelelim senin öğrenmek istediğine. Mari senin karın, fakat ruhu senin malın değil. Bu öğrenmek istediğimiz şey öyle birşey ki Mari kendisi bile böyle bir şeyi bildiğinden haberdar değildi. Sana anlıyabileceğin kadarını söylemek daha iyi olacak galiba. Yoksa kızı zorlamağa kalkarsın ve bu da Mari için iyi netice vermiyebilir.

— Artık buna sen karar ver.

— Sana biraz anlatayım. Bazı suallerine cevapta veririm; fakat evvelâ karını bu mevzu hakkında rahatsız etmiyeceğine dair söz vermelisin.

— Hay hay. Söz veriyorum.

— Bir zaman evvel acaip âdetleri olan bir koloni vardı.

— Biliyorum. Vitmanit'ler.

— Nereden biliyorsun? Mari'den öğrenmiş olamazsın. Çünkü kendisi de bilmiyordu.

— Hayır. Mari'den öğrenmedim. Tahmin ettim.

— Belki sen tahminimden de zekisin. Neyse, dediğin gibi bunlar Vitmanitlerdi. Mari de ufak bir çocukken Şimal Kutbunda bunlarla beraberdi.

— Bir dakika! Vitmanit'ler Şimal Kutbunda iken Mari ufak bir çocuk idiyse şimdi kırk yaşlarında olması icap eder..

— Doğru. Ne zararı var?

— Zararı yok, fakat Mari kırk yaşlarında olamaz ki.

— Evet ve hayır. Tarihe bakacak olursan kırk yaşlarında, fakat biyoloji bakımından yirmi beş yaşlarındadır. Sonra muayyen bir yıldan öncesini hiç hatırlamıyor.

— Ne demek istediğini anlamıyorum.

— Uçan dairedeki akvaryum içinde yüzen insanları gördün, değil mi? Mari on seneden fazlâ bir müddet böyle bir akvaryum içinde yaşamıştı.

XXVIII

Yaşlandıkça ruhen setleşeceğime büsbütün yumuşak kalpli oluyorum galiba. Mari'nin bir akvaryumda on seneden fazla bir müddet turşu gibi muhafaza edilmesi doğrusu bana dokunmuştu.

— Devam et, dedim.

Şefin anlattığına göre Mari'nin tuhaf mazisi basit fakat esrarlıydı. Kendisini Venüs seyyaresinin Şimal Kutbunda Kayzervil'e yakın bir bataklıkta bulmuşlardı. İsminden başka hiçbirşey hatırlamıyan ufak bir kız... Adının «Alukre» olduğunu söylemişti. İsminin acaipliği kimsenin nazarı dikkatini celbetmemişti ve kimse bu ufak kızın Vitmanit'lerden olabileceğini tahmin edememişti.

Venüs'ün hücra köşelerinde tek başına ufak bir kızın bulunmasının sebeplerini araştıracak meraklı kimse çıkmamıştı. Kayzervil madencilerle dolu bir yerdi ve bataklıklarda sabahtan akşama kadar kürekle radyoaktiv çamur çıkartmak insanda merak diye birşey bırakmazdı.

Şef Mari'nin geri, dünyaya dönebilmesi için yol parasını kimin verdiğini söylemedi. Vitmanit'lere ne olduğu bilinmiyordu. Bu sualin cevabı Mari'nin kafasında saklıydı ve bunu Mari de hatırlamıyordu.

Bir çok seneler evvel -Sibirya'da uçan dairelerin görüldüğüne dair şayialar çıktığı zamanlar- Miami'de uçan dairede gördüğümüz ufak adamları kullanan parazitler herhalde

Venüs'e inmiş oraları tetkik ediyorlardı ve orada Vitmanit lere rastlamışlardı.

Her halde Mari annesinin, babasının, akrabalarının yakalandıklarını ve turşu gibi akvaryumlara tıkıldığını görmüştü. Anlaşılan ufak bir kız olduğu ve pek bir işe yaramıyacağı için Mari'ye dokunmamışlar veya yakaladıktan sonra serbest bırakmışlardı. Tek başına kalan Mari nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Tahminime göre Venüs'ü işgale gelen parazitler Vitmanit'leri bulunca ileride dünyayı işgal etmek için bu insanlardan istifade edebilmek maksadıyla akvaryumlara koymuşlardı ve galiba Mari buna şahit olmuştu. Belki...

Zamanla Mari'yi de bir akvaryuma koymuşlardı. En mühimi Mari akvaryumdan çıkartıldığı zamanlar ya parazitlerin Venüs'ü işgal teşebbüsleri suya düşmüştü, ya da suya düşmek üzereydi. Akvaryumdan çıkarılır çıkarılmaz sırtına bir parazit yerleşmişti. Fakat, anlaşılan, parazit bir müddet son-

Acaba parazitler niçin ölmüştü? Venüs'ü işgal niçin suya ölmüş, Mari parazitten daha dayanıklı çıkmıştı.
ya düşmüştü? İşte Şef ve Dr. Stilton bu suallerin cevaplarını Mari'den öğrenmeğe uğraşıyorlardı.

— Hepsi bu mu? diye Şefe sordum.

— Yetişmez mi?

— Bir sualin cevabını buldukça ortaya yeni sualler çıkıyor.

— Dahası da var, fakat sen ne bir psikologsun ne de Venüs'teki insanlar hakkında esaslı bir malûmata sahipsin. Ben Mari'yi niçin böyle zorladığımızın sebeplerini sana izah etmek istedim. Ona karşı iyi davran oğlum. Çok çekmiş kız.

— Anlıyamadığım bir nokta, uçan daireler ile Mari arasında bir rabıta olabileceğini nasıl tahmin ettiniz? İlk seyahatimizde niçin Mari'yi de götürdüğünü şimdi anlıyor gibiyim.

— Ben öyle bir rabıta olacağını tahmin etmiştim.

— Fakat durup dururken nasıl böyle bir tahminde bulunabilirsin? Elinde hiç vesaik yoktu ki.

— Sen öyle zannediyorsun. Bir namzet ajan olmadan evvel son olarak ne gibi bir muameleye tabi tutulur?

— Seninle hususî bir konuşma yapar.

— Hayır, hayır.

— Ha, ipnotizma neticesi ajan namzetlerinden elde edilen malûmatın tahlili o halde. Demek seninki tahmin değil, katî malûmattı.

— Yine yanıldın. İpnotizma neticesinin tahlilinde bir iki şey öğrenmiş fakat sonra unutmuştum. Sonra bu parazit istilâsı başlayınca Mari'nin plâğa alınmış tahlilini tekrar dinledim ve bir iki ip ucu yakaladım. Mari'yi sorguya çekerek daha birçok şeyler öğrenebileceğimizi tahmin ettim.

— Bu malûmatı elde etmek için kızın da canına okuyorsun.

— Başka çare yok. Buna ben de çok üzülüyorum.

— Yahu, benim ipnotizma neticesi nasıldı acaba?

— Bu suali sormağa hakkın yok.

— Haydi canım!

— Senin tahlili benim asistanım dinledi ve kayda değer bir şey olmadığını söyledi. Onun için boş yere vaktimi kaybetmek istemedim.

— Çok kibarsın.

XXIX

Parazitler Venüs'te meçhul bir sebepten dolayı yaşıyamamışlardı; bu kadarını biliyorduk. Şefle bu mevzu hakkında konuşurken Miami'ye inmiş olan ve içini gezdiğimiz uçan dairenin bombalarla imha edildiği haberi geldi. Şef uçan dairedeki mahpusları kurtarıp tedavi ettirmeyi ve sonra onlardan bazı malûmat almayı ümid ediyordu.

Bu ihtimal de suya düşmüştü. Artık yegâne ümitleri Mari idi. Eğer Venüs'te parazitleri öldüren fakat insanları öldürmeyen bir hastalık varsa bunun ne olduğunu bulmak icab ediyordu. Böyle bir hastalığın da mevcut olması gerekiyordu. Zira Mari sağ kalmıştı. Tabiî bu da bir mesele teşkil edi-

yordu, zira Venüs'te insanı öldürmeyip yalnız rahatsız eden hastalıkların listesi oldukça uzundu.

Bu suallerin cevabını bulabilmek ümidi ile yine Mari'yi sorguya çekeceklerdi tabiî. Bu hiç hoşuma gitmiyordu, fakat mani olmam da imkânsızdı. İpnotizma edilerek sık sık sorguya çekilmenin tesiri yavaş yavaş Mari'nin yüzünde belli olmağa başlamıştı. Nihayet dayanamayıp Sefe buna daha fazla müsaade edemiyeceğimi söyledim.

— Sen ağzından çıkanın farkında değilsin.

— Sen öyle de, fakat halâ bir neticeye varamadıysanız bundan sonra da bir şey öğreneceğinizi zannetmiyorum.

— Oğlum, bu gibi şeylerde bir iki günde netice elde edilemez.

— Ben onu bunu bilmem. Eğer bu ipnozitmalar Mari'nin gebeliğine herhangi bir şekilde tesir edecek olursa hepinizin kafasını kırarım.

— Eğer bir netice alamazsak böyle birşey yapmana lüzum kalmaz. Zira çocuklarının sırtında bile birer parazit bulunacağından emin olabilirsin.

— Niçin beni burada tutacağına Rusya'ya göndermedin?

— Burada kalırsan Mari'nin maneviyatını yükseltmeğe uğraşırsın zannettim. Halbuki sen beş yaşında bir çocuk gibi hareket ediyorsun. Sonra seni Rusya'ya göndermeğe lüzum kalmamıştı.

— Niçin, ne oldu? Ajanların birinden haber mi geldi?

— Gelen haberleri aklı başında bir adam gibi tetkik etsen anlardın.

Hemen dışarı çıkıp haberler bültenini aldım ve gözden geçirdim. Asya'yı «Siyah Ölüm» diye bir hastalık kasıp kavuruyormuş. On yedinci asırdanberi bu kıtanın başına böyle birşey gelmemiş.

İşin içinden bir türlü çıkamadım. Rusların sıhhi tedbirleri oldukça iyidir. Halbuki pislikten ölenlerin adedini bile tesbit edemiyorlarmış. Bir zamanlar Çin'de bile muazzam bir kalkınma yapmış ve herkesi temiz olmağa mecbur tutmuşlardı

Halbuki şimdi Rusya'da bu pislik neticesi farelerin, pirelerin, bitlerin, filân vasıtasiyle ortaya çıkan hastalık o derece yayılmış ki Rus hükûmeti Birleşmiş Milletlerden yardım istemiş. Ne oluyordu acaba?

Biraz düşündükten sonra anlar gibi oldum:

— Şef, yoksa parazitler Rusya'yı işgal mi etmişler?

— Evet.

— O halde daha ne bekliyoruz? Amerika'nın da Rusya-nın vaziyetine düşmesini mi?

Parazitlerin kölelerinin temizliğine ehemmiyet vermedikleri anlaşılıyordu. Ben bile sırtımda parazit varken ne ayakkabımı çıkarmış, ne çamaşırımı değiştirmiş, ne de bir banyo yapmıştım. Yalnız gömlek değiştirip traş olmuştum. Demek bu pislik neticesi ölüm Rusya'yı kasıp kavuruyordu.

— Demek bunları bombalamaktan başka çare yok. Öylesi daha temiz bir ölüm.

— Doğru. Belki de bizim için en iyi çare budur. Fakat bir ihtimal daha mevcut oldukça uğraşmakta devam edeceğiz.

Belki de parazitler çok aptaldı. Kölelerinin sık sık pislikten ölmesi üzerine habire bir seyyareden diğerine göç ediyorlardı.

Tabiî bütün bunlar teoriden ibaretti. Kat'i olan yegâne şey, parazitleri öldürebilecek bir usulü çok kısa zamanda bulamadığımız takdirde Amerika'da da pislik neticesi «Kara Ölüm» yayılmağa başlıyacaktı. Madem ki bu parazitleri öldürmenin yolunu Mari'den öğrenmek imkânı vardı, onu ben kendim de sorguya çekebilirdim. Belki de diğerlerinin yapamadığı işi ben halledebilirdim. Ne olursa olsun, Şef ve Dr. Stilton istesin istemesin, ben de bu ipnotizmalı sorguları takip edecektim.

XXX

Mari ile beraber bir subaya ait ufak bir odada kalıyorduk. Doğrusu odada kımıldanacak yer yoktu. Sabah ilk ben

uyandım ve ilk işim Mari'yi muayene edip herhangi bir yerinde parazit var mı diye bakmak oldu. **Artık her an, her** yerde karşımıza bir parazit çıkabilirmiş gibi hareket ediyorduk. Mari'nin gözleri hafif aralanınca:

— Uyu da biraz istirahat et sevgilim, dedim.

— Uyandım artık.

— Mari, bu «Kara Ölüm» ün tesir müddeti nedir, biliyor musun?

— Bilmem mi icap ediyor? Senin gözlerinin biri diğerine nazaran daha koyu.

— Şakanın sırası değil. Dün gece lâboratuvarın kütüphanesindeydim. Benim anladığıma nazaran parazitler Amerika'ya gelmeden üç ay kadar evvel Rusya'yı işgal etmişler.

— Tabiî.

— Sen bunu biliyor muydun? Niçin daha evvel söylemedin?

— Hiç sormadın ki...

— Anlaşılan seninle bu sabah bu mevzuda konuşmak imkânsız. Haydi bakalım; acıktım. Bugün de yine aynı saatlerde mi sorguya çekileceksin? Mari, sana sorulanlardan hiç bahsetmiyorsun.

— Fakat ne sorduklarını bilmiyorum ki.

— Bugün ben de geliyorum. Artık bu işe müdahale etmemin zamanı geldi.

— Hay hay sevgilim.

Bir sürü çavuş teknisyen, bir yarbay, Kurmay Başkanı Albay Gibsi, Dr. Stilton ve Şef, doktorun ofisinde toplanmışlardı. Bukadar kalabalığa ne lüzum vardı, anlıyamadım. Fakat ordu işi bu; yüksek rütbeli bir subay burnunu silecek olsa sekiz kişi yardımcı çağırılır.

Beni görünce Şefin kaşları çatıldı, fakat sesini çıkarmadı. Çavuşlardan biri içeri girmeme mâni olmak istedi:

— İsminiz listede yok, içeri giremezsiniz!

— O halde ismimi listeye ekleyin, deyip çavuşu bir kenara ittim.

Albay Gibsi «Bu da kim?» diye sorarmışçasına Şefe baktı. Herkes olduğu yerde donmuş kalmıştı; yalnız bir kadın çavuş tatlı tatlı gülümsüyordu.

Şef Gibsi'ye dönerek:

— Lûtfen bir dakika müsaade edin Albayım, dedikten sonra bana yaklaştı:

— Oğlum bana söz vermiştin hani?

— Sözümü geri alıyorum. Bir insandan karısını alâkadar eden bir mevzu üzerinde söz istememeliydin.

— Oğlum, senin burada işin yok. Sen bu gibi şeylerde tecrübesizsin. Mari'yi düşünüyorsan hemen buradan gitmen daha hayırlı.

— Asıl senin burada işin yok. Sen bir psikolog değilsin. O halde senin de dışarı çıkman gerekir.

Şef Mari'ye baktı; fakat Mari'nin yüzünde hiçbir ifade yoktu:

— Herhalde akşam yediklerin sana dokunmuş ki ne dediğini bilmiyorsun.

— Üzerinde tecrübe yapılan benim karımdır; dolayısıyla bundan böyle ben de bu işe burnumu sokuyorum.

Albay Gibsi atıldı:

— Sen delirmişsin oğlum!

— Siz ne karışıyorsunuz? Siz subaysınız, fakat ne doktor ne de psikolog değilsiniz.

— Buranın askerî bir mıntıka olduğunu unutuyorsun galiba.

— Siz de karımla benim askerî şahıslar olmadığımızı unutuyorsunuz. Gel Mari, gidelim buradan.

Şefe döndüm:

— Kısımda yeni adresimizi bırakırım, mektuplarımızı oraya yollarsınlar.

Mari yanımda, kapıya doğru yürüyorduk ki Şefin sesi duyuldu:

— Sam, bana son bir iyilikte bulun ve bir dakika bekle.

Sonra Albay Gibsi'ye döndü:

— Albayım, lütfen dışarı gelir misiniz, sizinle hususî görüşmek istiyorum.

Onlar dışarı çıkınca odada kimseden ses çıkmaz oldu. Hepsi korkudan dillerini yutmuşlardı. Yalnız Dr. Stilton hiçbirşey olmamış gibi masasının başında bazı kâğıtları karıştırıyordu.

On beş dakika sonra içeri bir çavuş girdi ve:

— Dr. Stilton, Albay Gibsi tecrübeye başlamanızı söyledi, dedi.

— Teşekkür ederim, çavuşum.

Doktor böyle dedikten sonra bana bakarak sözüne devam etti:

— Operasyon odasına geçelim.

— Okadar acele etmiyelim. Bu diğer şahıslar kimlerdir? Meselâ, Yarbayın bu işle ne ilgisi var?

— Yarbay Dr. Nik'tir ve iki sene Venüs'te bulunmuştur.

— Peki, o kalabilir dedikten sonra habire sırıtan çavuşa döndüm:

— Sizin vazifeniz nedir hanımefendi?

— Benim mi? Ben karınıza refakat ediyorum.

— Refakat işini bundan böyle ben deruhte edeceğim. Doktorcuğum, siz şu kalabalık içinden yalnız size lâzım olanları seçseniz çok iyi olacak.

Neticede doktorun Yarbay Nik'ten başkasına ihtiyacı olmadığı meydana çıktı. Mari, ben ve iki doktor operasyon odasına geçtik.

Odanın ortasında etrafı sandalyelerle çevrili ve deri kaplı bir operasyon masası ve bu masanın üzerinde tavandan asılı dört buutlu bir fotoğraf makinesi vardı. Mari doğruca masaya gidip uzandı. Dr. Stilton bir enjektör aldıktan sonra:

— Geçen sefer kaldığımız yerden devam edelim, dedi.

Hemen atıldım:

— Bir dakika! Evvelki denemelerin plâğa alınmış neticeleri var, değil mi?

— Tabii.

— Evvelâ şunları bir dinleyelim de bu işin evveliyatı hakkında benim de malûmatım olsun.

— Nasıl isterseniz. Mari, lûtfen siz diğer odada bekleyiniz.

Anlaşılan bugün kabadayılığım tutmuştu: zira hemen atıldım:

— Bakalım kendisi gitmek istiyor mu?

Dr. Stilton hayret dolu bir sesle:

— Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz galiba, dedi, bu plâkları karınız dinleyecek olursa faydadan çok zararını görür ve aynı zamanda tecrübelerimiz üzerinde menfi tesiri olur. Dolayısiyle buna müsaade edemem.

— Ben de sizinle beraberim, diye Dr. Nik söze karıştı.

— Allah topunuzun belâsını versin! O plâklardaki malûmat karıma aittir; dolayısıyla istediğini yapmakta serbesttir. Emretmeği bırakın da sorun bakalım, kendisi ne yapmak istiyor?

— Mari, bu plâkları dinlemeği arzu ediyor musun?

— Evet doktor, hem de fazlasiyle.

— Peki. Yalnız mı dinlemek istersiniz?

— Kocamla beraber. Arzu ederseniz siz ve Dr. Nik te kalabilirsiniz.

Nihayet şerit halindeki plâklar geldi. Epeyce miktarda olduğu ve hepsini dinlemek saatlerce süreceği için en mühim kısmını seçtim.

Mari'yi ipnotizma ettikten sonra sorgu başlayınca bir taraftan konuşulanları plâğa alıyorlar ve diğer taraftan da dört buutlu fotoğraf makinası ile bu mazide geçen şeylerin filmini çekebiliyorlardı. Şef vaktiyle bu makinenin teferrüatını bana anlatmıştı ama bir türlü kalın kafama girmemişti. Şu anda hem o plâkları dinliyor, hem de filmi seyrediyorduk. Film Mari'nin akvaryuma yerleştirilmesiyle başlıyordu. En fazla Mari'nin akvaryumda iken yüzündeki ifade hayretimi mucip olmuştu. Ufak bir kız, fakat büyük bir insanın yüzündeki ifade. Mari yanımda oturuyordu ve sağ

elini avucumun içine yerleştirmişti. Annesinin ve babasının parazitlerin kölesi olduğu yere gelince tırnakları avucumun içine battı. Fakat sükûnetini muhafaza ediyordu.

Akvaryumda geçen hayatın diğer kısımlarını atladım ve Mari'nin bataklıklarda bulunduğu kısma geçtim.

Muhakkak olan şey, Mari akvaryumdan çıkar çıkmaz sırtına bir parazitin yerleştiği idi.

Bunu takiben sırtında parazit bulunmayan, korkudan ve hastalıktan ne yapacağını bilmiyen ufak bir kız -Mari- perdede belirdi. Hemen arkasından Mari'yi bulan guruptan iki kişinin sesi işitildi:

— Allah, Allah, bu da ne böyle? Bu ufak kızcağız ne arıyor burada?

— Yaşıyor mu?

— Bilmiyorum.

Film Mari'nin kurtulmasını, Kayzervil'e götürülmesini, tedavi edilmesini gösterip bitiyordu.

Mari o zamanlara ait birşeyler hatırlamıştı, fakat bunlar bir sırayı takip etmiyor, oradan oraya atlıyordu.

Dr. Stilton, makineden filmi çıkartırken:

— Bu zamana ait diğer filmleri de tetkik etsek iyi olur, dedi. Onlar bu gördüğümüz filme nazaran biraz daha değişik ve bizim için en mühim olanlarıdır.

— Niçin doktor?

— Zira bizim tetkik ettiğimiz esas kısım o. Parazitlere ne olduğunu, neden öldüklerini anlamamız lâzım. Eğer Mari'nin sırtındaki paraziti öldüren fakat kızı sadece takatsiz düşüren hastalığın ne olduğunu anlarsak aradığımız silâhı da bulmuş sayılırız.

Mari hayretle atıldı:

— Bu hastalığın ne olduğunu bilmiyor musunuz?

— Daha bilmiyoruz, fakat yakında bulacağımızı ümit ediyoruz.

— Fakat ben bildiğinizi zannediyordum. Bu «Dokuz gün» hastalığı idi.

— Ne?

Dr. Nik az kalsın sandalyesinden yuvarlanıyordu.

— Yüzümün ozamanki vaziyetinden anlamadınız mı? Yüzüm kireç gibi bembeyazdı. Hastalığın başlıca karakteristiklerinden biridir bu. Filme dikkat edin, göreceksiniz.

— Fakat kat'i olarak bunu iddia edemezsiniz!

— Kim demiş? Başıma gelen hastalığı pekâlâ hatırlıyorum.

— Emin olmamız lâzım!

— Daha nasıl emin olacaksınız? Venüs'te beni bataklıkta buldukları vakit bende bu hastalığın bulunduğunu söylemişlerdi. Beni kurtaranlar da sonra bu hastalıktan öldüler. Ölmeden evvel bunların yüzleri de aynen benimki gibiydi. Nasılsa bu hastalık beni öldürmedi. Daha ne istiyorsunuz, beni yalancılıkla mı itham edeceksiniz yoksa?

Doğrusu Mari'nin böyle kızdığını hiç görmemiştim.

Doktorların yerinde olsam karımın dediklerini aynen kabul edip münakaşayı uzatmazdım. Dr. Stilton:

— Sözünüze inanıyoruz Mari, dedi. Fakat biz sizi ne zamandır muayene ediyoruz. Sizin o zamanlar hakkında hatırladıklarınız oldukça karışık ve yarım yamalaktı. Halbuki şimdi kendinizden gayet emin konuşuyorsunuz.

— Şu anda herşeyi gayet sarih olarak hatırlıyorum.

— Anlaşılıyor... Dr. Nik, siz bu hastalık üzerinde tecrübeler yapmış mıydınız?

— Tecrübeler mi? Hayır. «Dokuz gün» hastalığının tedavisi imkânsızdır.

Mari'nin koluna dokundum:

— Haydi sevgilim, gidelim. Anlaşılan doktorların başına yetişir derecede dert açtık.

Mari hırstan titriyordu ve gözleri yaşla dolmuştu. Hemen bara götürüp içki içirdim.

Daha sonra Mari'yi odamıza götürüp yatağa yatırdım. Uykuya dalınca babama tahsis ettikleri ofise gittim.

— Merhaba.

— Merhaba Eliku, duyduğuma göre turnayı gözünden vurmuşsun

— Beni Sam diye çağırsan daha memnun olurum.

— Pekâlâ, Sam olsun. Hernekadar problemi çözdü iseniz de sonu hiç iyi değil. Demek bu hastalıktan hem bütün parazitler, hem de kolonideki insanların hepsi ölmüş. Maalesef biz bunu bir silâh olarak kullanamıyacağız. Herkesin bünyesi Mari'ninki gibi «Dokuz gün» hastalığına mütehammil değildir.

Ne demek istediğini anlıyordum. «Dokuz gün» hastalığının neticesi yüzde doksan sekiz ölümdür. Bize lâzım olan parazitleri öldürecek fakat insanı muvakkat bir zaman hasta edecek bir mikroptu.

— Her neyse, dedim, biz bu işe bir çare bulununcaya kadar bütün Amerika önümüzdeki beş altı hafta içinde tifüs ve koleradan yok olup gidecek.

— Belki parazitler Asya'da boylarının ölçüsünü almışlardır da burada temizliğe ehemmiyet verirler. Olmaz Sam, daha iyi birşey bulmalısın.

— Bulmalı mıyım? Azizim, ben basit bir ajanım.

— Ben anlamam. Bu işin başına sen kendin geçtin.

— Ne? Neden bahsediyorsun Allahını seversen? Ben hiçbir işin başına geçmedim, burada Şef sensin.

— Şef diye şeflik yapana derler. Söyle bakalım, asistanım Oldfild benim yerime geçebilecek bir adam mı?

Hayır mânasına başımı salladım.

— Seni hiç terfi ettirmedim, zira vakti geldiğinde bunu kendinin yapacağından emindim. İşte oldu. Mari'nin ipnotizma ile sorgusu mevzuunda benim fikirlerimi çiğnedin, kendi arzularını tatbik ettirdin ve neticede de haklı olduğunu ispat ettin.

— Yok canım. Benim inatçı damarım tuttu da israr ettim. Venüs'te geçenler hakkında en fazla malûmatı olan karıma doğrudan doğruya sormak hiçbirinizin aklına gelmedi. Kızcağızı ipnotizma etmekle boş yere vakit kaybettiniz. Ben de inatçılığımla birşey öğreneceğimi tahmin etmiyordum. Netice tamamiyle bir tesadüf ve şanstan ibaretti.

— Sam, tesadüfe ve şansa inananlardan değilim. Bu gibi kelimeler basit insanlar tarafından dahîlerin buluşlarına takılmış vasıflardır.

Ellerimi masanın üzerine koyup Şefe doğru eğildim:

— Pekâlâ, ben dahîyim, dedim, fakat bu işi benim üzerime yıkamazsın. Bu iş biter bitmez Mari ile dağdaki evime gideceğiz ve çocuklarımızı büyüteceğiz. Ben bir sürü deliye şeflik edecek değilim.

Cevap vermeyip gülümsemekle iktifa edince devam ettim:

— Ne dediğimi anlıyor musun? Senin işini istemiyorum.

— Şimdilik Şef lâkabını ben taşıyayım Sam, fakat bence artık şef sensin, emirlerini dinliyorum.

XXXI

İşin kötüsü gayet ciddî konuşuyordu. Ne dedimse para etmedi. Öğleden sonra gayet mühim bir toplantı yaptılar. Çağırıldığım halde gitmedim. Az sonra kibar, çıtı pıtı bir bayan çavuş gelip kumandanın beklediğini, lûtfen toplantıya hemen gelmemi rica ettiğini söyledi.

Gittim; münakaşalara girmemeğe gayret ettim. Fakat babam bir toplantıda fikrini işitmek istediği biri varsa gözlerini ona dikti mi gayri ihtiyarî diğerleri de o tarafa bakıyorlar. Bir sürü insanın nazarları üstümüzde toplanınca susmak fikir beyan etmekten daha zordur.

«Dokuz gün» hastalığının silâh diye kullanılmasının imkânsız olduğu kat'î idi. Evet, bu hastalık parazitleri öldürüyordu; fakat yakalanan insanlar da kurtulamıyordu. Karım bir tesadüf eseri sağ kalmıştı. Bu hastalığa yakalananlar yedi ilâ on gün içinde öbür dünyayı boyluyordu.

Kumandan bana döndü:

— Sizin fikriniz nedir?

— Bu toplantıda tahminlere dayanan bir sürü fikir ortaya atıldı. Fakat tahminler doğru olmayabilir.

— Evet?

— Bu «Dokuz gün» hastalığından bahsedenler, dokuz günlük zamana kat'î imiş gibi bakıyorlar, halbuki bu tahminî bir rakkamdır.

— Fakat müsait bir isim; zira vasatî olarak dokuz gün sürüyor.

— Doğru ama bir parazit için de vasatî olarak dokuz gün sürdüğünü ne biliyorsunuz?

Yine kafadan atmış ve turnayı gözünden vurmuştum.

Bu müddetin parazitler için değişebileceğini nasıl tahmin ettiğimi ve bunun eldeki mevzu ile ne gibi bir alâkası olabileceğini izah etmemi istediler.

— Evvelâ, Mari'nin sırtındaki parazitin dokuz günden çok daha evvel öldüğünü hepimiz biliyoruz. Karımın hatırladıklarının filmini görenlerin de bileceği gibi sekizinci günde başlıyan krizden çok daha evvel parazitin Mari'yi terkedip ölmüş olması gerekir. Eğer bunun üzerine yapılacak tecrübeler de söylediklerimin doğruluğunu ispat ederse problemin şekli değişiyor demektir. Bu hastalığa yakalanan bir insanın sırtındaki parazit ilk dört gün içinde ölecek olursa o adamı yakalayıp tedavi etmeniz için dört beş günlük bir müddetiniz kalıyor demektir.

Kumandan hafif bir ıslık öttürdü.

— Sam, hastalığa yakalananları nasıl tedavi edebileceğimizi zannediyorsun? Hattâ bu hastaları nasıl yakalayacağız? Farzedelim bu hastalığı işgal altındaki kısımlara yaydık; dört beş gün içinde elli milyon insanı nasıl yakalayıp tedavi edebiliriz?

— Hastaları nasıl tedavi edebileceğiniz sualine Dr. cevap versin. Ondan sonrası da sizin çözmeniz gereken teknik ve lojistik promlemleridir, deyip tereyağından kıl çeker gibi işin içinden sıyrıldım.

Dr. Nik bayağı ter döküyordu. Daha tecrübeler yapmalıymış... Hastalığı iyice tetkik etmeliymiş... Falan filân... Neticede, Venüs'te bulunan bu hastalık üzerinde yetişir derecede malûmatları olmadığını söyleyince, kumandan:

— Nekadar zamanda bunun ilâcını bulabilirsiniz? diye sordu.

— Sorbon'a, Fransa'da birine telefon etmeden bunu söyliyemem.

— O halde lûtfen telefon edip neticeyi bildirin.

Ertesi sabah kahvaltı yapmadan Dr. Nik kapıyı çaldı. Açtım. Nefes nefeseydi:

— Affedersin, seni yataktan kaldırdım, fakat ilâç hakkındaki ümitlerimiz tahakkuk etti.

— Efendim?

— Paris'ten bir ufak şişe nümune gönderiyorlar. İnşallah yetişir derecede kuvvetlidir.

— Değilse?

— Biz onu halledeririz. Halletmemiz lâzım, zira bu imkânsız gibi görünen plân tatbik edilecek olursa milyonlarca ünite antitoksine ihtiyacımız olacak. Gelelim vektörlere...

— Vektörlere mi?

— Hastalık vektörü... Yani hastalığı taşıyacak hayvan. Fare kullanamayız. Acaba Venüs'te bu hastalığı nasıl birşey aşılıyordu? Biliyor musun? Ufak bir sinek galiba... Fakat dünyada o cinsten bir sinek mevcut değildir ve başka bir sinek te bu hastalığı taşıyamaz.

— Yani sen bu hastalığı bana aşılayamaz mısın?

— Aşılayabilirim, fakat bir milyon paraşütçüyü işgal altındaki yerlere gönderip te sırtında parazit bulunan halka bu hastalığı aşılayamayız ya?

— Bana ne soruyorsun? Bu size ait bir problem.

Böyle derken kafamın içinde birşeyler dolaştığını hissettim. Bir seferde bir milyon paraşütçüyü birden indirmek...

— Evet, biliyorum... Fakat sen... Demek istiyorum ki, senin bu gibi mevzuları herkesten iyi kavrayabildiğin aşikâr...

— İltifatına teşekkürler. Evvelâ şunu anlayalım, sen bu hastalığa yakalanmış olsan, yanında olunca bana geçmez mi?

— Kolay kolay geçmez. Eğer benim kanımı sana verirlerse ozaman başka tabiî.

— Eğer vaziyet bu ise problemimiz halledilmiş demektir.

— Nasıl?

— Bir parazit uzun zamandır görmediği başka bir parazite rastlarsa ilk yaptıkları nedir?

— Birleşmek.

— Yani benim tabirimle direkt konuşma. Bu hastalığı birinden diğerine geçirir mi?

— Tabiatiyle. Birleşme esnasında birinden diğerine proteinlerin geçtiğini burada, lâboratuvarlarımızda ispat ettik. Bak bu benim hiç aklıma gelmemişti!

— Dur, hemen bu işe oldu nazariyle bakma.

— Muvaffak olacağımızdan eminim. Sam, sana bir ricada bulunabilir miyim??

— Nedir o?

— Bu şekli raporuma yazabilir miyim? Fikir tamamen senin, fakat bunu eklersem raporum tamamlanmış olacak.

— Tabii canım, sormana lüzum bile yoktu.

— Çok teşekkür ederim. İnşallah bir gün bu iyiliğini öderim.

Doktor sevinçle odadan çıktı. Yavaş yavaş «dahî» olmak hoşuma gitmeğe başlamıştı. İçeriye girdiğimde Mari yatakta geriniyordu. Uzanıp saçlarını okşadım ve:

— Merhaba güzeller güzeli, kocanın bir dahî olduğunun farkında mısın? dedim.

— Evet.

— Biliyor muydun? Hiç söylemedin!

— Sen hiç sormadın ki.

Dr. Nik'in raporu üzerine benden izahlı bir konuşma istediler.

— Üzerinde tecrübeler yapılması şartiyle Dr. Nik'in raporunda hemfikirim. Maamafih bazı taktik mevzular var ki hâlâ halledilmemiş vaziyette. Zaman meselesinin üzerinde ısrarla durmalıyız. Eğer işgal altındaki şehirlerde bulunan

halkın yüzde yüzünü kurtarmamız gerekiyorsa parazitlerin hepsinin aşağı yukarı aynı anda bu hastalığa yakalanması gerekiyor. Bu matematik analizi ile halledilebilir.

Bana bir elektronik integral makinesi ve yirmi sene de müddet verseler bu işi halledemezdim ya, meydanı boş buldum diye atıyordum ve bu işi hemen üzerimden atmalıydım. Devam ettim:

— Sizin analiz kısmı bu problemi çözebilir zannediyorum. Maamafih size şöyle bir hülâsa yapayım: Hastalığı aşılıyacakların adedine «A» diyelim; kurtarıcıların adedine de «B». Bu miktarları değiştirerek ve orantılar kurarak çeşitli neticelere varabiliriz. Tabiî lojistik faktörlerin de bu orantılarda büyük tesiri olabilir.

Benim sesimden başka birşey işitilmiyordu. İğne düşse duyulurdu. «A» miktarı üzerinde kötümser bir tahminde bulununca kumandan hemen atıldı:

— Sam, zannıma göre ihtiyacımızdan fazla fedaî bulabiliriz.

— Fedaî olmaz kumandanım.

— Ne demek istediğini anlıyorum. Fedaîye hastalığı aşılarsak kurtarmak için yeter derecede zamanımız olmayabilir. Fakat doktorlarımızın bunu gayet basit surette halledebileceklerinden emin olabilirsin.

Kumandanla hemfikirdim; fakat insanların böyle fedaî olarak kullanılması hiç hoşuma gitmiyordu:

— İnsan fedaî kullanmamalısınız efendim. Bir parazit kölesinin aklından geçenlerin hepsini bilir, dolayısıyla arkadaşına tehlikeyi kölesi vasıtasıyla bildirir ve birleşmekten kaçınır. Maymun, köpek gibi parazit taşıyabilecek kadar büyük, fakat konuşma kabiliyeti olmayan bir vasıta kullanmalıyız. Elimizde bol miktarda bu hayvanlardan da olmalı ki daha bir parazit hasta olduğunun farkına varmadan hepsine bu hastalığı aşılıyabilelim. Yeter miktarda ilâç hazır olur olmaz hemen hastalığı aşılayacak gurubu uçaklarla işgal edilmiş bölgelere indiririz. Beş gün sonra da ilâçlarla ikinci tedavi gurubunu göndeririz.

Sözlerimi bitirince beni alkışlamaktan kendilerini zor alakoydular. Kumandan hemen Hava Komutanı Rekston'a vaziyeti telefonla bildirmeğe gitti. Sonra da yaverini göndererek beni öğle yemeğine davet etti. Karımı da getirmek şartiyle davetini kabul edeceğimi bildirdim.

Konferans odasının dışında babam bekliyordu:

— Ne dersin, sükse yaptım mı? dedim.

— Heriflerin akıllarını başlarından aldın. İyi aktör olurdun sen.

Memnuniyetimi belli etmemek için ter döktüm. Sanki bambaşka bir insan olmuştum.

XXXII

Babam lâboratuardaki tecrübelerin kendi üzerinde yapılmasını istedi, fakat ben «olmaz» diye israr edince vazgeçti. Ne olur ne olmaz, babamın bir dakika için bile bir parazitin kölesi olmasını istemem. Onun kafasında bir adam parazitlerin tarafına geçecek olursa gayet kısa bir zamanda bizim için büyük tehlike olabilir. Neticede şu haşarı goril Satan'ın üzerinde karar kıldık. Yakın bir şehirdeki hayvanat bahçesinde nekadar goril ve başka hayvan varsa aldık. Hattâ o sırada şehirde bulunan bir sirkin hayvanlarına bile el koyduk.

On iki Nisan Çarşamba günü Satan'a «dokuz gün» hastalığını aşıladık. Cuma günü ateş bastırmıştı. Aynı kafese sırtında parazit bulunan başka bir goril koyduk. Parazitler hemen birleşip direkt konuşmağa başladılar. Bundan sonra ikinci gorili kafesten çıkarttık.

On altı Nisan Pazar günü Satan'ın paraziti düşüp öldü ve hemen anti toksin ilâcı Satan'a aşılandı.

On dokuz Nisan Çarşamba günü Satan biraz zayıf düşmüş, fakat iyileşmişti. Diğer goril de aynı tedaviye tabiî tutulmuş ve o da iyileşmeğe başlamıştı. Satan'a teşekkür makamında bir muz uzattım, az kaldı işaret parmağımı da beraber götürüyordu. Çok haşarı bir gorildi köpoğlusu.

Mari'yi arayıp bulamayınca aşağı bara indim. Her taraf bomboştu. Anlaşılan herkes yakında yapılacak hücuma hazırlanıyordu. Öyle ya, bir milyondan fazla insanı ilâç ve silâhla techiz edip, uçaklara bindirip işgal bölgesine indirmek kolay bir iş değildi. Bu plânımız muhakkak müsbet netice verecekti. Ancak parazitler plânımızı evvelden öğrenirlerse ozaman halimiz haraptı. İşte onun için bütün yapılanlar gayet gizli tutuluyordu. Hayvanları falan toplamamız birçoklarının nazarı dikkatini celbetmiş, fakat kimse işin esasını öğrenememişti. Eğer Cumhurbaşkanı veya Hava Komutanı Rekston uykusunda konuşan cinsten kimseler değillerse kimse bu sırrı öğrenemezdi; zaten işin esasını bilenlerin adedi on, on iki kadardı.

Hücum bir haftaya kadar başlamalıydı. Zira parazitler boş durmuyor, yavaş yavaş etrafa yayılmağa devam ediyordu.

Yarbay Keli geldi, yanıma oturdu.

— Bir içki içer misin? Kutlulamak istiyorum, dedim.

— Sabahtanberi bira içiyorum; bir tane daha içsem farketmez herhalde.

— İki tane daha iç. İstersen bir düzüne iç! Nasıl, gorillerle yaptığımız tecrübeler müsbet netice verdi işte!

— Evet, biliyorum.

— Bir hafta sonra bütün parazitleri yok etmiş olacağız.

— Sonra?

— Sonra mı? O zaman giyinebilecek ve normal hayata döneceksiniz. Yoksa plânlarımızda muvaffak olamıyacağımızı mı zannediyorsun?

— Hayır, onu demek istemedim.

— O halde?

— Sam, benim gibi göbekli bir insanın çıplak dolaşmak hoşuna gider mi zannediyorsun?

— Hayır, fakat benim hoşuma gidiyor. Hem rahat, hem de insana giyinmekle vakit kaybettirmiyor.

— Merak etme, zaten bir daha kimse giyinmez.

— Ha? Anlamadım. Yani bundan böyle herkes çırılçıplak mı dolaşacak?

— Aşağı yukarı.

— Affedersin, bugün aptallığım üzerimde, ne demek istediğini anlıyamıyorum.

— Sam, hiçbirzaman askerî bir mevkiin çıplaklar kampına döneceğini tahmin edemezsin. Bu değişikliği gördükten sonra kimsenin giyinmeğe yanaşacağını zannetmem.

— Bir dereceye kadar haklısın belki. Eskisi kadar kapalı dolaşmayabilirler; fakat senin tahmin ettiğin gibi olacağını hiç zannetmem. Zira bu, muvakkat bir kanun neticesidir. Bu kanun kalktıktan sonra pantolonsuz gezenleri hemen kodese tıkarlar.

— İnşallah tıkmazlar.

— Ha? Amma kararsız adammışsın sen yahu!

— Ben kararımı vermiş vaziyetteyim. Parazitlerin herhangi bir seyyarede mevcudiyeti bilindikçe herkes arzu edildiği anda ve yerde kontrol için çırılçıplak soyunmağa razı olmalıdır. Yanlız bu hafta, bu ay değil, bundan yirmi veya yüz sene sonra bile. Ne demek istediğimi izah edeyim. Amazon ormanlarını aradınız mı? Oralarda parazit var mı, yok mu, ne biliyorsunuz? Size yalnız işğal altındaki yerleri nazarı itibara alıyorsunuz. Yeryüzünde yüz milyon metrekareye yakın toprak var, bukadar yeri karış karış arıyabilecek misiniz?

— Yani hazırlıklarımızın boşuna mı olduğunu söylemek istiyorsun?

— Katiyyen. Nasıl atom bombasına alıştıysak bu vahşi parazitlerin her an için mevcudiyetine de alışıp hayatımızın istikametini ona göre ayarlamalıyız.

XXXIII

Beyaz Sarayda eskiden toplanmış olduğumuz odadaydık. Babam, Mari, Rekston, Martinez, Dr. Nik ve Albay Gibsi, hepsi oradaydı. Gözlerimiz duvardaki büyük haritadaydı. Hare-

kete geçeli dört buçuk gün olmuştu. Tahminlerimize göre ilk on iki saat zarfında parazitlerin yüzde sekseninin bu hastalığa yakalanmış olması gerekiyordu. Haritada işgal altındaki kısımları gösteren yerlerde hâlâ kırmızı ışıklar yanıyordu. Bu, tehlikenin mevcudiyetini gösteriyordu. Parazitler öldüyse ışıkların yeşil olması icap ederdi. Acaba biryerde bir virgül hatası mı yapmıştık? Yerimde oturamıyordum.

O anda yeşil bir ışık yandı. Herkes yerinden fırladı, televizyondan bir ses geldi.

— Burası Linkoln, Nebraska istasyonu... Yardıma ihtiyacımız var... Lûtfen programı dinleyenler Kızıl Haça haber versin... Salgın halinde bir hastalığın pençesindeyiz!

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. Nihayet muvaffak olmuştuk! Yavaş yavaş haritada yeşil ışıklar çoğalmağa başladı. Martinez Cumhurbaşkanına döndü:

— Seçim neticelerini bekliyormuşuz gibi birşey bu, dedi.

Başkan heyecandan ne diyeceğini bilemiyordu. Nihayet:

— Benden başka yemek isteyen yok mu? dedi. Günlerdenberi kendimi ilk defa aç hissediyorum.

Akşama doğru haritada kırmızı ışık kalmamıştı.

Martinez bana ve babama bakarak:

— On yedi kırk beşte hareket edebiliriz, dedi. Eğer siz Don Kişotlar hazırsanız haydi iş başına!

Ayağa kalktım ve karıma dönerek:

— Mari, sen kal, dedim.

— Nereye?

Mari'nin gitmemesi için gizli bir karar almıştık. Cumhurbaşkanı biz dönünceye kadar karımı memnuniyetle Beyaz Sarayda misafir edeceğini bildirdi.

İki saat sonra hedefe yaklaşmak üzereydik. Uçağın kapağı açılmıştı ve atlamağa hazırdık. Babam ve ben arkadaydık. Ellerim terden sırsıklam olmuştu. Doğrusu şimdiye kadar paraşütle hiç atlamamıştım ve korkuyordum.

XXXIV

Sol elimde tabancam, sağ elimde içi ilâç dolu iğne, bana tahsis edilmiş mahallede bir evden diğerine koşuyordum. Bu Linkoln şehrinin eski mahallelerinden biriydi. İki düzüne insana iğne yapmıştım. Yekûn beş düzüneyi bulunca vazifem bitiyordu.

Niçin gelmek istediğim malûm... Şu namussuz parazitlerin öldüklerini gözlerimle görmek istiyordum. Fakat şimdi de, gördükten sonra, daha fazla buralarda kalmak hoşuma gitmiyordu.

Yaptığım iş monoton, mide bulandırıcı, fakat kolay birşeydi. Şu âna kadar daha bir tek canlı parazite rastlamamıştım.

Sokaklarda tek tük kimselere rastlanabiliyordu. Karşıdan sallanarak yaklaşan bir adama aradığı ilâcın bende olduğunu söyledim; aldırmayınca hafif bir yumruk attım, yere düştü. Sırtında parazitin bıraktığı kırmızı iz görünüyordu. Hemen ciğerlerinin üstünden iğneyi sokup aşıyı yaptım.

Adamı orada bırakıp önüme gelen ilk apartımana daldım. Birinci katta yedi kişi vardı. Bazıları okadar hastaydı ki içeri girdiğimin farkına bile varmadılar. İkinci kat ta aynı vaziyetteydi.

Üçüncü kat tamamiyle boştu. Dördüncü katta kafası ezilmiş yaşlı bir kadın buldum. Hem kendisi, hem de sırtındaki parazit ölmüşlerdi.

Banyoda başı göğsüne düşmüş, bileklerinden damarları kesilmiş yaşlı bir adam vardı. Ölmüş zannettim. Tam dışarı çıkarken herifin sesi duyuldu:

— Geç kaldın... Karımı ben öldürdüm... Ufak kızım...

— Ufak bir kızın mı var, nerede?

Gözleri kapandı ve başı tekrar göğsüne düştü. Boyun damarlarını yokladım. Sizlere ömür.

Kız yatak odasındaydı. Yedi sekiz yaşlarında görünüyordu. Ben içeri girince doğruldu ve ağlıyarak «baba» diye

bağırmağa başladı. Iğneyi karnından yaptım, farkına bile varmadı.

Tam dışarı çıkıyordum ki telefonum acı acı ötmeğe başladı ve arkasından Şefin sesi duyuldu:

— Sam, sesimi işitiyor musun?

— Evet, ne var?

— Senin kısmın şimalindeki ufak parktayım. Acele gel, yardıma ihtiyacım var!

Geliyorum!

Tam çıkarken ufak kız aklıma geldi; zavallıyı iki ölüyle yalnız bırakmağa gönlüm razı olmadı. Yatağın üzerindeki battaniyeye sarıp aşağı kattaki ailenin dairesine götürdüm ve boş bir kanapenin üstüne yatırdım. Odadakiler ne yaptığımı soracak halde değildiler.

Babama tahsis edilmiş kısım benim mahallenin hemen şimaline düşüyordu ve iki mahalle arasında ufak bir park vardı. Acele ile bulunduğu yeri geçmiş olmalıyım ki telefonda tekrar sesi işitildi:

— O tarafa değil, buraya... Otomobilin içindeyim.

Bu sefer sesini işitmek için telefonuma lüzum kalmamıştı. Az gerimde büyük bir Kadillak duruyordu. Bu bizim kısmın arabalarından biriydi. İçerde biri vardı, fakat karanlıkta kim olduğunu seçemiyordum. Dikkatle yaklaşırken babamın:

— Hele şükür gelebildin, dediğini işittim.

Kapıyı açıp içeri girdim. Birden gözümün önünde şimşekler çaktı. Kafama sanki bir balyozla vurmuştu.

Kendime geldiğimde ellerimi ayaklarımı sıkıca bağlanmış buldum. Şef direksiyondaydı. Otomobil havada gidiyordu.

Geri dönüp neşeyle:

— Nasılsın, rahat mısın? diye sordu.

Sırtında büyükçe bir parazit vardı.

— Başıma çok insafsızca vurdun.

— Kusura bakma, başka çıkar yolu yoktu.

— Doğru.

— Şimdilik bağlarını çözmiyeceğim. İleride anlaşınca seni serbest bırakırım.

Böyle derken sinsi sinsi gülüyordu. «Anlaşmak» tan neyi kastettiğini anlayamamıştım. Bağlarımı yokladım; kurtulmak imkânsızdı.

— Nereye gidiyoruz?

— Cenuba. Otomatiğe takayım da etraflıca izahat vereyim. Tamam, artık bir müddet üç bin kilometre irtifada kalabiliriz.

Hayret, acaba nasıl bu irtifaya çıkabilmiştik? Birden aklım başıma geldi. Araba kısmın hususî yapılmış otomobillerindendi.

— Bu arabayı nereden buldun?

— Tamamiyle tesadüf. Şans desek daha doğru olacak. Sonra yine şans eseri Linkoln'deki yegâne hastalık kapmamış parazitin hizmetkârı olmak şerefi de bana nasibmiş. Neticede nasıl olsa biz galip geleceğiz.

— Hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin.

— Tabiî Amerika'dan dışarı. Daha münasip bir yer buluncaya kadar dolaşacağız, sonra orada üreyip tekrar Amerika'ya geleceğiz. Ozaman tabiî daha temkinli davranacağız.

— Baba, şu bağları çözemez misin? Her tarafım uyuştu. Herhalde bana itimat edersin.

— Acele etme, zamanı gelince çözeceğim.

— Niçin şimdi çözmüyorsun? Biliyorsun ki ben de bir zamanlar onlarla beraberdim. Hem uslu duracağıma söz veriyorum.

— Okadar aptal değilim. Bağlarını çözersem ya sen beni öldürürsün, ya da ben seni. Senin ölmeni istemiyorum. İkimiz de akıllı insanlarız ve bizi muvaffakiyet bekliyor. Sonra sen bana insanın sırtında sahibi olduğu zaman kendini nekadar mesut hissettiğini söylemedin. Ben kendimi evvelce bukadar mesut hissettiğimi hatırlamıyorum.

Birden kan beynime sıçradı:

— Şu sırtındaki parazit olmasaydı öyle konuşmazdın, sersem, bunak herif!

— Heyecanlanma oğlum. Yakında nekadar doğru konuştuğumu sen de takdir edeceksin. Eh, artık hedefe yaklaşıyoruz.

Sonra yerinden kalkıp yanıma geldi ve emniyet kayışını sıkıca belime sardı. Anîde dizlerimi kaldırıp suratına vurdum. Kızgın bir sesle:

— Bir daha böyle şeyler denemeğe kalkma, senin için iyi olmaz, dedi.

Burnu kanıyordu, fakat kanı silmeğe lüzum görmeden geçti, yerine oturdu.

Kollarını direksiyonun üstüne yaslayıp öne doğru eğilince sırtındaki parazit tamamiyle meydana çıktı.

Birkaç dakika birşey olmadı. Şefin âdeta uyuyormuş gibi bir hali vardı. Yavaş yavaş parazitin sırtında yukarından aşağıya doğru bir çizgi belirmeğe başladı. Demek namussuz ikiye ayrılıyor ve bunu yapabilmek için de babamın kanını emiyordu. En fazla beş dakikalık bir hürriyetim kalmış olduğunu anlamıştım. Benim sırtıma yerleşecek parazit doğuyordu. Adalelerim gerilmiş, ipleri koparmağa uğraşıyordum. Şefin çabalamalarıma aldırdığı yoktu. Galiba baygındı.

Ellerim arkamdan, ayaklarım bileklerimden bağlı, belimde de emniyet kayışı beni epeyce sıkıca raptetmiş vaziyetteydi. Fakat bacaklarım serbestçe haraket edebiliyordu. Az daha geri yaslanıp bacaklarımı havaya kaldırdım ve bütün kuvvetimle vurup otomatik kontrol âletini parçaladım. Otomobil birden ileri fırlayınca babam da, ben de müthiş bir kuvvetle geri gitmiş olduk. Üremekle meşgul bulunan parazit babamın sırtı ile kanapenin arkalığı arasında bir anda eziliverınişti. İçinden çıkan yeşil bir mayi her tarafa sıçradı.

Otomobil pike yapmağa başlamıştı. Benim için bu inişi seyretmekten başka yapacak birşey yoktu, zira her tarafım sımsıkı bağlıydı. Anlaşılan kontrol cihazları tamamiyle hurdahaş olmuştu.

İrtifa ibresi sıfıra yaklaşıyordu. Yerden dört kilometre

mesafedeydik. Derken üç, iki ve nihayet bir kilometre kaldı. Hâlâ ne yapabileceğimi düşünürken şiddetle yere çarptık.

Kendime geldiğim zaman hafif hafif sallandığımızı farkettim. Her sallanışta bütün vücudüm sanki bıçak batıyormuş gibi acıyordu. Ancak bir gözümü açabilmiştim; diğeri açılmıyordu.

Tepemdekinin otomobilin tavanı olduğunu ancak üç dört dakika sonra anlayabildim. Beynim işlemez olmuştu. Yavaş yavaş başımıza neler geldiğini, pikeyi ve çarpmayı hatırlamağa başladım. Birden karada değil, bir göl veya denizin üstünde olduğumuzun farkına vardım. Demek sallantıya sebep dalgalardı. Ellerim ve ayaklarım hâlâ sıkıca bağlıydı. Fakat beni kanapeye bağlayan kayış kopmuştu. Galiba sağ kolum kırılmıştı. Başımı çevirip babama baktım. Benden bir metre kadar ilerde yatıyordu. Her tarafı kan içindeydi. Ancak yarım saatlik bir çabalamadan sonra yanına kadar sürünebildim. Hayatta olduğuna dair hiçbir emare yoktu.

— Baba! diye bağırdım.

Kirpikleri hafifçe kıpırdadı, fakat gözleri açılmadı.

— Merhaba, oğlum. Teşekkürler yavrum, teşekkür ederim...

Sesi zor işitiliyordu.

— Baba, gözlerini açsana! Canın acıyor mu?

— Annen... seninle iftihar ettiğini... sana söylememi istemişti, derken kelimeler ağzından hırıltı halinde çıkıyordu.

— Baba, ne olursun ölme! Ben sensiz ne yaparım?

Gözleri bu sefer açıldı:

— Canım çok acıyor, dedi ve hareketsiz kaldı.

Yüzümü yüzüne dayadım, ağlamağa başladım.

XXXV

Artık parazitlerin seyyaresini temizlemek zamanı gelmişti.

Evet, Amerika'daki parazitleri temizlemiştik, fakat Yar-

bay Keli'nin dedikleri çok doğruydu. Bu tehlike mevcut oldukça bizim için rahat bir dakika yoktu.

İşte biz gidiyoruz. Belki de bir daha dönmeyiz, fakat hiç olmazsa insanlığa karşı vazifemizi yaparken öleceğimizi veya köle olacağımızı bilmek bizim için kâfi şereftir.

Eğer yirmi beş seneye kadar biz dönmezsek ve uçan daireler sağda solda belirmeğe başlarsa insanlık mahvolmuş demektir. Niçin bu parazitlerin her yirmi beş, otuz senede bir harekete geçtikleri bizce hâlâ malûm değil; fakat muhakkak bunun bir sebebi var. Onun için yirmi beş sene zarfında ya biz döneriz, ya da onlar geri gelir.

Bulabileceğimiz parazitlerin hepsini öldürmek isterim, fakat inşallah köle olarak kullandıkları o ufak insanları sağ kurtarırız. Zira iyi mahlûklara benziyorlardı; belki de onlarla anlaşabiliriz.

Boşluğun ve seyyarelerin sahibi diye yalnız kendimizi biliyorduk. Meğer kendimizi dev aynasında seyrediyormuşuz. Bilmediğimiz, görmediğimiz neler varmış! Eğer diğer seyyarelerin bize hürmet etmelerini, bizi rahat bırakmalarını istiyorsak karşımıza çıkacak düşmanlarımızı imha etmeliyiz.

Gidenlerin arasında parazitlerin köleliğini yapmamış kimse yoktu. Ancak köle olmuş insanlar bu namussuzların nekadar tehlikeli olduklarını bilebilirler.

Seyahatin on iki sene kadar süreceğini söylüyorlar. Eh, Mari ve ben ancak balayımızı bitirmiş oluruz.

Mari'ye bu seyahate çıkacağımızı söylediğim vakit:

— Hay, hay sevgilim, dedi.

Eh, artık dönünceye kadar - tabiî dönersek - iki üç çocuk babası oluruz. Bu raporumu şimdi Beta Boşluk Gemileri İstasyonunda tamamlıyorum. Az sonra «İntikam» gemisi ile hareket ediyoruz. Allahaısmarladık!

S O N